

Hân Hân Hưởng Vinh

Contents

Hân Hân Hưởng Vinh	1
1. C1 - P1	2
2. C1 - P2	6
3. C2 - P1	12
4. C2 - P2	16
5. C3	19
6. C4 - P1	27
7. C4 - P2	30
8. C5 - P1	34
9. C5 - P2	36
10. C6 - P1	41
11. C6 - P2	47
12. C7 - P1	50
13. C7 - P2	56
14. C8 - P1	59
15. C8 - P2	63
16. C9 - P1	68
17. C9 - P2	71

Hân Hân Hưởng Vinh

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Ô ô, trời ơi, đường tình duyên của cô vì sao lại gặp ghềnh như thế?! Âu D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-han-huong-vinh>

1. C1 - P1

Phần 1

Bầu trời thật trong xanh.

Những tia nắng mùa đông thật ấm áp, tuy sáng sớm vẫn còn một chút se lạnh, nhưng khi mặt trời xuất hiện thì cái lạnh đó đã bị xua tan hoàn toàn.

Tại một thị trấn nhỏ ở trung tâm Đài Loan, cảnh đẹp mê hoặc, khí hậu ấm áp, hoa nở bốn mùa, làm cho lòng người ngây ngất.

Thị trấn này lấy việc trồng hoa, buôn bán hoa là chủ yếu. Hai bên đường đều là các cửa hàng hoa quy mô lớn nhỏ khác nhau. Khi những tia nắng đầu tiên của bình minh xuất hiện, những người bán hoa bắt đầu bận rộn với công việc phân phối các loại hoa tươi đi khắp nơi.

Ở cuối đường bỗng xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn.

Âu Dương Hân Hân mặc bộ đồ thể thao chậm chậm chạy dọc theo con đường ngào ngạt hương hoa này, tóc ngắn chấm vai buộc thành cái đuôi ngựa gọn gàng, theo nhịp chạy mà đung đưa qua lại, khuôn mặt thanh tú vì chạy bộ buổi sáng mà ửng hồng.

Cô không phải mỹ nữ xinh đẹp nóng bỏng gợi cảm, nhưng cặp mắt to trong sáng hút hồn người khiến cho người ta nhìn vào liền muốn đắm chìm trong đó.

Mặt trời dần dần lên cao, không khí càng thêm ấm áp, trên khuôn mặt như búp bê bằng sứ đã lấm tấm mồ hôi, ở cuối đường, con đường về nhà đã xuất hiện ở trước mắt, theo thói quen thì thời gian tập thể dục buổi sáng đã kết thúc.

Tuy nhiên, trước khi kết thúc buổi tập, cô quay một góc, không theo đường về mà lại rẽ vào một công ty bán hoa lớn.

Lối vào có trồng hai chậu hoa giấy lâu năm, cành lá rậm rạp, sắc hoa rực rỡ, che khuất phần lớn ánh sáng mặt trời. Bên dưới giàn hoa treo nhiều cối xay gió, đủ mọi màu sắc, theo gió mà quay quay.

Mười mấy người đang rất bận rộn, vận chuyển các loại hoa, tùy theo yêu cầu của khách mà gửi đi ra ngoài.

Ở đây kiểm tra rất nghiêm ngặt, chất lượng hoa rất cao, ông chủ tuy tuổi còn trẻ nhưng quản lý rất nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép loại hoa kém chất lượng, lại càng không cho phép dùng hoa kém chất lượng để bán.

Vài năm kinh doanh trở lại đây, công ty này ở Đài Loan có thể nói tiếng tăm lừng lẫy, bất luận thời tiết nào việc kinh doanh cũng vô cùng phát đạt, vào những ngày lễ tết, đơn đặt hàng của khách gửi tới đặt biệt nhiều, chỉ sợ tay chân chậm chạp sẽ không kịp chuẩn bị hoa thật tốt.

“Hân Hân, sớm a!”

Có người nhìn thấy cô vào cửa liền chủ động hỏi thăm, cũng không quên mang chậu vạn niên thanh chuyển lên xe, đối với những lần ghé thăm thường xuyên vào buổi sáng của cô đã trở nên quen thuộc.

“Sớm.” Nàng lễ phép đáp, đôi chân mang giày vẫn không dừng lại, tự chuyển hướng đến góc bàn làm việc, xem như nhà mình mà tùy ý đi lại.

Ở giữa những chậu cây cảnh có một cái bàn, phía sau có một người phụ nữ trẻ đang ngồi đối chiếu với khách hàng về đơn đặt hàng và lô hàng buổi sáng.

“Hương Nhu, người cuối cùng đã trở lại.” Hân Hân liền chạy đến bàn làm việc, trong mắt hiện lên nụ cười ngọt ngào.

“Àn, hoa uất kim hương xảy ra một chút vấn đề, cho nên chúng tôi lùi lại hai tuần sau mới giao hàng.” Hương Nhu thản nhiên nói, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn lên, cặp mắt kính gọng đen còn đang chăm chú vào đơn đặt hàng, phải chắc chắn mỗi một con số đều phải chính xác.

“Đi Hà Lan vui không?” Hân Hân dựa vào bàn làm việc, tay chân duỗi ra một bên khởi động làm ấm cơ thể. Bộ đồ thể thao theo động tác mà bị kéo căng, đường cong dưới lớp vải càng có vẻ phá lệ xinh đẹp mê người.

“Không biết.” Hường Nhu nhún vai, dùng bút máy viết vài con số. “Ta là cùng đại ca đi bàn công việc, không phải đi chơi.”

Hai nữ nhân này tuy cùng tuổi, nhưng phong cách lại hoàn toàn khác nhau.

Hân Hân thanh lệ mà ngọt ngào, có vài phần bất cần và ngây thơ, Hường Nhu lại cẩn trọng bình tĩnh, tính cách của cô là cẩn thận tỉ mỉ đến từng sợi tóc, không cho phép bất kỳ một sự rối loạn nào dù nhỏ. Kỳ quái là hai người lại có cảm tình rất tốt, từ nhỏ đến lớn không có gì giấu diếm nhau.

Cùng ở một thị trấn nhỏ nhiều năm, hai nhà Âu Dương gia cùng Hường gia thủy chung giao tình rất sâu sắc. Hân Hân lúc còn học trung học khi tham gia đội điền kinh còn nhận được không ít sự chiếu cố của Hường Vinh.

Hường Vinh lớn hơn cô năm tuổi, là trưởng tử của Hường gia. Khi hai tiểu nha đầu bước vào cánh cổng trung học thì anh đã sớm tốt nghiệp, bởi vì thành tích điền kinh nổi trội xuất sắc, nên được huấn luyện viên mời về trường hỗ trợ rèn luyện đám đàn em.

“Các người trở lại thật tốt, nếu trễ một chút thì sợ không kịp.” Hân Hân làm xong thao tác, nhàn nhã tựa vào một bên cạnh bàn, cởi bỏ sợi dây buộc tóc, dùng ngón tay tùy ý chải nhẹ mái tóc mềm mại.

“Không kịp cái gì?”

Hân Hân không đáp hồi lại: “Hường đại ca đâu? Tại sao không thấy anh ấy?”

Cô nhìn chung quanh, chớp mắt tìm kiếm hình ảnh quen thuộc.

“Ảnh ở ngoài xe bên kia đang chuyển lan hồ điệp.” Hường Nhu dùng bút máy chỉ chỉ bên trái.

Một người con trai cao lớn đưa lưng về phía hai người, ống tay áo cuốn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay ngăm đen rắn chắc, xoay người mang chậu lan hồ điệp chuyển lên trên xe, đôi khi còn lên tiếng chỉ đạo các nhân viên. Ngữ điệu lời nói của anh ngắn gọn và súc tích, lời ít mà ý nhiều, thanh âm trầm thấp mà tràn ngập sức mạnh, mười mấy người tất cả đều vui lòng phục tùng, tùy anh chỉ huy.

Hân Hân nhìn bóng dáng quen thuộc kia, hít sâu một hơi, giọng nói rõ ràng gọi to: “Hường đại ca, em muốn đính hôn.”

Trong tích tắc, tất cả thanh âm đều ngừng lại.

Bốn phía im lặng như tờ. (nguyên văn là im lặng như chết, nhưng ta thấy ghê ghê nên đổi lại)

Tuyên bố của cô có tác dụng hữu hiệu tiêu diệt không khí thoải mái buổi sáng, lúc này tất cả mọi người có mặt đều ngẩng ra như phỗng, hai mắt đăm đăm nhìn cô, như là trên đầu của cô đột nhiên mọc ra hai cái sừng. Hường Vinh từ đầu đến cuối vẫn đưa lưng về phía cô, toàn thân giống như bị sét đánh, thân hình cao lớn đột nhiên bị chấn động mãnh liệt. (được tin em lấy chồng, lòng anh buồn biết mấy ơ...)

Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi, chậm rãi xoay người, khuôn mặt tuần lã ngăm đen, không rõ vì nguyên nhân gì mà tái đi một cách không tự nhiên, thân hình to lớn căng ra, mỗi inch* cơ bắp đều cứng ngắc như đá. (*đây là đơn vị đo lường mà TG sử dụng, hổng phải ta bịa)

“Xin lỗi, em vừa mới nói gì đó?” Hường Vinh hỏi với giọng lịch sự nhất, con người đen lầy thâm thúy nhìn không thấy đáy lóe sáng như hai ngọn lửa.

Ngô, cô vừa mới nói không đủ rõ ràng sao?

Hân Hân nghiêng đầu, chớp chớp hai mắt long lanh.

“Em nói, em muốn đính hôn.” Cô lặp lại một lần nữa, sau đó lấy trong túi ra mấy thiếp cưới màu đỏ viền vàng phát cho từng nhân viên đang đứng như hóa đá.

“Đính hôn? Em muốn đính hôn?” Hường Vinh cơ hàm khê run rẩy một chút.

Cô dùng sức gật đầu, xác nhận lại lần nữa.

“Với ai?”

“Ngô, với — ưm — đợi chút, để em xem — ưm —” Hân Hân cố gắng nhớ lại, sau đó có chút xác định nói: “Trần Tín Dụng.” (cái tên nghe đã biết là nhân vật phụ phụ ờy, không biết có được may mắn xuất hiện không nữa =.=)

Hướng Nhu nhìn thiệp cưới, mày liễu nhướng thật cao.

“Trần Tín Dụng? Trên thiệp cưới in chắc chắn không phải là tên này.”

“A?”

“Ồ trên in là Trần Tín Minh.” (khổ thân anh nì, sắp cưới vợ mà vợ sắp cưới lại không nhớ nổi tên mình, haiz =.=)

“Thật không?” Hân Hân ghé vào bàn làm việc, nhíu mày nhìn ba chữ in trên thiệp cưới.

“Người cùng người đính hôn rồi cuộc tên gì? Là người nhớ lầm, hay là tại thiệp cưới in sai?”

“Ngô —” Cô cắn môi, không thể xác định là sai cái gì, chỉ có thể cố gắng lục lại đám tư liệu hạn chế trong đầu, vắt hết óc, cố gắng nhớ ra: “Ta nhớ rõ bà mới có nói qua, anh ấy là giáo viên dạy ở trường tiểu học —”

Hướng Nhu lập tức phản ứng lại.

“Như vậy, thiệp cưới không in sai. Người này là con trai bảo bối độc nhất của Trần gia, đại ca cũng quen hẳn!” Nàng quay đầu, môi đỏ cong lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn hai mắt nguy hiểm xảo quyết của Hướng Vinh.

Trần gia là gia đình vọng tộc ở trấn trên, gia giáo nghiêm minh, mà con trai độc nhất Trần Tín Minh lại là người khiêm cung hữu lễ [1], hàng xóm đều rất khen ngợi. Chỉ có điều, hắc hắc, tạm thời không đề cập đến những người khác đối với Trần Tín Minh đánh giá như thế nào, cô trăm phần trăm xác định, đại ca lúc này khẳng định là hạn không thể đem tên kia bầm thành mười tám khối.

“Đại ca, án binh bất động lâu như vậy, đối tượng bây giờ lại bị người ta cuốn mất, làm sao bây giờ?” Cô vô cùng thích thú hỏi, cầm thiệp cưới quơ quơ.

Hướng Nhu trong lời nói chứa huyền cơ [2], Hân Hân đương nhiên nghe không ra ẩn ý trong đó, còn tưởng rằng mình đến thăm đã quấy rầy việc buôn bán của bọn họ, làm cho Hướng Vinh chậm trễ việc đính [3] hoa.

“A, Hướng đại ca còn có công chuyện cần xử lý sao? Vậy em không quấy rầy, mọi người cứ tiếp tục làm việc đi, em để thiệp cưới ở chỗ này.” Cô đặt thiệp cưới xuống, buộc tóc lên, xoay người định trở về nhà.

Nhưng đi không được hai bước thì đột nhiên cổ áo bị giữ chặt, cả người cứng ngắt bị kéo trở về —

“A!”

Khẽ hô lên một tiếng, rầu rĩ không thềm chống cự, sau lưng của cô vang lên một tiếng trống, bất ngờ dựa vào thân hình nam tính rắn chắc phía sau.

“Đợi chút!” Tiếng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô.

Hân Hân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn khuôn mặt ngăm đen vì nhiều năm phơi dưới ánh mặt trời của anh.

“Hướng đại ca, anh không đi đính hoa sao? Nếu như bị người ta nhanh chân đến trước —”

“Anh sẽ nghĩ biện pháp khắc phục.” Hướng Vinh một lời hai ý, hai mắt khóa chặt khuôn mặt cô không cho rời đi: “Tại sao lại đột nhiên quyết định như vậy?” Toàn bộ sự tình phát sinh quá nhanh, làm cho anh trở tay không kịp, anh không chỉ không phát hiện, mà cơ hội ngăn cản cũng không có —

“Bởi vì mẹ em cảm thấy lo lắng a! Bà nói con gái có thì, mà em lại không biết cách tìm kiếm đối tượng, nếu không chịu đi xem mắt, tìm một người đàn ông tốt để kết hôn thì khẳng định sẽ trở thành hàng ế.” Cô cúi đầu, bắt đầu dĩ thử dài một hơi.

Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, đây chính là chuyện hoàn toàn hợp lý. Nam nữ trong phạm vi trăm dặm này đến tuổi thành hôn, thuận theo ông trời an bài, kỳ vọng của cha mẹ, lời bà mai mối mà kết tơ duyên.

Khi biểu tỹ [4], đường tỹ [5] đều lục tục lấy chồng, mẹ liền ám chỉ muốn cô nhanh chóng tìm một đối tượng. Nhưng trong mấy năm qua, ngay cả biểu muội, đường muội cũng đều lập gia đình, mẹ đã chuyển từ ám chỉ sang thúc giục bức ép, gấp đến độ giống như kiến bò trong chảo nóng.

Nếu cô làm việc ở bên ngoài còn có thể tránh đi một ít “lửa đạn”, nhưng cô lại dựa vào hội họa để kiếm sống, mỗi ngày ở trong nhà vẽ tranh minh họa sách cho trẻ em, muốn tránh muốn trốn cũng không được, mẹ lại liên tục công kích, rốt cục làm cho cô phải quỳ xuống đất đầu hàng, ngoan ngoãn bị dẫn đi xem mắt.

Nói thật, cái kia Trần gì gì đó, về gia thế, nhân phẩm đến tướng mạo đều tìm không ra nửa điểm thấp kém. Khi anh ở trong không gian ẩm áp của quán cà phê nơi diễn ra buổi gặp mặt đồng ý cưới cô, mẹ còn ở trước bài vị tổ tông khóc lớn, cảm tạ tổ tiên phù hộ, cuối cùng có thể đem dây thần kinh thả lỏng, con gái so với người khác đều chậm nửa bước của bà cuối cùng đã có thể “thông quan” xuất môn.

Nhà trai sắp bước qua tuổi hai mươi chín, theo tập tục thì không phải sổ chín thì không nên kết hôn, Trần gia hai lão vì muốn mau chóng có cháu ẵm bồng, lập tức chủ trương tốc chiến tốc thắng, vội vã quyết định hôn sự ngay.

Chẳng lẽ là hồng loan tinh [4] vừa động, muốn ngăn cũng ngăn không được? Từ lúc tìm được chồng cho tới bây giờ cũng không quá hai tháng, chung thân đại sự của cô sớm đã được an bài.

Hân Hân chưa bao giờ thích qua ai, càng không biết tình yêu là cái cảm giác gì, sống đến hai mươi sáu tuổi, kinh nghiệm tình yêu của cô vẫn là trống rỗng.

Người nọ thủy chung đối với cô rất lịch sự, ôn nhu, tận tình săn sóc, tìm không ra một khuyết điểm nào. Nhưng là cô vẫn cảm thấy giữa hai người rất xa lạ, sự hiểu biết lẫn nhau so với người ngoài chỉ hơn một chút –

Tình yêu, là cảm giác như vậy sao? Cô cùng người kia sắp trở thành bạn đời của nhau, nhưng trong lòng một chút cảm giác an toàn cũng không có.

“Ngày tổ chức là ngày mấy?” Hướng Vinh hỏi, giọng càng lúc càng khẩn cấp.

“Ngày mai.”

“Ngày mai?!” Anh hét lên.

Âm lượng thật lớn, làm cho lỗ tai mọi người phát đau.

Hân Hân đứng mũi chịu sào cổ co rụt lại, vội lấy tay bịt bốt lỗ tai. Quen biết Hướng Vinh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh không khống chế được hét to.

Xem ra, bao hoa bị người khác lấy đi, thật sự làm cho anh không vui! (haiz, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, gặp người ngốc như vậy đúng là tội cho Hướng Vinh a .=.)

“Ách, đúng, đúng vậy! Em — em — em vốn muốn thông báo cho anh sớm hơn một chút, nhưng các anh hơn mười ngày trước phải đi Hà Lan, căn bản không liên lạc được, mà trong tháng này, cũng chỉ có ngày mai là ngày tốt —” Nàng cẩn thận quan sát, thấy mặt anh càng lúc càng tái nhợt, thân hình cao lớn cũng lung lay sắp ngã (tội nghiệp, sốc quá mà, chưa ngất xỉu là đã giỏi lắm ùi T.T). “Hướng đại ca, anh có chỗ nào không khỏe sao?” Cô lo lắng hỏi, sợ anh đột nhiên té xỉu.

“Không có.”

“Chỗ không khỏe là trái tim của anh.” Hướng Nhu thừa cơ ném đá xuống giếng.

Hướng Vinh liếc em gái một cái, trong ánh mắt không mang theo uy hiếp, nhưng lại tràn ngập sức mạnh khiến người ta hoảng sợ.

Anh hít sâu một hơi, không lâu sau liền khôi phục lại bình tĩnh, tất cả những cảm xúc kích động chớp mắt đều bị thu vào trong con ngươi đen sâu thẳm, giống như việc mất kiểm chế mà hét lên chưa bao giờ xảy ra.

“Anh không sao.”

“Vậy ngày mai anh sẽ đến uống rượu mừng chứ?” Hân Hân chờ mong hỏi.

Hai nhà tình nghĩa thâm hậu, cô cùng Hường gia huynh muội giao tình lại càng thân thiết, mẹ ngàn vạn lần dặn dò, phân phó cô nhất định phải mời được hai người đến chung vui.

Hường Vinh yên lặng quan sát cô, trong mắt thoáng qua tia sáng, chậm rãi gật đầu.

Thật tốt quá, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành!

Hân Hân thở ra một hơi, môi hồng nở ra một nụ cười vô cùng ngọt ngào. “Như vậy, em về trước, chúng ta ngày mai gặp lại.” Cô thoải mái nói, lấy ra trong túi mấy cái thiệp cưới còn thừa, ghi nhớ tên người nhận, tiếp theo liền thông thả bước ra cửa, tiếp tục đi gửi thiệp cưới.

Con người đen u ám nhìn không thấy đáy từ đầu đến cuối vẫn luôn khóa chặt bóng dáng thon gầy yếu đuối của cô, cho đến khi cô biến mất nơi cuối đường, thân hình cao lớn vẫn như cũ không hề nhúc nhích, tựa như một ngọn tiểu sơn, lẳng lặng đứng ở đó. Cầm lên thiệp cưới không may mắn, sau đó siết chặt tay, tấm thiệp cưới bị bóp thành một đồng nhẵn nhúm.

“Đại ca, dù anh có mang thiệp cưới vào nát cũng không ngăn cản được sự thật là ngày mai Hân Hân sẽ đính hôn!” Hường Nhu lấy tay chống cằm, thản nhiên nhắc nhở.

Hường Vinh xoay người lại, neho mắt nhìn em gái, trên mặt nhìn không ra cảm xúc gì.

“Ngày mai cô ấy sẽ không đính hôn.” Anh tuyên bố một câu đầy bí ẩn, bước về hướng chiếc xe thể thao, mặt không chút thay đổi khởi động động cơ, chớp mắt liền nhanh chóng rời đi.

Một nhân viên vừa mới đưa hoa trở về, nhìn thấy những chậu lan hồ điệp còn chưa chuyển đi, lại nhìn chiếc xe thể thao tăng tốc rời đi, sợ tới mức cảm thiếu điều chút nữa rớt ra.

“Oa, ông chủ muốn đi đâu? Lan hồ điệp cần giao cho khách hàng gấp, nếu không đưa đi thì muộn mất!” Trong việc buôn bán Hường Vinh coi trọng chữ tín nhất, chưa bao giờ để xảy ra vấn đề gì cho khách hàng.

“Đám hoa này sẽ do anh đưa đi! Lúc khuân vác nhớ cẩn thận chút, đừng để hoa xảy ra vấn đề.” Hường Nhu chống một tay lên cằm, cười khê vài tiếng, xoay xoay cây bút trong tay. “Về phần đại ca của tôi, anh ấy có việc quan trọng hơn cần xử lý!”

(Hết phần 1)

Chú thích:

[1] lễ phép lịch sự

[2] bí ẩn

[3] bàn bạc việc làm ăn

[4] biểu muội, biểu tỷ: chị em bên họ ngoại

[5] đường muội, đường tỷ: chị em bên họ nội

Vạn niên thanh

Uất kim hương (Tulip)

Lan hồ điệp

giàn hoa giấy

2. C1 - P2

Ngày đính hôn, sáng sớm Hân Hân đã bị người ta lôi ra khỏi cái giường ấm áp.

Cô buồn ngủ mắt nhắm mắt mở mặc kệ hàng xóm, bạn bè và gia đình giúp mình sửa soạn thành tân nương, giúp cô trang điểm, mặc vào lễ phục.

Đến khi cô ngủ gật trên ghế thì mọi người mới từ từ lui ra. Khi cô hơi chút tỉnh táo lại, cả người đã trang điểm chuẩn bị sẵn sàng vô cùng xinh đẹp, giống như một bức tượng búp bê Barbie, ngồi ở trước bàn trang

điểm, trên người đeo đầy vàng, nặng tới mức toàn thân đau nhức, không thể động đậy. (ôi ôi, mền cũng mún đeo vàng tới nhức nhích hổng nổi a =D)

Lễ phục hoa lệ, khoác lên dáng người thanh mảnh của cô, cộng thêm gương mặt trang điểm kỹ càng, tóc vấn cao làm cho cô có vẻ trưởng thành hơn, hai mắt vì buồn ngủ mà mơ mơ màng màng, ngược lại còn làm cho cô tăng thêm vài phần quyến rũ.

Trần gia là một gia đình vọng tộc, con trai độc nhất đính hôn đương nhiên là một sự kiện trọng đại, người đến chúc mừng nhiều đến mức cùng một lúc không lọt qua được cửa lớn của Âu Dương gia, mấy chục cửa hàng bán hoa sỉ lẻ cùng nhau gửi tới mấy ngàn bông hoa hồng, thiết kế thành những vòng hoa, bày đầy trước sân nhà Âu Dương.

Hân Hân ngồi ở trong khuê phòng, nhiều nhóm phụ nữ chen chúc nhau đứng bên cạnh cô thì thầm to nhỏ, từ họ hàng, hàng xóm, họ hàng của họ hàng, hàng xóm của hàng xóm, rất nhiều người cô quen, cũng có rất nhiều người cô không biết cứ như nước lũ lượt kéo đến chúc mừng, toàn bộ buổi sáng cô chỉ là ngồi một chỗ gật đầu và nói lời cảm ơn, khiến cho cổ của cô mỏi đến mức muốn rơi ra.

“Hương Vinh, cháu cũng tới rồi?” Lý Nguyệt vui mừng la to, bà mặc bộ sườn xám bằng lụa màu hồng, toàn thân tỏa ra hỷ khí, từ sáng đến giờ cười đến nhìn không thấy mắt.

Nghe thấy tiếng kêu vang dội của mẹ, những con sâu ngủ của Hân Hân lập tức bỏ trốn, nháy mắt liền tỉnh táo trở lại, tay xoa xoa cái cổ hơi đau, trùng hợp nhìn thấy Hương Vinh vừa vào đến, thân hình to lớn quen thuộc một bước tiến vào phòng, làm cho bốn phía nhất thời trở nên chật chội.

Nhóm nương tử quân nhìn thấy Hương Vinh xuất hiện thì tranh giành nhau mà nói chuyện với anh.

Tuy nói Trần gia là vọng tộc, nhưng Hương gia thì chẳng những giàu có mà danh tiếng cũng không nhỏ, nhất là con trai cả, được biết đến như một người rất có tài kinh doanh, địa vị xã hội rất cao.

Hai đời trước của Hương gia chủ yếu là trồng hoa lan, trong thị trường hoa lan kiếm không ít lợi nhuận, đến tay Hương Vinh, lại dứt khoát thay đổi phương châm, chuyển sang việc kinh doanh hoa với số lượng lớn. (hay còn gọi là bán sỉ hoa)

Sự thật chứng minh tầm nhìn của anh là đúng. Thị trường hoa lan biến đổi chậm, rất nhiều người vì bị lỗ vốn mà rơi vào kết cục thê thảm, mà việc buôn bán của Hương gia lại phát triển vô cùng thuận lợi, căn bản không bị ảnh hưởng.

Anh không phải là công tử nhà giàu ham ăn biếng làm, mà là tự mình gây dựng sự nghiệp, nhiều năm lao động vất vả ngoài trời nắng khiến cho cả người đều đen thui, mọi hành động đều ẩn chứa một sức mạnh to lớn, làm cho anh dù ít nói cũng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. (há há, hắc mã hoàng tử nhá =D)

Lý Nguyệt trên mặt nở nụ cười, bước đến giữ lấy Hương Vinh.

“Bác mấy ngày nay còn lo lắng sợ các cháu về nước trễ một chút sẽ không kịp uống rượu mừng của Hân Hân!” Bà cầm tay Hương Vinh, dùng sức vừa siết vừa lắc, vẻ mặt kích động, cố gắng kìm nén nước mắt. “Mấy năm qua cháu xem Hân Hân như em gái ruột mà chiều cổ, quả thực cùng anh trai của nó không khác gì nhau, nó kết hôn cháu đương nhiên phải có mặt”

“Mẹ, hôm nay chính là ngày đính hôn.”

“Ai a, đúng vậy đúng vậy !” Lý Nguyệt chẳng hề để ý vẫy tay, mừng rỡ cười toe toét.

Thân làm cha mẹ, đương nhiên hy vọng con gái có một chỗ nương nhờ tốt, lại nghĩ đến Hân Hân được gả vào Trần gia, bà liền cao hứng muốn đến trước bài vị tổ tông cảm tạ tổ tiên phù hộ.

A, cảm ơn trời đất, đứa con gái này tuy gốc gác nghèo nhưng rốt cục cũng gả được ra ngoài, hơn nữa đối tượng lại còn rất tốt!

Lý Nguyệt nắm chặt tay Hương Vinh, hai mắt lại không nhàn rời nhìn đông ngó tây tìm kiếm phía sau lưng anh.

“Di, sao chỉ có mình cháu? Còn em gái của cháu đâu?”

“Nó đi thẳng đến chỗ tổ chức đám cưới rồi, không đến đây.” Hường Vinh thản nhiên nói, ánh mắt sâu không hiểu được nhìn một nửa căn phòng, rơi xuống trên người Hân Hân, từ từ nhìn kỹ, không bỏ sót chi tiết nào.

“Tại sao lại khách khí như vậy? Bạn tốt đính hôn, con bé như thế nào cũng không đến đây nhìn?” Nhị thăm ở bên cạnh đầu tiên mở miệng, không ngừng lắc đầu.

“Con bé cùng Hân Hân cùng tuổi?” Tam cô cũng mở miệng.

“Đúng vậy!” Tứ di gật đầu.

Nhóm nương tử quân có đề tài, lập tức cuộc thảo luận bắt đầu được hun nóng, không khí náo nhiệt giống như cái chợ bán thức ăn.

“Cô ấy có đối tượng chưa?”

“Ngô, hình như chưa có.”

“Cô ấy ngày thường xinh đẹp, đầu óc thông minh, vì sao lại chưa có đối tượng?”

“Đây chẳng phải là do tiêu chuẩn quá cao sao?”

“A, ta nhớ ra rồi, bà mỗi trong thôn lúc trước có giúp cô ấy giới thiệu vài người.” Tam cô thần bí nói, cố ý hạ thấp giọng.

Vài năm trước, bà mỗi cũng từng thăm dò trên người Hường Nhu, cô đầu tiên là bảo không có hứng thú, sau đó nói không lại bà mỗi nên mới gật đầu đồng ý đi xem mắt.

Có điều cũng không biết vì sao, Hường Nhu mỗi lần xem mắt thì đối tượng đều phải đưa đi cấp cứu, đối phương không phải bỏ trốn mất dạng thì cũng là khóc ròng nói với bà mỗi bản thân không xứng với Hường Nhu.

Nhóm nương tử quân thảo luận các loại khả năng phát sinh, liên tiếp trao đổi ý kiến, người người đều cau mày, thay cô lo lắng cho tương lai. Ở trong mắt các nàng, nữ nhân không kết hôn là một chuyện vô cùng trọng đại a! (đúng là mấy bà tám =.=)

“Hường Vinh, vậy còn cháu?” Lý Nguyệt đột nhiên hỏi.

Nhóm nương tử quân lập tức chú ý, quay lại nhìn trên người Hường Vinh.

“Đúng vậy đúng vậy, mấy năm nay thấy cháu làm ăn khá vậy mà vẫn không thấy có tin vui, là đam mê sự nghiệp quá nên quên luôn việc cưới vợ sao? Đến đây, nói thật cho ta biết, cháu có nghĩ tới muốn cưới vợ sinh con không? Chỉ cần cháu nói một câu, ta cam đoan có thể thay cháu tìm được một đối tượng tốt.” Tứ di vỗ ngực cam đoan, trong lòng một mặt đã có chủ ý, nói không chừng có thể đem chàng trai tốt này giới thiệu cho họ hàng của mình.

Mọi người liên tiếp gật đầu, nhịp nhàng lên xuống như ngọn sóng tạo nên bối cảnh cổ động viên trên sân bóng.

Hường gia trưởng tử muốn cưới vợ?! Tin tức này nếu mà truyền ra, những cô gái trẻ tuổi đến đăng ký chỉ sợ xếp hàng từ đầu thôn đến cuối thôn. (ack, đúng là soái ca có khác T__T)

Hường Vinh khẽ cười.

“Không cần.”

“A?” Tam cô mở to hai mắt. “Chẳng lẽ cháu cũng giống Hường Nhu, tính độc thân cả đời?”

Bà kinh hoảng nói, cầm khăn tay rất nhanh vung lên, đem chủ nghĩa độc thân trở thành vi khuẩn đáng sợ xua đuổi.

Môi cong lên hàm chứa một nụ cười sâu sắc.

“Không, cháu đã có đối tượng.” Anh chỉ nói một câu đơn giản.

Nhóm nương tử quân liền phát ra tiếng hô kinh ngạc.

Hân Hân từ đầu đến cuối ngồi ở trước bàn trang điểm, ngực bỗng dưng căng thẳng, còn xuất hiện một loại cảm giác chua chua đắng đắng, làm cho cô cảm thấy buồn buồn thật là khó chịu.

Anh ấy có đối tượng sao?

Quái, tại sao cô không biết chuyện này?

Tay nhỏ bé trắng nõn vô thức nắm chặt váy, Hân Hân trong đầu miên man suy nghĩ, đột nhiên vô cùng muốn biết người yêu của anh có bộ dáng như thế nào.

Nghĩ đến xuất thân, cô không phát hiện chiếc váy được may bằng loại vải mềm mại đã bị cô siết đến nhăn nhúm, hai mắt mở to dán chặt vào người Hướng Vinh, nhìn anh đến không chớp mắt.

“Thì ra anh đã có người trong lòng?” Trời ạ, đây là tiếng nói của cô sao? Vì sao ngữ khí lại cứng ngắt như vậy?

Hướng Vinh nhìn cô, khóe miệng giữ nụ cười, chậm rãi gật đầu.

Lần này, ngực bỗng nhiên mãnh liệt thất lại đau đớn.

Hân Hân phát ra tiếng kêu nhỏ nhỏ, tay nhỏ bé vuốt ngực, lại hoang mang sờ sờ mặt, mày cong khê nhướng lên.

Không xong a! Cô có phải hay không nên đi kiểm tra sức khỏe tiền hôn nhân? Cơ thể cô hình như có cái gì đó không đúng, tâm trạng cay đắng lúc này bây giờ lại trở nên càng lúc càng nghiêm trọng, tụ ở trong ngực, cảm giác giống như bị chìm xuống nước, làm cho cô không thể thở được –

Phách!

Hai tay nhỏ nhắn ở trên mặt bị Lý Nguyệt kéo xuống, Hân Hân không hiểu ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội nhìn mẹ.

“Chớ có sờ mặt, hai giờ trang điểm, cẩn thận coi chừng lem luot hết!”

“Nha –”

Lý Nguyệt soi mói nhìn nữ nhi, từ đầu đến chân kiểm tra một hồi, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, vội vàng quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên tường.

“Quái, đã gần đến giờ, nhà trai tại sao còn chưa tới?”

“Nói không chừng là trên đường giao thông bế tắc, đoàn xe bị kẹt ở trên đường cho nên mới đến muộn?” Tình cảm của những người trong trấn rất nồng hậu, dù là gặp đám cưới hay đám tang, cho dù không ở trong trấn cũng đều nghĩ cách nhanh chóng trở về tham dự.

“Ba Hân Hân, ông ra ngoài cửa nhìn một cái xem!” Lý Nguyệt hướng ra phòng khách gọi.

Người đàn ông ngồi trước TV vẫn bất động như núi, đối với lời nói của vợ mắt điếc tai ngơ, hai mắt chuyên tâm chăm chú nhìn màn hình tivi, thậm chí còn không chớp mắt. (bác nì ghiền TV phải biết T__T)

“Thật là, con gái sắp lấy chồng mà ông già lại còn ở đó ôm tivi.” Lý Nguyệt tính không kiên nhẫn, không thêm nhắc lại, tự bản thân đi ra ngoài nhìn một cái. “Đúng rồi, Hướng Vinh, cháu thay ta xem chừng con bé một chút, đừng để nó làm phai mất lớp trang điểm.” Vừa ra đến trước cửa, bà còn quay đầu lại đặc biệt căn dặn.

Nhóm nương tử quân giống thủy triều kéo xuống, lũ lượt đi theo ra ngoài, trong phòng chớp mắt một cái chỉ còn lại có hai người.

Hướng Vinh nhìn cô không nói được lời nào, sau một lúc lâu mới bước đến.

Cô nhìn bộ dáng của anh, lại hoàn toàn nghe không thấy tiếng bước chân anh. Tư thế đi của anh rất đẹp, làm cho người ta luyến tiếc không rời mắt khỏi. (người đẹp nên cả tướng đi cũng đẹp =D)

Cô vẫn biết, tư thế và động tác của anh rất đẹp và vui mắt. Lúc còn học trung học, cô thường ngồi ở sân thể dục nhìn bộ dáng chạy đầm đìa mồ hôi của anh.

Nhưng, ánh mắt anh lúc này làm cho cô có chút bất an.

Ngô, anh đang nhìn cái gì? Trang điểm của cô có chỗ nào không ổn sao, hay là quần áo của cô có chỗ nào xảy ra vấn đề?

Hân Hân lén lút kiểm tra một lần lại không phát hiện có gì không ổn, trong lòng bối rối, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên người con trai bên cạnh.

“Xin hỏi Hường đại ca, người em có chỗ nào không ổn sao?” Cô thì thầm hỏi, đôi tay nhỏ bé thu nhanh váy, chân tay có chút luống cuống.

Mấy năm qua, cô đều là mặc quần áo thể dục, đôi khi ngẫu nhiên đi qua Hường gia cùng Hường Vinh tùy ý nói mấy câu, nhưng đây là lần đầu tiên nói với anh về vấn đề trang phục.

Còn nữa, trong phòng không có những người khác, không khí đột nhiên trở nên thân mật rất nhiều, hơi thở, hơi ấm, cùng với ánh mắt của anh, tất cả đều làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên –

Cô hoang mang nhìn đông ngó tây, bàn tay to lớn ngăm đen bỗng nhiên đưa ra nâng cằm của cô lên.

A?!

Hân Hân khê mở miệng muốn nói chuyện, nhưng đầu óc lại trống rỗng.

Ngoài cửa ồn ào sôi sục đánh trống reo hò, một đồng người bên ngoài vì ngày đính hôn của cô mà bận tới mặt tối mày, cô lại mất điếc tai ngơ, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chàng trai trước mắt.

Ngón tay thon dài của Hường Vinh, chậm rãi, chậm rãi lướt qua làn da non mềm của cô, mang đến một cảm giác kích thích khác thường, làm cho cô nhin không được run rẩy.

Bàn tay nam tính thông thả lướt từ cằm chạy đến huyệt thái dương, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn mi mắt run run, sau đó lại phủ bên ngoài lớp phấn –

Ngô, kỳ quái, xác định trang điểm của cô có vấn đề hay không lại cần — cần — cần sờ mặt cô sao? (ngốc!)

Cảm giác kỳ lạ cướp lấy tâm trí của cô, không thể kiềm chế được khẽ run rẩy, nhận ra người con trai trước mắt ở rất gần mình, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể nam tính của anh tỏa ra, gần đến mức cô có thể thấy được vẻ mặt say mê của mình trong con ngươi đen thâm thúy kia –

Khi anh chăm chú nhìn vào cô, cảm giác khó chịu tra tấn cô lúc trước nhất thời trở thành hư không, thay vào đó là một loại cảm giác ấm áp quen thuộc, làm cho cô hô hấp dồn dập, tim đập thình thịch trong ngực không thôi.

Cái loại cảm giác này, giống như hồi học trung học, khi cô chạy bộ bị bong gân mắt cá chân, Hường Vinh giúp cô cởi vớ và giày, dùng bàn tay to lớn cẩn thận giúp cô mát xa, trong lòng nổi lên rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Bất an, khẩn trương, e lệ, cùng với một cảm giác nói không nên lời, đủ loại tư vị đồng thời dâng lên trong lòng, làm cho cô vô cùng bối rối.

Hân Hân chưa bao giờ thích ai, càng không biết tình yêu là cảm giác gì, sống đến hai mươi sáu tuổi, kinh nghiệm tình yêu của cô vẫn là trống rỗng –

Cho nên, khi Hường Vinh chăm chú nhìn cô càng làm tim cô đập nhanh hơn, khi anh chạm đến cô làm cô choáng váng khó thở, nhưng cô lại không biết đây là cảm giác gì.

Khi anh cố ý rút bàn tay đang chậm rãi lướt trên mặt cô về, cô lại không kiềm được hé môi, thần trí không rõ, không thể chống cự tự động dựa vào phía trước –

“Trang điểm không có vấn đề.” Hường Vinh trong mắt hiện lên ý cười khó có thể phát hiện, thần thái thông dong, cùng hình ảnh nóng nảy ngày hôm qua hoàn toàn trái ngược.

Xem ra, bông hoa này anh đã nhìn trúng, xác định không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh!

“Àn? Cái gì?” Cô ngờ nghệch hỏi. Trang điểm? Trang điểm cái gì? Lúc này sợ là cô họ gì cô cũng không nhớ nữa. (haiz, trúng nhíp hôn đại pháp của anh ùi còn đâu =D)

“Trang điểm của em. Nhớ không? Lúc bác gái ra khỏi cửa muốn anh chú ý đến lớp trang điểm của em.” Anh nhẹ nhàng nhắc nhở, tiếng nói trầm thấp mang theo hơi nóng lửa vào mái tóc cô đùa nghịch.

Hân Hân mặt đỏ lên, cuối cùng phục hồi lại tinh thần.

“A — ừm — cảm ơn —” Cô cắn chặt môi hồng, vội vàng quay đầu, không dám lại nhìn anh.

Tuy nhiên, ánh nhìn nóng rực của anh lại chậm chậm lướt qua phần da thịt non mềm nơi cổ cô, rơi xuống bộ y phục đang khoác trên người cô, phút chốc ánh mắt ấy trở nên sâu thẳm.

“Bộ quần áo này rất hợp với em.” Anh không chút ngượng ngùng buông ra lời khen ngợi, trong mắt bùng lên hai ngọn lửa, nhiệt độ ngày một tăng cao.

Thực sự là rất thích hợp ! Bộ lễ phục này khoác lên người cô tạo nên một cảnh trí vô cùng hoàn mỹ xinh đẹp, có thể làm cho một nam nhân bình thường lên máu. (anh đang ám chỉ mình đó à =D)

“Cảm ơn.” Cô dùng âm thanh như tiếng muỗi kêu trả lời, lại lần nữa nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, không thể kháng cự nhìn chăm chú Hướng Vinh, lại rơi vào ánh mắt ấy không thể thoát ra, một loại cảm giác không rõ làm cho dạ dày của cô xoắn lại.

Cô cảm thấy mình đã làm sai cái gì đó, nhưng không thể nói rõ cuộc mình đã làm sai cái gì. Ngược thật là khó chịu, như là có cái gì đó muốn nói với anh, nhưng trong cái đầu chậm chạp của cô, đến lúc quan trọng này lại rối rùi giống như một cục bông, căn bản tìm không ra đầu mối —

Ô ô, thật đáng ghét a! Cô rốt cuộc đã làm sai cái gì?

“Kỳ quái, sao giờ này còn chưa thấy người nào tới?” Lý Nguyệt người chưa tới tiếng đã tới trước, lập tức đem không khí ám muội trong phòng đuổi đi không còn một mảnh.

Hướng Vinh lùi lại xóa sạch dấu vết, lại lần nữa chuyển qua đứng ở một góc, hai mắt tinh nhuệ lặng im nhìn mọi người chung quanh.

Nhóm nương tử quân các hiển thần thông [7], cố gắng liên lạc với người của nhà trai, một số chuyên nghiệp thì dùng di động gọi, một số thì lớn tiếng gọi chồng con ra cửa đứng chờ, có bất cứ dấu hiệu rắc rối nào đều phải lập tức hồi báo, nếu có chút gì chậm trễ sau khi về nhà coi chừng sẽ bị lột da.

Đang ở thời điểm rối ren, ở trên đường liên vang lên tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc.

“A, đến đây đến đây!”

Nhìn thấy đoàn người của nhà trai, người gác cửa ở nhà gái lập tức châm ngòi đốt pháo.

“Cuối cùng cũng đến.”

“Thật chậm chạp làm trễ giờ tốt a!”

Hân Hân dạ dày càng xoắn lại, bối rối giữ chặt tay Lý Nguyệt. “Mẹ, mẹ — con, con — con không — con —” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, toàn thân run rẩy, ngay cả nói cũng không thành câu.

“Ngoan, đừng lo lắng.” Lý Nguyệt vỗ vỗ khuôn mặt con gái, vội vàng chạy ra chào đón sui gia tương lai.

Không! Đây không phải là lo lắng, cô không phải đang lo lắng mà là —

Cô quay đầu cầu cứu, nhìn Hướng Vinh đứng trong góc, gấp đến độ muốn bật khóc.

Anh không nói tiếng nào, hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn cô, khóe miệng thậm chí mang theo dấu vết của một nụ cười thần bí.

Hân Hân vỗ nhẹ vào đầu, không thể làm rõ những ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Người đàn ông nhận sính lễ của nhà trai chạy ào vào phòng như có lửa đốt sau mông, thần sắc kinh hoảng nhìn mọi người, mặt mày trắng bệch, trên mặt nhìn không thấy nụ cười, bộ dáng kia không giống như là đã nhận được sính lễ mà giống như để báo tin xấu .

Đoàn người gồm có cha mẹ của Trần Tín Minh, bà con họ hàng của Trần Tín Minh, bạn bè của Trần Tín Minh, chỉ có Trần Tín Minh là không có. (chú rể mất tích, hi hi đồ mọi người bít tại sao =D)

“Di, Tín Minh đâu? Bộ xe chở cậu ấy còn chưa tới sao?” Lý Nguyệt hỏi, nhướn mày nhìn ra ngoài cửa. “Mau gọi cậu ấy nhanh lên, còn phải –”

Lời nói còn chưa hết, Trần gia hai lão liền cầm tay bà, buồn bã cuối đầu xin lỗi. “Âu Dương phu nhân, thật có lỗi, buổi đính hôn hôm nay phải hủy bỏ.”

Trong khoảnh khắc, trong phòng tràn ngập tiếng thở dốc, nhóm nương tử quân kinh ngạc khe khẽ thầm thì, trên mặt không thấy nụ cười.

Lý Nguyệt sắc mặt lập tức từ hồng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang trắng, sau một lúc lâu mới nặn ra được lời nói. “Vì sao muốn hủy bỏ?”

Trần phu nhân bật khóc, vẻ mặt tự trách, chỉ thiếu điều quỳ xuống dập đầu tạ tội. “Ta dạy con vô phương, đứa nhỏ kia — đứa nhỏ kia —”

Trần tiên sinh thở dài một hơi, bổ sung nói. “Buổi sáng hôm nay chúng ta mới phát hiện Tín Minh bỏ nhà ra đi.”

Nha, cảm ơn trời đất!

Một trận thoải mái tràn tới, Hân Hân phải cắn chặt đầu lưỡi mới có thể khắc chế không nhảy lên ăn mừng. Cô thở một hơi nhẹ nhõm, toàn thân như nhũn ra, thiếu chút nữa trượt khỏi ghế.

Người ở đây không phải bị sốc thì cũng là mang cảm giác có lỗi, không ai phát hiện Hân Hân đang vụng trộm mừng thầm, chỉ có một đôi mắt đen lợi hại đem tất cả phản ứng của cô thu vào trong mắt.

“Cái gì?!” Lý Nguyệt thối lui hai bước, sắc mặt càng lúc càng trắng, cùng với màu của bức tường giấy phía sau lưng đã giống hệt nhau.

“Cậu ấy đi đâu?” Tam cô hỏi.

“Nó, nó, nó —” Trần phu nhân cắn môi, rốt cục oa lên một tiếng khóc lớn nói. “Nó bỏ trốn.”

“Bỏ trốn?!” Lý Nguyệt hét to một tiếng, tiếp theo chớp mắt, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Ngất xỉu !

Chú thích:

[7] biểu lộ tài năng.

3. C2 - P1

Dao gọt bút hỏng rồi.

Hân Hân nhìn cây bút chì mới gọt được một nửa, lại nhìn vào một nửa lưỡi dao bị gãy, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đối mặt với đám mây trắng đang bay lững lờ.

Hồi lâu sau, đôi môi hồng thắm buông ra một tiếng thở dài. ~ ~

Tiếng động cơ xe từ xa truyền đến, tới trước cửa liền đột nhiên ngừng lại, tiếp theo liền quẹo vào trong sân trước của Âu Dương gia, cùng đến có một chiếc xe máy khác, người lái cỡi nón bảo hộ, lập tức thành thịch chạy vào bên trong.

Không xong, lại có người đến ! >

Nửa giờ sau, tam cô mới đăng môn bách phóng [1], lúc này ngay cả tứ di cũng báo lại đến, có lẽ một lát sẽ tới, ngũ thẩm sau khi chuẩn bị xong bữa ăn sáng cho chồng con cũng sẽ mau chóng đuổi tới.

Từ ngày đính hôn bị đối phương trả lại tại chỗ, toàn thể Âu Dương gia liền tràn ngập một bầu không khí áp suất thấp, Lý Nguyệt cả ngày than ngắn thở dài, mà nhóm nương tử quân cũng bất chấp mưa gió, mỗi ngày tự động báo danh, tụ tập ở trong phòng khách, than thở Hân Hân vận khí quá thấp, một mặt thương thảo đối sách, vội vã muốn bù đắp lại sai lầm đáng sợ này.

Nhóm nương tử quân tuy rất tích cực nhưng lại không ai phát hiện đương sự Hân Hân vì dính hôn thất bại mà vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xuyên qua mạng lưới tình báo của những người hàng xóm, sự tình dần dần tra ra manh mối. (khiếp, các bác làm việc còn nhanh, gọn, lẹ hơn mí anh công an nữa í chứ =.=')

Thì ra, con trai độc nhất của Trần gia là theo quả phụ trẻ tuổi của tiệm cà phê bỏ trốn, lúc trước luôn hẹn Hân Hân gặp mặt ở tiệm cà phê là vì thừa cơ nhìn mặt tình nhân. Hân Hân còn nhớ rõ, quả phụ kia tú lệ ôn nhu, nói chuyện nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ, rất lễ phép, sau khi chồng bất ngờ qua đời liền ngâm đắng nuốt cay một mình nuôi dưỡng hai đứa con thơ.

Thì ra, đối tượng của cô từ đầu đến cuối luôn xem cô là tấm bia đỡ đạn.

Trong cái trấn nhỏ yên bình này, không có tin tức gì lớn, ngẫu nhiên tìm được một con chó con mèo đi lạc là có thể làm cho mọi người vui vẻ bàn tán suốt một tuần. Hiện tại lại xảy ra cái loại đại sự này, bất quá tin tức đã sớm truyền khắp phạm vi trăm dặm, tin tức cấp độ này chỉ sợ đủ làm cho dân trong trấn bàn luận mấy năm.

Bình thường nữ nhân mà gặp phải loại chuyện như vậy khẳng định cho là vô cùng nhục nhã, nếu có lòng tự trọng thì cũng bị tàn phá không còn manh giáp, khốn khổ muốn chết, hoặc trốn đi không dám gặp mọi người.

Có điều, hôn sự này, căn bản là do cha mẹ hai bên quyết định, bây giờ vỗ tay cắt đứt, cô mừng còn không kịp, làm sao có thể buồn?

Người khác thấy cô dường như không có việc gì, nghĩ đến có lẽ cô là đang cố nén bi thương, nuốt nước mắt vào bụng, càng không ngờ rằng cô trốn ở trong phòng lòi ra những quả banh vải nhiều màu giữ lại hồi đại hội thể dục thể thao trung học nhìn vào gương nhảy múa, vụng trộm ăn mừng dính hôn thất bại.

Tiếng phụ nữ nói chuyện đứt quãng vang lên, Hân Hân ghé tai vào cầu thang, neho lại hai mắt, xác định số “thành viên” còn chưa tới đủ nên mọi người chưa bắt đầu ôm đầu khóc rống.

Ngô, xem ra, nếu cô nhanh tay nhanh chân có lẽ có thể tránh được một kiếp, không bị kéo đi tham gia buổi tụ hội hôm nay.

Sau khi nhanh chóng thu dọn bút viết, mặc vào cái quần jean, thật cẩn thận xuống lầu, không quá nhiều pa pa đang xem tivi (bác nì ăn ùi ôm cái TV =.=), chậm chậm hướng cửa đi đến, một mặt cầu nguyện các nữ nhân ngồi trên sofa sẽ không phát hiện ra cô.

Ông trời phù hộ, làm cho những người ấy không nhìn thấy cô, không nhìn thấy cô, không nhìn thấy cô –

“Hân Hân, con muốn đi đâu?” Lý Nguyệt vừa pha trà xong đi ra, nhìn thấy con gái rón ra rón rén đi ra ngoài, vội vàng mở miệng gọi to.

Thân ảnh mảnh khảnh cứng đờ. >

Hân Hân mặt mày nhăn nhó, thầm oán ông trời không phù hộ, càng ai oán bản thân vì sao không có áo choàng tàng hình của Harry Potter có thể qua mắt mọi người.

“Con đi cửa hàng văn phòng phẩm mua vài thứ.” Cô nhanh chóng báo cáo nơi đi, sau đó xoa xoa lòng bàn chân, không hề báo động trước hướng ra cửa, bằng tốc độ nhanh nhất nhanh như chớp ào chạy ra ngoài.

Chạy một hơi ba bốn trăm mét, xác định phía sau không có truy binh cô mới đi chậm lại. Dọc theo con đường buôn bán, băng qua mấy ruộng hoa cúc, nhàn nhã đưa tay tiến vào trấn trên, sau đó chậm chạp đi đến phía trước cửa hàng văn phòng phẩm, mở cửa kính đi vào.

Leng keng!

Chuông cửa vang lên, ông chủ sau quầy ngẩng đầu lên, hí mắt xuyên qua cặp kính lão nhìn cô.

“Lâm thúc, sớm.”

“Nha, Hân Hân a, sớm a sớm a” Ông chủ trở lại với một nụ cười ấm áp, đẩy cái gọng kính màu đen trên mũi tiếp tục cúi đầu đọc báo.

“Hân Hân? Hân Hân ở đây?” Tiếng bước chân nặng nề vang lên, bà chủ với dáng người gấp đôi ông chủ lập tức xuất hiện, tay vẫn còn rỉ nước, có lẽ là đang ở phía sau giặt quần áo, vừa nghe Hân Hân đến lập tức ném quần áo sang bên chạy ra ngoài.

“Lâm mẫu, cháu là đến để –” Còn chưa kịp nói ra hết ý thì hai tay của cô đã bị bắt lấy.

Bà chủ nắm lấy đôi tay nhỏ bé của cô, kích động lắc lắc, trong hai mắt hàm chứa nước mắt đồng tình: “Đứa nhỏ đáng thương, cháu trăm lần ngàn lần phải kiên cường a, cuộc sống không phải lúc nào cũng toàn vẹn, cháu nhất định phải nhớ rõ điều này.” Bà càng nói càng kích động, thân mình mập mạp sần sần run run khóc thút thít: “Người ta không phải thường nói, cái gì, cái gì, có đàn ông bên cạnh sẽ rất tốt sao? Cháu đừng để chuyện này –” Thời gian kế tiếp, bà chủ cố gắng khai đạo cho cô, cần nhằn nói liên miên xả đồng xả tây.

Hai tay bị nắm chặt, cô căn bản không có chỗ trốn, chỉ có thể đứng ở tại chỗ, xấu hổ mỉm cười gật đầu.

Không được bao lâu, mi mắt của cô càng lúc càng mơ mơ màng màng, tiếng nói của bà chủ từ từ xa dần, cô không tự chủ được bắt đầu mơ màng.

Ngô, không biết trưa nay mẹ có nấu cơm hay không?

Có thể nấu canh củ cải, ngày hôm qua trên chợ có bán củ cải.

Đúng rồi, buổi chiều gọi điện thoại cho nhà xuất bản, dù sao tạm thời không đính hôn cũng không kết hôn, nhận thêm mấy tác phẩm về vẽ cũng tốt.

Không biết người trong lòng Hướng đại ca là ai?

Nghi vấn này vừa mới hiện lên trong óc, ngực Hân Hân liền đột nhiên căng thẳng. Cô khẽ cau mày, vô thức phát ra âm thanh khó chịu.

“Hân Hân, Hân Hân, cháu có khỏe không?” Phát hiện cô có điều lạ, bà chủ lo lắng hỏi thăm.

“Ách, cháu không sao.” Cô nháy mắt phục hồi lại tinh thần, mặt ửng đỏ, vội vàng dùng sức lắc đầu.

“Có phải không khỏe hay không? Nếu không khỏe chỗ nào nhớ đi khám bác sĩ nha!” Ai, nha đầu đáng thương, đau lòng quá nên mới sinh bệnh đây. “A, đúng rồi, cháu tới đây là muốn mua cái gì?” Đến lúc này bà chủ mới nhớ tới, Hân Hân đến đây là để mua dao.

“Cháu muốn mua dao gọt bút.”

“Nha, dao a, không thành vấn đề, ông già, mau lấy dao gọt bút đưa –” Mới nói được một nửa, khuôn mặt bà chủ đã chuyển sang hoảng sợ: “Dùng dao giải quyết?! Cháu muốn mua dao?”

“Đúng, cháu muốn mua một siêu cấp tiểu đao, về nhà cắt bỏ cái kia.” (há há, nghe thấy “cái kia” đầu óc đen tối của ta lại hoạt động a :>)

Bà chủ kinh ngạc thở dốc, hai mắt mở to .

“Cắt bỏ?” (khụ! trí tưởng tượng tăng thêm 1 cấp =D)

“A, tìm được rồi, chỗ này có một hộp.” Ông chủ ở bên quầy kêu lên, thật vất vả mới tìm được một hộp, đặt trên tủ kính, chậm rãi chuẩn bị mở ra.

Bà chủ thấy thế, lần nữa hoảng sợ hít sâu một hơi, thân hình mập mạp lập tức tiến vào quầy, dùng cái móng huyết rồng một cái, thành công mang hộp giấy trên tủ đoạt về.

“Không được, hộp này không được!” Bà liên tục lắc đầu, bàn tay mập mạp đem hộp giấy giấu ở trong ngực, nói cái gì cũng không đưa.

“A?” Hân Hân có chút ngây ngốc: “Vì sao?”

“Vì sao? Ách — bởi vì — bởi vì —” Bà chủ cười gượng, trên trán xuất hiện lấm tấm mồ hôi, nói lung tung lấy cớ: “Bởi vì nó để bên ngoài đã lâu, cho nên rỉ sét hết rồi.”

Ông chủ bị đẩy té ngã trên đất, thật vất vả mới đứng lên, phủi bụi trên người.

“Không thể, siêu cấp tiểu đao đều có sơn một lớp dầu chống gỉ, sẽ không thể — ai a!” Ông phát ra một tiếng kêu đau, ôm ngón chân cơ hồ bị lão bà dậm nát, ở sau quỳ nhảy tới nhảy lui, kêu rên không thôi.

“Ông già, ông quên cái hộp này là sản phẩm kém chất lượng ư, không có bôi dầu chống gỉ, hôm qua tôi mới nói với ông muốn mang về đổi. Cho nên nó không thể bán, đúng hay không ~?” Bà chủ bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười, đẩy ông chồng gầy ốm đến trước mặt, nheo hai mắt tỏ ý uy hiếp.

Mắt thấy lão bà đại nhân có chỉ thị, ông chủ vội vàng gạt đầu, lập tức sửa miệng: “Đúng đúng đúng, ta đã quên, tiểu đao trong hộp này có vấn đề.”

“Không có hộp khác sao?” Hân Hân tiếp tục tìm kiếm, ngồi xổm xuống nhìn vào tủ kính tìm.

Cô không quen xài bút máy, lúc làm việc đều dùng bút chì, mỗi một chỗ đều dùng một loại màu, chậm rãi dùng tiểu đao chuốt lấy.

“Không có, hết thấy đều không có!” Bà chủ cắt ngang câu hỏi của cô, cũng không quên quay đầu nhìn lão công: “Ông già nói đi, đúng hay không? Trong cửa hàng không có dao nhỏ.”

“Đúng đúng đúng, đều không có.” Ông chủ dùng sức gạt đầu tán thành, chỉ thiếu điều không nhấc tay thề. (há há, tội bác quá =))

Hân Hân hoang mang nhìn hai vợ chồng kẻ hát người xướng, đột nhiên bưng tỉnh, chợt hiểu ra hai người họ đã hiểu lầm cô vì chịu không nổi đả kích bị “vứt bỏ” nên định mua đao muốn tự sát.

Mấy chuyện này sớm đã nhìn mãi quen mắt, bất luận dù cô đi nơi nào, thái độ của người nào cũng thật cẩn thận, rất sợ nhắc đến “chuyện thương tâm” của cô, càng sợ cô bởi vì không chịu nổi “đau khổ”, lại làm ra cái gì việc ngốc nghếch.

Tuần trước, cô đi mua đồ ăn sáng, người bán cũng nắm tay cô muốn cô trăm ngàn lần không được từ bỏ hy vọng, còn cho thêm hai cái bánh bao. Ngày hôm qua cô đến cửa hàng cho thuê tiểu thuyết, ông chủ cửa hàng liền vội vàng đem toàn bộ tiểu thuyết bị kịch đi dấu, còn tình nguyện tư vấn tâm lý cho cô.

Tình cảm con người nông hậu là chuyện tốt, nhưng có nhiều sự quan tâm không cần thiết quá cũng làm cho Hân Hân thật sự đau đầu a!

“A, hai người đừng hiểu lầm, cháu mua đao là muốn dùng để —”

“Trong cửa hàng của chúng ta đao nào cũng không còn, bán hết rồi, còn chưa có lấy hàng về, cháu hôm khác hãy tới.” Bà chủ căn bản không nghe cô giải thích, cầm lấy hộp giấy đưa cho trưởng phu: “Hân Hân, bác nói cháu biết, sinh mệnh là —” Bà còn muốn nói đến đoạn khuyên bảo thì khóe mắt lại đột nhiên nhìn thấy hình ảnh cao lớn đứng ngoài cửa không biết từ đâu toát ra, toàn bộ khuôn mặt đột nhiên sáng bừng lên.

Bàn tay mập mập khê đẩy ông chồng lên thay bà giải thích với Hân Hân, còn bà thì thành thịch chạy ra bên ngoài, nhanh nhẹn mở cửa kính, sau đó cầm củ khoai lang nóng hổi trên tay ném cho chàng trai bên ngoài.

“Hương Vinh, thật tốt quá! Không ngờ cháu lại đi ngang qua nơi này.”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu thăm hỏi, vươn cánh tay, vừa vịn đón lấy nữ nhân vẻ mặt hoang mang vừa mới bị ném ra ngoài.

Bà chủ thân mình mập mập, lấy tốc độ kinh người lui lại phía sau, miệng không ngừng giải thích: “Ta đột nhiên có việc gấp, hôm nay muốn đóng cửa sớm một chút, nghỉ bán, cháu thay ta đưa Hân Hân về nhà. Nhớ rõ, phải đưa con bé trở về an toàn, biết không?” Bà tề mi lộng nhân [2], chỉ sợ Hương Vinh không hiểu.

“Lâm mẫu, đợi một chút, cháu —” Hân Hân còn chưa từ bỏ ý định, vội vã muốn mua một con dao.

Bà chủ kéo cửa kính đóng lại tạo ra một tiếng động lớn, sau đó khóa trái bên trong.

“Cháu mau sớm về nhà, đừng nên suy nghĩ bậy bạ.” Cho dù là cách một lớp kính dày, giọng nói của bà vẫn vang vang trong không khí.

“Cháu mua đao dùng để chuốt bút chì, không phải muốn —”

Bà chủ mang tấm bảng “tạm nghỉ” ở bên trong treo lên.

“Làm ơn, không có dao gọt bút chấu không thể nào làm việc được –”

Bà chủ khóa cửa lại.

“Bác Lâm, chấu thề chấu mua dao chỉ là vì –”

Để làm cho Hân Hân hoàn toàn hết hy vọng, bà chủ [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], bằng một động tác kiên quyết cho thấy quyết tâm hôm nay không hề buồn bán.

“Bá” một tiếng, cửa cuốn trước mặt Hân Hân liền bị kéo xuống.

Chú thích:

[1]: xin gặp mặt

[2]: nháy mắt

4. C2 - P2

“Em còn muốn đi chỗ nào khác không?”

Phía trên đầu vang lên tiếng nói trầm thấp êm dịu.

Hân Hân ngẩn người đứng trước cửa hàng văn phòng phẩm nhìn cánh cửa sắt loang lỗ, vẻ mặt vô tội ngẩng đầu lên hỏi: “Cái gì?” Cô chớp mắt, câu hỏi chậm chậm mới truyền vào đầu: “Oh, uh, tốt, em nghĩ, ah, ah, chắc không còn chỗ nào –” Cô ập a ập ứng trả lời.

Cô tuy rằng không muốn về nhà đối mặt với nhóm nường tử quân để bị oanh tạc quả bom thông cảm, nhưng lúc này lại nghĩ không ra bản thân có thể chạy đi đâu.

Hơn nữa, bà chủ tuy nói là có việc, nhưng đại khái cũng chỉ là cái cớ để từ chối, đợi bọn họ rời khỏi nhất định sẽ gọi điện thoại về nhà cô hỏi thăm. Nếu cô còn không về nhà, bà chủ nói không chừng lại khẩn trương báo động nguy hiểm khẩn cấp, hô hào làng xóm đi khắp nơi tìm người, đến lúc đó chẳng những lao sư động chúng [3], còn có thể liên lụy đến Hường đại ca –

Nghĩ đến tình cảnh vớ vẩn hiện tại, cô không khỏi lại thở dài một hơi.

“Anh đưa em về.” Hường Vinh đưa tay đỡ cô đứng vững, sau đó mới xoay người đi về phía chiếc xe đang đậu bên đường.

“Được.” Cô gật gật đầu, nhưng chỉ giống như theo đuôi đi phía sau anh, phải rồi rít chạy theo mới có thể đuổi kịp sải chân dài của anh.

Hường Vinh giúp cô mở cửa xe, cô thì thầm nói lời cảm ơn, động tác ngồi vào xe có chút cứng ngắc, mới ngồi xuống liền nhận không được mở miệng.

“Hường đại ca, anh tại sao lại đến đây?” Đôi mắt trong suốt xuyên qua hàng mi thật dài, lặng lẽ ngắm nhìn người con trai bên cạnh.

Anh ấy đến cửa hàng văn phòng phẩm để làm gì? Mua cái gì sao?

Hân Hân nhú mày, phủ định suy đoán này. Phải biết rằng, Hường Vinh là một ông chủ lớn, mỗi ngày mua bán hoa cỏ lợi nhuận thu được nhiều hơn một năm ngồi vẽ của cô, nếu có gì cần, chỉ cần nói một tiếng, chắc chắn sẽ có người thay anh xử lý thỏa thỏa đáng, làm sao cần anh tự mình động thủ đây?

“Anh mang canh gà qua cho em, đi ngang nơi này vừa vặn thấy em đi vào trong cửa hàng văn phòng phẩm.” Hường Vinh chỉ chỉ vào cái bình giữ nhiệt bên chân cô.

“Oa, canh gà!” Cô cuối xuống, mang bình giữ nhiệt ôm vào trong ngực, cẩn thận mở nắp, một mùi hương ngào ngạt bay ra, cô khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi hưởng thụ.

Thật tốt quá! Buổi sáng lúc cô vội vàng chạy trốn, căn bản đã quên ăn điểm tâm, lúc này sớm đã đói vô cùng, canh gà này vừa vặn có thể dùng để tề ngũ tạng [4] miếu của cô.

Nhìn thấy cô làm bộ dáng tham lam, miệng anh bất giác nở nụ cười yêu thương.

“Về nhà rồi uống, trước hết thất dậy an toàn vào.”

“Nha.” Hân Hân lưu luyến không rời cái bình giữ nhiệt, kéo dây an toàn, cố gắng chốt vào khóa, nhưng vì cô ôm trong lòng cái bình canh gà bảo bối, nên thật không dễ dàng khóa được, sờ soạn nửa ngày, nhìn thấy xe sắp khởi động, nhưng cô vẫn cứ chậm chạp tìm không ra vị trí chính xác.

“Hương đại ca, chờ, chờ một chút, em còn chưa –” Cô chặt vật lúng túng, cố gắng mò mẫm, bàn tay nhỏ bé đột nhiên nóng lên. Bàn tay to lớn vươn đến, bao lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cô, giúp cô tìm cái móc, dễ dàng lắp vào chỗ khóa.

Hân Hân chớp mắt, trừng trừng nhìn bàn tay to kia, chỉ cảm thấy chỗ da thịt bị anh nắm giữ giống như bị đốt nóng bởi nhiệt độ của bàn tay anh, một đường xông lên, làm mặt của cô cũng đỏ.

“Ách, cảm ơn –” Cô thì thầm nói lời cảm ơn, ôm lấy canh gà trong lòng, cảm thấy không gian bên trong xe đột nhiên nhỏ lại. Từng nhịp thở cùng động tác của người con trai bên cạnh xâm chiếm từng giác quan của cô, làm cho thần kinh của cô căng lên, thủy chung không thể thả lỏng –

Hương Vinh lại dường như không có việc gì gật đầu, buông tay ra lái xe rời đi.

Cô lén nhìn nửa khuôn mặt của anh, cẩn thận ngắm nhìn những đường cong cương nghị, phát hiện chuyện da thịt tiếp xúc khi này làm cho cô hết sức bối rối đối với anh lại tựa hồ không có ảnh hưởng.

Quen biết đã nhiều năm, cô đối với anh luôn kính trọng, từ trước đến giờ vẫn luôn giữ tình cảm trong sáng. Đầu óc cô đơn giản, cũng chưa bao giờ nghĩ tới quan hệ của hai người sẽ có cái gì khác phát triển.

Nhưng từ ngày đính hôn đến giờ, mỗi lần anh chạm vào cô, mỗi lần anh nhìn cô lại giống như là vạch trần bí mật nào đó của cô mà cô đã chôn giấu từ lâu. Cô bắt đầu trở nên tò mò, quá khứ kính trọng đơn thuần bây giờ hình như đang từng giọt từng giọt biến chất.

Đến ngay cả bàn tay vừa bị anh nắm chặt thì đã làm cho hai gò má cô ửng đỏ, trong lòng vô cùng bối rối –

Ai a, cô rốt cuộc là đang miên man suy nghĩ cái gì đây?! Hương Vinh đã có đối tượng, anh đối với cô thân thiết như vậy nếu không là vì xem cô như em gái thì cũng là vì thương hại cô bị vứt bỏ thật đáng thương nên mới đến an ủi cô.

Nhiệt độ trên tay, trên mặt, trong lòng cũng vì suy luận như vậy mà chậm rãi biến mất.

“Bác gái là muốn anh mang theo canh gà đến an ủi em sao?” Hân Hân áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào bình canh, cảm thụ ấm áp, đáng thương nhìn anh.

Lần này cô nhận được sự an ủi quả thực quá mức, thậm chí còn có lời đồn, đã có người tốt tổ chức quyên tiền, muốn vì cô mà lập quỹ “khí phụ cơ kim hội”[5].

Hương Vinh liếc mắt nhìn cô một cái, không đáp hồi lại: “Em cần người an ủi sao?”

“Ngô, không cần, cảm ơn.” Nhìn vào con người đen kịt kia làm tim cô tăng tốc. Để tránh cho trái tim không bị quá tải, cô thở nhẹ một hơi, vội vàng nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt anh nữa.

Hành động trốn tránh này quá mức rõ ràng, dù là ai cũng nhìn ra được nguyên nhân chân tay luống cuống của cô là vì cô cùng anh ở cùng một chỗ.

Hương Vinh khước miệng khe khẽ, biểu tình không thay đổi, chỉ có cặp mắt kia đã tiết lộ ra sự tự đắc. Sự nhút nhát và lo lắng của cô lại làm anh cảm thấy hài lòng.

Một tia sáng lóe lên bên khóe mắt anh khiến anh phải chú ý. Anh liếc mắt nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mảnh mai của cô.

Chớp mắt, nụ cười trong đôi mắt đen lập tức biến mất, thay vào đó là sự tức giận đến run người.

“Nghe nói Trần gia đang tích cực tìm bắt con trở về.” Hương Vinh không nhanh không chậm nói, sự nóng bỏng bị đè nén bên trong lời nói tưởng như bình tĩnh kia.

“Ân, mẹ em có nhắc tới chuyện này.” Hân Hân cầm đặt trên cái bình, mắt xuyên qua lớp kính ngắm nhìn ruộng hoa cúc ngoài cửa xe.

“Em hy vọng hân trở về?”

“À, cũng được –” Cô nói mơ hồ.

Hương Vinh trán nổi gân xanh, sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm. “Cũng được?” Anh thấp giọng lặp đi lặp lại hai chữ này, hai tay siết chặt, cơ hồ muốn bẻ gãy vô-lăng.

“Hân có trở về hay không cũng không liên quan gì tới em. Em nghe nói, cái kia Trần — Trần —” Cô cau mày, cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn không nhớ nổi người nọ tên gọi là gì.

“Trần Tín Minh.”

“Nha, đúng, hình như là tên này.” Cô nhún nhún vai, hai tay ôm bình giữ nhiệt càng chặt hơn. “Hân cùng quả phụ ở tiệm cà phê lương tình tương duyệt [6], vì gia đình phản đối nên mới bỏ trốn. Mẹ em nói, khi lòng hân đã thuộc về người khác, cho dù em có lấy được chồng cũng sẽ không có hạnh phúc.”

“Như vậy, tại sao em vẫn còn đeo nhẫn đính hôn?” Lời giải thích của cô làm cho lòng mày đang xoắn chặt của Hương Vinh dần dần giãn ra, nhưng chiếc nhẫn kim cương kia nhìn vẫn vô cùng chói mắt, làm anh khó có thể tiêu tan. (anh ghen í mà =D)

“Nhẫn? Nhẫn đính hôn nào?” Hân Hân lộ ra khuôn mặt ngây ngốc.

“Tay phải.” Lời ít mà ý nhiều.

Cô ngoan ngoãn giơ tay phải lên, lập tức chuyển sang vẻ mặt ngạc nhiên, bậc ra tiếng kêu nhỏ, cho đến lúc này cô mới phát hiện nó tồn tại.

Trần gia hai lão trong lòng rất thích cô, trước khi đính hôn liền mua một chiếc nhẫn kim cương rất xa xỉ cho cô, tuy rằng hôn sự thất bại, nhưng trong lòng Trần gia vừa thương vừa thấy có lỗi với cô nên không hề đề cập tới chuyện trả lại lễ vật.

“A, đúng nha, em quên mất.” Hân Hân không chút do dự cởi nhẫn kim cương ra, đặt ở lòng trong lòng bàn tay.

“Em tính xử lý nó như thế nào?”

Cô khẽ cúi đầu trong chốc lát.

“Theo lý mà nói em nên tự mình trả lại, nhưng —” Giọng của cô càng lúc càng nhỏ hơn.

Ai, cứ tưởng tượng đến lúc đối mặt với Trần gia hai lão, nghe bọn họ khóc lóc giải thích hết bài này tới bài khác cô liền cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, chân chưa đi đã mềm nhũn, không có dũng khí mang nhẫn kim cương trả về cho chủ.

Tiếng nói trầm thấp bên tai cô vang lên.

“Anh thay em đi trả lại.”

Bàn tay ngăm đen to lớn chìa ra trước mặt cô, trong lòng bàn tay lộ ra nhiều vết chày sần, nhiệt tình giúp đỡ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tỏa sáng, vô cùng vui mừng, dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh, cảm kích anh đã rút dao tương trợ, để cho lỗ tai đáng thương của cô có thể tránh khỏi một kiếp.

“Thật không? Anh thật sự có thể giúp em trả lại?” Tuy rất vui mừng nhưng cô vẫn còn chút do dự. “Ngô, như vậy thích hợp sao?” Nhẫn kim cương đính hôn của cô lại do Hương Vinh mang trả, cảm thấy hình như có điểm là lạ —

“Thích hợp.” Khẩu khí của anh rất kiên quyết.

Nếu Hương Vinh đã nói thích hợp, như vậy hân là không có vấn đề gì?! So với cô anh thông minh hơn, chu đáo hơn, lại nói từ trước tới giờ anh cũng chưa từng lừa gạt cô cái gì!

“Vậy làm phiền anh!” Hân Hân lập tức bỏ đi do dự, lựa chọn hoàn toàn tin tưởng anh, đem nhẫn kim cương đặt vào lòng bàn tay anh.

Anh đem nhẫn kim cương bỏ vào túi áo, tức giận cũng theo đó cất vào. Miệng của anh tuy không hề nhếch nhưng lại hàm chứa nụ cười hài lòng.

Con đường từ trong trấn về đến nhà Âu Dương cũng không xa, xe chạy qua một con đường hoa, căn nhà ba tầng đơn độc của Âu Dương gia đã ở ngay trước mắt. Xe tắt máy dừng ở trước sân, bên cạnh là bốn, năm chiếc xe máy.

Hương Vinh tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe, lại thấy cô ôm giữ ấm hồ, cắn môi dưới, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Anh nhú đôi mày rậm, không thúc giục cô, ngược lại dừng lại động tác, lẳng lặng nhìn cô, vô cùng kiên nhẫn chờ cô mở miệng.

Sau một lúc lâu, Hân Hân mới có dũng khí mở miệng.

“Hương đại ca, người đó – người đó –”

“Người nào?”

“Anh thật sự đã có đối tượng?” Nghi vấn này giống như cái xương cá mắc kẹt trong cổ họng, làm cô mất ăn mất ngủ. Không biết vì sao, cô lại rất quan tâm đến chuyện này.

Con người đen hàm chứa nụ cười sâu sắc.

“Thật sự?”

Nha, ngực của cô đau quá!

“Anh thực thích cô ấy?”

“Anh yêu cô ấy.”

Cảm giác đau đớn càng lúc càng tăng, tiếp tục tăng.

“Cô ấy... em có biết cô ấy không?”

“Biết.” Anh đơn giản trả lời, cúi đầu đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương lo lắng. “Em muốn biết đó là ai không?”

Hân Hân sắc mặt trắng bệch mãnh liệt lắc đầu.

“Không muốn!” Cô vội vàng trả lời, một tay ôm giữ ấm giữ nhiệt, một tay đặt trước ngực chạy vào nhà, vội vã muốn tìm một bệnh viện gần nhất trong danh bạ điện thoại tìm một bác sĩ giúp cô kiểm tra điện tâm đồ.

Ô ô, không xong, cô xác định trăm phần trăm tim của cô nhất định đã xảy ra vấn đề lớn!

Chú thích:

[3]: lãng phí nhân lực

[4]: 5 cơ quan: tim, gan, lá lách, phổi, thận

[5]: hội người phụ nữ bị chồng bỏ

[6]: thu hút, gắn bó với nhau

5. C3

Trong nhà không khí thay đổi!

Papa vẫn đang canh giữ ở trước cái TV, nhưng vẻ mặt lại giống như cầu xin Lý Nguyệt, lúc này thái độ lại trở nên vô cùng khoái trá, đang ngồi ở trên ghế sofa, cùng bảy, tám nữ nhân cầm một cuốn album ảnh cùng nhau thảo luận.

Quái, ảnh chụp cái gì mà lại có ma lực lớn như vậy, có thể làm cho mẫu thân đại nhân thay đổi tâm trạng từ than dài thở ngắn sang vui vẻ phấn chấn?

Hân Hân kiễng mũi chân, nhìn lên từ xa, phát hiện ngoại trừ cuốn đang được xem kia, trên bàn còn vài cuốn album đang xếp chồng lên nhau. Ngô, những cuốn album này hình như rất quen, giống như — giống như —

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên chuyển sang hoảng sợ.

Sách xem mất!

Ông trời ơi, sách xem mất sao lại xuất hiện ở phòng khách nhà cô!

Nhìn thấy đại sự không ổn, Hân Hân quay gót chân, xoay người muốn đào tẩu. Đáng tiếc chạy chưa được mấy bước đã bị bàn tay của Hường Vinh chụp tới, dễ dàng kéo cô trở về.

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi.

“Em, em, em, em —” Cô ấp a ấp úng nửa ngày, vắt hết óc chỉ còn “em”, nói không ra câu dưới, trong lòng chỉ cảm thấy rất muốn khóc.

Ô ô, vì sao đầu của cô lại dần dần như vậy, ngay cả nói dối cũng không nói được?

Lý Nguyệt đang gắn chặt mắt vào cuốn sách, vừa nghe ngoài cửa có động tĩnh, lập tức ngẩng đầu lên gọi lớn.

“Hân Hân a, con về rồi à, Bác Lâm vừa gọi bốn, năm cuộc điện thoại hỏi xem con đã về nhà hay chưa đó.” Bà nhớ lại.

“Dạ.” Hân Hân thì thầm nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi đến ngực, dán sát vào vách tường chậm rãi di chuyển về phía cầu thang.

“Bác Lâm nói là Hường Vinh đưa con về, mẹ đã bảo nếu là Hường Vinh đưa con về thì khẳng định không có gì cần phải lo lắng!” Lý Nguyệt nói, mặt nhìn Hường Vinh mỉm cười cảm kích.

Lời này vừa nói ra, nhóm nương tử quân đồng loạt gật đầu như đảo tỏi, đối với hành động “láng giềng tốt” của anh vô cùng vừa lòng.

“Nhưng con cũng không thể luôn làm phiền Hường Vinh a, công việc của nó nhiều như vậy sẽ không có thời gian lúc nào cũng làm bảo mẫu cho con.”

“Yên tâm yên tâm, chờ Hân Hân lập gia đình, Hường Vinh sẽ có thể không cần quan tâm nữa!” Lăng phu nhân được xưng là đệ nhất môi nhân [2] của trấn mở miệng nói, lộ ra nụ cười thâm thúy, cẩn thận đánh giá Hân Hân.

Hân Hân thấy vậy thật sự quá mức “Vui buồn lẫn lộn”, tuy nói là Trần Tín Minh bỏ trốn chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cô biết bà mai này vẫn không thể tha lỗi cho bản thân nên đương nhiên sẽ không buông tay như vậy.

Lần này, bà là đánh cược chiêu bài “đệ nhất môi nhân”, mang toàn bộ tư liệu cất giữ trong nhà về những người đàn ông chưa kết hôn trong phạm vi trăm dặm đến, còn vỗ ngực cam đoan, nhất định phải thay Hân Hân tìm một đấng lang quân như ý.

“Đúng đúng đúng, mau mau mang nó gả ra ngoài, chẳng những Hường Vinh thoải mái, ta cũng có thể trút bầu tâm sự.” Lý Nguyệt mặt mày hớn hở nói, lại cúi đầu nhìn vào danh sách xem mắt, còn không quên hỏi ý kiến. “Mấy bà nói xem lần này chúng ta nên chọn người như thế nào?”

“Ta thấy hai trang đầu tiên có vẻ coi được.”

“A, không không, mấy bà mau nhìn trang tiếp theo —”

Không khí ở hiện trường lại lần nữa trở nên náo nhiệt, nhóm nương tử quân không ngừng xoi mói, cố gắng vì Hân Hân tuyển một người chồng tiếp theo.

Không, không cần! Lại muốn ép cô cùng người đàn ông xa lạ khác đi ăn cơm sao?

Hân Hân mặt mày nhăn nhó lui lại, cố gắng cách xa đám sách xem mắt kia năm mét. Nếu không sợ mẫu thân đại nhân phát hỏa đăng báo cắt đứt quan hệ mẹ con với cô, cô thật sự rất muốn cướp đám sách kia đem đi đốt.

Khi thân hình mảnh khảnh sắp di chuyển đến cầu thang, trên ghế sofa lại truyền đến kêu to, nhất quyết muốn cô gia nhập thảo luận, quyết không dễ dàng buông tha cô.

“Hân Hân, con cũng lại đây chọn một người, xem có ai vừa mắt hay không.”

“Con nghĩ cái kia -, hay là quên đi -”

“Làm sao có thể quên đi? Cái này rất quan trọng a, bác Lăng đã đặc biệt mang tất cả tư liệu đến đây, sao có thể phụ đi lòng tốt của bác ấy?”

“Dạ dạ -” Cô hàm hồ nói, tiếp tục hướng cầu thang thối lui.

“Còn không mau lại đây?”

“Con -”

“Đứng ở chỗ đó làm gì? Không có nghe thấy mẹ gọi con lại đây sao?” Lý Nguyệt thanh âm cất cao. “Âu - Dương - Hân - Hân, con đi đâu đó?”

Cô chạy trốn chết, ba bước cũng thành hai bước, chật vật chạy lên trên lầu.

“Ách, con đi lên đổi giày, chờ một chút nữa con sẽ xuống.” Hân Hân trả lời có lệ, nhanh như chớp chạy về phòng mình, vội vàng đóng cửa phòng lại, đem tiếng la cao quảng tám của mẫu thân đại nhân ngăn cách ở bên ngoài.

~~**~~**~~

Ở trong phòng dọn dẹp cả buổi, cô chậm chạp hết dọn đông đến dẹp tây, sau đó lại mang quần áo tất cả ra xếp lại. Cô dùng một cái máy hút bụi nhỏ hút sạch bụi và vụn gươm trên bàn, thu dọn tất cả các bản phác thảo rải rác ở khắp phòng, thậm chí còn ngồi vào bàn, dùng bút chì 2B vẽ nửa bản phác thảo thật lớn.

Thật lâu thật lâu sau cô mới miễn cưỡng mở cửa, nhận mệnh đi xuống lầu.

Dưới lầu tiếng nói vẫn âm ỹ như cũ, đại hội thảo luận vẫn chưa tan, số thành viên ngược lại chỉ có tăng chứ không giảm, thậm chí ngay cả Hướng Vinh cũng chưa rời đi. Papa thật sự có tầm nhìn xa, biết mẹ cô tạm thời không thể rời khỏi, sau khi xem xong chương trình buổi sáng, liền đi xuống bếp chuẩn bị cơm trưa.

Có trượng phu ngầm đồng ý, Lý Nguyệt càng tích cực hơn nữa.

“Hướng Vinh a, cháu luôn luôn chiều cổ Hân Hân, mau đến đây giúp bác nhìn xem, người nào cùng Hân Hân có vẻ xứng đôi.” Bà cầm một bộ ảnh đưa đến trước mặt Hướng Vinh, kiên trì muốn anh cùng gia nhập thảo luận.

“Mẹ, có cần phải gấp như vậy không?” Hân Hân đứng ở cầu thang, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ có lỗi, cảm thấy chính mình liên lụy anh, hại anh bị nhốt ở chỗ này không thể thoát thân.

Hướng Vinh hai tay khoanh ở trước ngực, thần thái thông dong ngồi trên ghế sofa, thân hình cao lớn ở giữa đám nữ nhân trông vô cùng nổi bật. Cô nhìn hồi lâu, hai mắt liền tự động tự phát bỏ qua những người khác, rơi xuống trên người anh, không muốn rời đi.

“Đương nhiên gấp! Người có biết người mấy tuổi rồi hay không? Đã sắp ba mươi rồi, làm mẹ như ta như thế nào có thể không gấp?” Lý Nguyệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ách, con mới hai mươi sáu -”

“Làm tròn không phải ba mươi sao?” (mẫu thân đại nhân lợi hại =I)

Hân Hân lần đầu tiên biết thì ra toán học của mẹ mình tốt như vậy.

“Đứng sững ở nơi đó làm gì, mau mau lại đây ngồi xuống, nhìn xem người thích người nào.”

“Dạ.” Bị mẫu thân đại nhân trách móc, cô không dám phản kháng, chỉ phải ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống bên cạnh Hướng Vinh, cố ý không nhìn đám album ảnh kia, ngồi yên nhắm mắt làm ngơ.

“Có muốn uống chút canh gà trước không?” Anh phóng tầm mắt đuổi theo cô, đến khi cô ngồi xuống mới mở miệng hỏi.

“Sao?” Cô vẻ mặt mờ mịt, đầu óc không biết đã chạy đi đâu, quên mất bình canh gà kia.

Hướng Vinh câu môi cười, đứng dậy đi vào nhà bếp, lát sau khi trở lại phòng khách thì trong tay chẳng những mang theo bình đựng canh gà, còn mang theo một bộ bát đũa cùng thìa.

Quen biết nhiều năm, hai nhà sớm đã không còn xa lạ, chuyện tự châm trà hoặc cầm chén bới cơm đã rất bình thường, không có người nào lại cảm thấy kỳ lạ.

Anh trở lại bên cạnh bàn, bàn tay ngăm đen dễ dàng mở nắp bình, còn tự mình múc một chén canh gà thơm ngào ngạt, đưa tới trước mặt cô. (Vinh ca chu đáo quá *ôm ngực, mắt long lanh, miệng chảy nước*)

“Uống đi!”

“Cám ơn.” Hai mắt cô sáng lên, bưng lên chén canh, hạnh phúc múc một muỗng canh gà vàng ươm. (*ực* đang đói =)

“Muốn ăn chút thịt gà không?”

“Có.” Cô gật đầu thật mạnh.

Mấy miếng thịt gà đã được hầm thật mềm chuyển hết vào trong chén của cô, cô thêm đến mức bất chấp lễ nghi, bỏ chén đũa xuống, dùng hai tay cầm lên miếng thịt gà đưa lên miệng cắn, nước thịt dính vào mười ngón trắng nõn lại dọc theo đầu ngón tay nhỏ xuống. (*nước miếng chảy ròng ròng* >”<)

Một hộp giấy tự động đưa tới trước mặt cô, cô không chút nghĩ ngợi rút hai miếng khăn lau đi, sau đó lại cầm lên một miếng thịt gà khác tiếp tục ăn.

Đôi môi hồng nhuận của cô cũng dính nước thịt gà mà bóng lưỡng, cô lại tập trung ăn uống, không thêm dùng khăn giấy, đầu lưỡi theo thói quen chuồn ra liếm liếm môi –

Một tiếng thở dốc vang lên.

Hân Hân dừng lại động tác, hoang mang ngẩng đầu lên.

Oh, đó là tiếng gì vậy?

Nghe qua, hình như là tiếng rên của đàn ông – (hì hì, cảnh xuân như thế, khỏi nói cũng biết tiếng thở là của ai ùi =D)

Nhóm nương tử quân còn đang nhiệt liệt thảo luận, chắc chắn là không nghe được tiếng động lạ kia, mà papa lại đang ở nhà bếp, vậy là chỉ còn lại một người. Hân Hân nhìn đến Hướng Vinh, chớp chớp mắt, không chắc chắn có phải là anh hay không.

Anh im lặng không nói, ngồi dựa vào sofa, chiếc quần jean phủ bên ngoài đôi chân dài rắn chắc, vén lên ở chỗ mắt cá chân. Thần thái anh thong dong, ung dung như bình thường, không có nửa điểm bất thường.

Hân Hân ăn uống no đủ, dùng khăn giấy gói lại xương gà, bỏ vào trong trong chén, một bên thầm nghĩ có lẽ mình đã nghe lầm .

Ai, thật sự là thê thảm, đầu tiên là ngực không biết vì sao lại đau, bây giờ tới lỗ tai cũng bắt đầu sinh ra ảo giác!

“Hướng đại ca, thực xin lỗi nha, tại em mà anh bị mắc kẹt” Cô rút ra một miếng khăn giấy, che miệng thì thầm nói với anh. “Anh có việc bận thì cứ về trước, em sẽ nghĩ cách thay anh đối phó với mẹ.”

“Anh chẳng bận việc gì hết.” Anh thản nhiên nói.

Hử, thật sao?! Hướng gia tuy là công ty bán hoa gia đình, nhưng việc buôn bán lại rất thuận lợi, thân là ông chủ, lại có thói quen việc gì cũng đích thân đi làm, hẳn là lúc nào cũng phải có chuyện quan trọng cần

xử lý chứ? Vì sao mỗi lần gặp cô thì anh lại vừa vắn không có việc gì? (chấp tay mà bái độ chậm tiêu của pạn Hân Hân, đã suy luận được tới đây, chỉ còn cái kết luận cuối cùng vậy mà suy hoài hổng ra ==)

“Hân Hân, đừng ở đó mà nói chuyện phiếm, mau đến xem xem người này con có thích hay không?” Lý Nguyệt hét to, cầm cuốn album ngay ngắn giơ lên, dùng tay mạnh mẽ rút tấm ảnh ra, nắm chặt giơ lên trước mặt cô, bắt buộc cô không thể không xem.

Hân Hân nhìn ảnh chụp trước mắt.

“Không được.”

“Tại sao không được?”

“Anh ta nhìn giống như con của.” Cô thì thầm nói. (ack, mặt người ta mà cũng có loại giống con của ư???)

Nương tử quân rơi vào im lặng, mở mắt thật to nhìn thật kỹ tấm ảnh.

“Uh, ah, thật sự là có điểm giống –” Sau một lúc lâu, tam cô ngượng ngùng tán thành.

Lý Nguyệt còn chưa hết hy vọng.

“Thế cũng tốt, con chẳng phải rất thích ăn của sao?” (hic, cái lý do nì mừ cũng xài được sao ==')

“Mẹ, đây là hai việc khác nhau a!”

“Không phải đều là của hết sao?” Lý Nguyệt áp dụng chiến thuật “Bụng đói ăn quàng” [3].

Lăng phu nhân vội vàng đứng ra hoà giải, đưa ra một ứng cử viên khác.

“Ai nha, vậy thì người này, người này cũng tốt, người vừa trung hậu lại thật thà, là cái gì kỹ sư ở công viên khoa học, có phòng có xe, hàng năm còn được phát cổ phiếu của công ty.”

“Đúng đúng đúng, người này rất được, rất tốt.” Nhóm nương tử quân vừa nhìn thấy ảnh chụp liền liên tục gật đầu.

Tất cả đang trầm trồ khen ngợi vỗ tay thì đột nhiên có một giọng nói nam tính trầm thấp thuần hậu vang lên.

“Điều này không sai, bắt quá –”

“Bắt quá?” Lý Nguyệt quay đầu, kinh ngạc nhìn Hướng Vinh. “Bắt quá cái gì?”

“Kỹ sư khối lượng công việc rất nhiều, sẽ không tránh khỏi áp lực quá lớn, có thể ảnh hưởng đến sức khỏe.” Anh vô cùng thông thả, nhưng ngữ khí đó, thanh âm đó lại làm cho người ta không thể hoài nghi.

“A, nghĩ lại cũng đúng, tin tức thu được cũng có nói vì áp lực quá lớn nên sức khỏe không tốt, Hân Hân không thể gả cho một cái ả sắc thuốc!” Lý Nguyệt liên tiếp gật đầu, bác bỏ ứng cử viên này “Đổi người khác, đổi người khác.”

“A, Hướng Vinh, vậy cháu thấy người này thế nào? Ta nghe nói hần ở Đài Bắc mở liền mấy nhà hàng, sự nghiệp kéo dài đến tận đại lục.” Ngủ thẩm nêu ra đối tượng mới, đem ảnh chụp để ở trên bàn, mấy cái đầu lập tức chụm lại nhìn.

“Đúng, người này hai năm qua vệc kinh doanh rất tốt.”

“Đúng sao? Vậy –”

Lý Nguyệt nụ cười vừa lên đến mặt thì Hướng Vinh lại có thêm câu dưới.

“Tuy nhiên, hần thường đến quán rượu, Hân Hân nếu gả cho hần, nếu bên ngoài tìm tới cửa thì –” Anh muốn nói lại thôi, nhìn quanh nhóm nương tử quân ngồi trong phòng.

Sẽ ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt?! Đây chẳng phải là phạm vào các điều tối kỵ của “chính thất” sao?

“A? Cái gì? Kia đương nhiên là không được, Hân Hân ngoan như vậy, sao có thể đầu lại đám hồ ly tinh? Đổi người, đổi người!” Lý Nguyệt căm ghét ném qua một bên, giống như vứt bỏ một bệnh khuẩn đáng sợ.

“Bà Âu Dương này, người này cũng được, chơi piano, nhã nhận lại lễ phép, tháng trước mới từ nước ngoài trở về.” Lăng đại nương lần nữa đề cử người mới.

Lý Nguyệt không thèm mở miệng, trực tiếp đem tấm ảnh đặt ở trước mặt Hường Vinh, để cho anh xem trước

Hường Vinh vẫn là lắc đầu.

“Vì sao?”

“Cả nhà bọn họ đều đã di dân sang Anh quốc.”

“Vậy cũng tốt lắm a!”

“Nhưng mà bác gái đành lòng để Hân Hân gả đến chỗ xa như vậy sao?”

“Ách –” Lý Nguyệt nhìn con gái, trong nội tâm tranh đấu. Đúng vậy, bà thật không đành lòng, nhưng mắt thấy nữ nhi đã sắp đến ba mươi. “Ta –”

Hường Vinh kịp thời bổ sung: “Nước Anh lại rất lạnh và ẩm ướt, cái ăn, cái mặc, cả tiếng nói cũng không giống Đài Loan, chỉ sợ Hân Hân không thích ứng được.”

Hân Hân nghe đến đó, vội vàng gật đầu tán thành.

“Đúng vậy, đúng vậy, mẹ, mẹ quên sao? Tiếng Anh của con rất tệ.” Trên thực tế, nàng ngoại ngữ cùng mỹ thuật tạo hình, những môn khác đều không tốt.

Lý Nguyệt nghĩ nghĩ, rốt cục vẫn chịu thua, chỉ có thể thở dài, hối hận lúc trước không buộc con gái đi học bổ túc tiếng Anh. “Ai, nói cũng đúng, gả đi xa như vậy, nếu xảy ra chuyện gì ta cũng không cách nào giúp được, việc tìm chồng cũng không thể trì hoãn. Vẫn là lại đổi một người khác đi!”

“A Vinh, còn người này thì sao?” Có người dùng tiếng Đài Loan hỏi.

Tất cả mọi người cùng nhìn anh, chờ anh phán quyết.

“Không tốt.”

Đáp án nằm trong dự kiến.

“Làm sao không tốt?” Trăm miệng một lời, hai mắt lấp lánh tranh thủ lắng nghe học hỏi. Hôm nay dù các bà không vì Hân Hân suy nghĩ thì cũng vì con gái của mình mà suy nghĩ, không hỏi thăm rõ ràng sao được?

“Phía dưới không tốt.” Hường Vinh mặt không đổi sắc trả lời. “Hắn mấy năm trước từng bị tai nạn xe cộ, bị thương.” (khiếp! cả thông tin nì mà ca cũng moi ra được, báai báai phục +))

Hân Hân không hiểu.

“Phía dưới?”

“Phía dưới.” Hắn cúi đầu, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn mù mờ của cô, dùng giọng kéo dài lặp lại, hai từ đơn giản nhưng lại khiêu gợi lên trí tưởng tượng phong phú của con người.

Đến đây thì dù cô có ngu đến mấy cũng biết anh ám chỉ là chỗ nào rồi! (chỗ nào zị ta? *em ngây thơ em hồng bít* =D)

Mặt xấu hổ đỏ như quả táo, đầu cúi đến ngực, không thể tin được anh lại dám nói ra loại sự tình này, hại cô xấu hổ vô cùng, chỉ muốn kiếm một cái hố nào đó chui xuống.

“A? Thật sao? Chuyện này ta như thế nào không biết?” Tứ di tò mò kinh hô một tiếng, vội vàng bỏ qua. (lý do nì thì trăm phần trăm ai dám gả con, Vinh ca đáng sợ =.=)

“Loại chuyện này làm sao có thể công khai.” Hường Vinh hàm súc nói.

Tam bác lục bà bà vẽ mặt kinh ngạc, ghé tai nhau thì thầm to nhỏ, đối với “trường hợp đặc biệt” này đặc biệt coi trọng. (tội cho anh chàng kia không bít vì sao mình ế vợ T_T)

“Không được, không được, vậy càng không được, Hân Hân còn trẻ, làm sao có thể bắt nó sống kiếp quả phụ được. Tìm, mau tìm người khác!” Lý Nguyệt ra lệnh một tiếng, chúng gia tỳ muội một người ôm một quyển album, cố gắng lật xem, độ tập trung có thể nói là ngang ngửa với thí sinh đi thi đại học.

“Ai nha, chính là người này, ta như thế nào đã quên mất.” Lãng phu nhân rút ra một tấm ảnh chụp. “Âu Dương phu nhân, người này có thể nói là không chê vào đâu được, diện mạo hiền lành, có xe có phòng lại có tiền, làm kế toán viên cao cấp, từ nhỏ đến lớn ngoại trừ cảm mạo thì chưa từng có bệnh gì nghiêm trọng, cũng không bị tai nạn xe cộ, không uống rượu không đánh bài không gái gú, lại rất lễ phép.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lần trước ta gặp hân trên đường, đứa nhỏ này còn giúp ta làm mấy việc.” Bà chủ cửa hàng văn phòng phẩm vừa mới tới gạt đầu tán thành.

“Ừ, người như thế tuyệt đối rất yêu vợ.”

“Ta nhớ ba mẹ hân hai năm trước đều đã qua đời, Hân Hân gả đi qua cũng sẽ không chịu cảnh mẹ chồng nàng dâu.” Gia tài bạc triệu, cha mẹ đều mất hết, ai a, quả thực là rất hoàn mỹ !

“Đúng vậy, nhà lại gần đây, không cần lo lắng không thích nghi được.”

“Đúng đúng đúng, đứa nhỏ kia vóc người lại đẹp, khi học trung học là bạn cùng tổ điền kinh với Hướng Vinh, đến bây giờ mỗi ngày vẫn chăm chỉ chạy bộ buổi sáng a!”

Mọi người vội vàng gấp rút liệt kê ra một đống ưu điểm của người đàn ông này, Lý Nguyệt sau một lúc lâu không có hé răng, cho đến khi những lời ca ngợi kết thúc mới gục tay lên.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Mọi người đều im lặng, bà quay đầu, tìm kiếm “cao nhân” chỉ điểm. “Hướng Vinh, cháu nói đi?”

Anh im lặng. (để nghĩ cách moi ra điểm xấu của người ta =D)

Nhìn thấy Hướng Vinh im lặng không nói, Lãng phu nhân vô cùng đắc ý, kiêu ngạo giống như con công, nhin không được ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hắc hắc, tiểu tử này chắc không còn lời nào để nói nữa?!

Không ngờ anh lại mở miệng giáng cho một nhát chết toi.

“Hân thích đàn ông.” (Ặc, em đập đầu bái anh làm sư phụ =.=’)

“Đàn ông?!” Nụ cười đắc ý hóa đá trên mặt, còn tròn mắt Lãng phu nhân thì thiếu chút nữa rớt ra. “Đàn ông?”

“Đúng, đàn ông.” Anh chậm rãi xác nhận.

Nhóm nương tử quân ồ lên một trận, không thể tin được quyết liệt lắc đầu.

“Không thể nào?”

“Làm sao có thể?”

“Không, không, ta không tin!”

“Cháu có thể lầm lẫn hay không? Có thể có uẩn khúc nào đó?”

“Không thể nào.” Anh chém đinh chặt sắt khẳng định.

Ô ô, nếu vậy thì thật đáng tiếc, thật đáng hận a! Ông trời vì sao lại tàn nhẫn như vậy, một người đàn ông tốt như thế tại sao lại không để dành cho nữ nhân chứ? (ông trời: tàn nhẫn không phải là ta mà là cái tên mặt dày nói láo không chớp mắt ngồi đó kia! *có người liếc xéo cười đắc ý*)

Tiếng thở dài ngày một nhiều, một đám phụ nữ kêu trời gọi đất, nếu có người nào bên ngoài đi ngang qua chắc chắn sẽ liên tưởng đến hình ảnh một anh chàng đẹp trai chết trẻ, như vậy mới có thể làm các nàng bi ai muốn chết như thế.

Lãng phu nhân siết chặt cổ tay, nhìn Hướng Vinh yên lặng thở dài.

Ai, nếu không nghe nói anh từng trước mặt mọi người tuyên bố là đã có đối tượng, bà tuyệt đối sẽ không buông tha người đàn ông độc thân hoàng kim này đâu! Nói thật ra, Hân Hân cùng anh ngồi cùng một chỗ có thể nói là vô cùng đẹp đôi, hai người lại vô cùng môn đăng hộ đối, chỉ tiếc anh là danh thảo đã có chủ, bằng không –

A!

“Đúng rồi, ta nhớ rồi!” Lăng phu nhân hai mắt sáng ngời, vội vàng cúi xuống, lục trong đám album moi ra một tấm hình. “Cậu ta mới từ Đài Bắc trở về, may mắn bị ta nhìn thấy. Ta cũng có hỏi qua cậu ta có muốn kết hôn hay không, cậu ta liên tục gật đầu, thật sự rất có thành ý! Ta biết cậu ấy từ nhỏ đến lớn, ngoại hình số một, thân thể khỏe mạnh, sự nghiệp thành công, không có thói quen tật xấu — a, còn nữa, người này chắc chắn là cực phẩm trong cực phẩm, cam đoan không có vấn đề!” Bà hăng hái đề cử, bây giờ là mười phần nắm chắc.

“Lấy hình ra cho mọi người nhìn một cái đi!” Tam cô thúc giục.

Lăng phu nhân đứng dậy mỉm cười, nhìn quanh trái phải một vòng để tạo không khí căng thẳng, sau đó mới rồi đột nhiên đem cuốn sách xem mắt đưa ra, để cho mọi người thấy thế nào là “lư sơn chân diện mục”[4].

“Đây!”

Lúc này, bao nhiêu thất vọng trước đây lập tức bị cuốn trôi, người sau tiếp nối người trước bắt đầu vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Good good!”

“A, đúng nha, người này rất tốt, rất hoàn hảo!” Lý Nguyệt liên tục gật đầu, cười đến hai mắt chỉ còn là một đường thẳng. (bác nì mắt một mí hả ta???)

“Đúng đúng đúng, tán thành người này không có vấn đề!”

“Đúng vậy!”

Trong tiếng trầm trồ khen ngợi, Hường Vinh thủy chung không nói được một lời. Anh trừng mắt nhìn người trong tấm ảnh kia, toàn thân cứng ngắc, nửa ngày không thể nhúc nhích. (chết anh chưa, gặp đối thủ nặng ký ừi hắc hắc T__T)

Hân Hân vươn ngón trỏ, khiêu khiêu cánh tay anh.

“Hường đại ca.”

Anh cúi đầu, con ngươi đen hung ác nham hiểm, hàm nghiền chặt, biểu tình giống như ngày cô đưa thiệp cưới cho anh.

“Người này — có vấn đề gì không?” Cô hạ giọng hỏi nhỏ, chờ mong anh lại khai khẩu, thay cô dẹp đi bữa ăn hẹn hò mà cô không có may mắn hưởng này.

Bà bà mù mù nghe được câu hỏi của cô lập tức câm miệng, bên trong trở nên lặng ngắt như tờ. Hơn mười con mắt dõi theo anh, chờ anh khai kim khẩu.

Quai hàm của anh càng siết chặt, sau một lúc lâu mới mở miệng.

“Không có.”

“Oh.” Hân Hân ưỡn oải cúi đầu, bộ dáng so với con cún con rơi xuống nước còn đáng thương hơn.

Nhóm nương tử quân vui mừng khôn xiết, khẩn cấp thảo luận đến vấn đề hẹn hò kế tiếp. Các bà người người mặt mày hớn hởi, kích động vạn phần, thậm chí còn ôm nhau, chỉ thiếu điều leo lên cái bàn kia nhảy nhót ăn mừng.

Hường Vinh nheo lại con mắt, lộ ra vài phần sát khí. Anh nắm chặt hai tay, trầm mặc nhìn cái người gọi là “Cực phẩm trong cực phẩm” kia, người này cùng anh quen biết hơn mười năm, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa. (sao lại chỉ có mười năm nhớ?? Phải là hơn hai mươi năm mới đúng chứ =.=)

Chàng trai trong ảnh tên là Hường Cương.

Đó là em trai anh.

Chú thích:

[1]: nguyên văn là “đôn thân mục lân”, nghĩa là thúc đẩy quan hệ tốt với người thân và hàng xóm.

[2]: bà mai.

[3]: nguyên văn là “cơ bất trạch thực”, nghĩa là khi đói thì không thể lựa chọn thức ăn.

[4]: con người thật sự.

6. C4 - P1

Phần 1

Bây giờ, một con chim nhỏ từ chiếc đồng hồ báo thức nhảy ra, vừa xoay tròn vừa hót líu lo.

Trong phòng ăn chính của Hướng gia có đặt một cái bàn ăn hình bầu dục bằng gỗ do một nhà điêu khắc nổi tiếng tạo ra, hoa văn rất tinh tế, xung quanh bàn có đặt năm cái ghế dựa. Cách bài trí trong phòng ăn và các phòng khác khá giống nhau, đơn giản nhưng không mất phần quý phái.

Đêm nay, ba trong số năm cái ghế có người ngồi, nhưng chỉ có hai người đang ngồi dùng cơm.

Chân gà hầm ngũ vị, bông cải xào, sườn ram, cà chua xào trứng, còn có một nồi canh cải bắp, bốn món ăn một món canh tất cả đều nóng hổi, có vẻ rất ngon.

Bất quá, người con trai ngồi giữa bàn ăn đối với các món ngon trước mắt lại làm như không thấy, bàn tay nắm chặt đôi đũa, neho mắt nhìn chằm chằm con chim giả trên bàn, giống như đang nghĩ xem có thể dùng cách gì để làm thịt con chim đó.

“Nó trẻ.” Người con gái trẻ tuổi soi mói nói.

“Nó đi xem mắt, đêm nay sẽ không về nhà ăn cơm.” Người con trai lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn em gái đang ngồi trên bàn.

Hướng Nhu đang ăn canh thì chậm chậm dừng lại, con mắt xinh đẹp phía sau cặp mắt kính nhìn anh trai đang ngây người, đôi môi đỏ tươi có chút run run, cố nhịn cười.

“Em đang nói cái đồng hồ, nó chạy trẻ.”

Hướng Vinh mặt không đổi sắc, cuối cùng cũng bắt đầu ăn cơm.

Chỉ có điều, ăn thì ăn, mặt anh vẫn cứ lạnh ngắt, lông mày nhíu lại không chịu buông ra, nhìn rất đáng sợ, giống như bây giờ ăn vào miệng là hạt sạn, không phải là thức ăn ngon.

Hướng Nhu chậm rãi uống xong chén canh, làm như không có chuyện gì mở miệng.

“Đúng rồi, anh nói xem, ai đi xem mắt?”

“Hướng Cương.”

“Cùng ai?” Cô biết rõ còn cố hỏi.

Đầu bên kia bàn ăn im lặng hồi lâu thì mới truyền đến đáp án.

“Hân Hân.”

“Hân Hân? Âu Dương Hân Hân? Có phải là Âu Dương Hân Hân mà em quen từ nhỏ không? Oh, không thể nào, sao cô ấy lại đột nhiên cùng nhị ca đi xem mắt kia chứ?” Hướng Nhu một tay để trên ngực, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Con người đen hẹp lại, ánh mắt sắc như dao bắn ra.

Hướng Nhu lập tức cúi đầu, thức thối cam miệng, nhưng vẫn không khuất phục thắm cười trộm.

Khách!

Tiếng mở cửa vang lên, hai người động tác nhất trí, buông bát đĩa nhìn ra cửa.

Một chàng trai trẻ tuổi mặc tây trang đi vào trong phòng, đứng ở lối vào cởi giày, thay dép lê, xong xuôi mới huyết sáo băng qua phòng khách, khuôn mặt tươi cười đi về phía chỗ hai anh em đang ngồi.

“Xin chào, em đã trở về.” Hướng Cương khoái trá tuyên bố, đứng ở bàn ăn, nhìn chung quanh trong chốc lát. “Ba mẹ đâu? Sao không thấy ai hết?”

“Bọn họ tìm một đám hàng xóm tụ tập ở dưới tầng hầm hát Karaoke rồi. Xem ra, bọn họ đêm nay rất cao hứng, không hát hết một vòng sẽ không nghỉ đâu.” Hướng Nhu chỉ vào cửa vào tầng hầm, nhún vai trả lời.

Ba Hướng đối với việc ca hát là vô cùng yêu thích, sau khi đem sự nghiệp quảng cho trường tử, ông đã bỏ ra rất nhiều tiền trang bị các thiết bị chuyên nghiệp cách âm ở tầng hầm, sau đó lại đặt mua dàn máy hát hiện đại nhất, chẳng những bản thân được hát cho sướng miệng, còn có thể dẫn bạn bè về, chiêu đãi hàng xóm, trốn ở bên trong độc diễn hát hò.

Hướng Cương đương nhiên biết sở thích của cha, hiểu biết gặt đầu, một mặt tháo caravat ra, nhìn lên bàn ngắm nghía.

“Bữa tối có chân gà hầm ngũ vị? Tốt quá!” Anh kéo ghế ra ngồi xuống, cầm đĩa lên chuẩn bị tấn công bàn ăn toàn món ngon đầy đủ sắc hương vị kia.

Di, chân gà tự nhiên biết chạy?

Hướng Cương ngẩng đầu, mở to mắt nhìn đồ ăn ngon bị đại ca cướp đi. (tiết mục trừng trị tiểu đệ dám hện hò với ý trung nhân của đại ca xin được phép bắt đầu!! =D)

“Không có phần của người.” Hướng Vinh lạnh lùng nói.

“Không có phần em? Vì sao?”

“Nhị ca, anh không phải đi coi mắt sao?” Hướng Nhu mỉm cười, kéo chân gà đến trước mặt mình, dùng động tác tao nhã nhất bắt đầu thưởng thức. “Chị Hoàng nghĩ anh không về nhà ăn cho nên không nấu phần của anh.”

“Nhưng trên bàn vẫn còn nguyên mà! Em gái ngoan, chia cho anh một cái –”

Đôi đũa vừa mới lướt qua mặt bàn thì đã bị một đôi khác ở giữa không trung chặn lại.

“Đừng giành ăn với em gái người.” Hướng Vinh lời nói có thể nói là lạnh như nước đá, anh nheo mắt lại, đẩy đôi đũa của Hướng Cương ra. “Đó là của nó.”

“Cả bảy cái sao?” Hướng Cương vẻ mặt không tin được hỏi. “Nó không thể ăn hết được.”

“Em có thể để dành ăn khuya, nếu không, cũng có thể bỏ vào hộp tiện lợi, ngày mai mang đến công ty ăn.” Hướng Nhu cười khanh khách nhìn anh trai, ăn vô cùng khoái trá. “Mà nè, anh đi hện hò chẳng lẽ không ăn cơm sao? Hay là cùng đối phương tán gẫu thích quá cho nên quên ăn?”

Hướng Cương buông đôi đũa xuống, sâu sắc ngửi được mùi thuốc súng, càng phát hiện nụ cười của Hướng Nhu vô cùng gian xảo.

Hai mắt anh nhú lại, cân nhắc tình thế trước mắt, trước hết nhìn anh trai khuôn mặt tuy điềm nhiên nhưng thật ra là sóng ngầm mãnh liệt, lại nhìn vào đĩa chân gà đã thoát khỏi tầm tay. Đột nhiên, anh nhe răng mỉm cười, nhân nhả dựa vào ghế ngồi.

“Đúng vậy, đương nhiên rất thích.”

“Oh, thật không? Xem ra anh rất vừa ý đối phương?” Hướng Nhu lửa cháy đổ thêm dầu, khóe mắt liếc nhìn đại ca, không muốn bỏ qua bất cứ hành động gì của anh. “Điều kiện của cô ấy tốt không?”

“Rất tốt.” Hướng Cương vô cùng đặc ý trả lời, làm bộ như không nhìn thấy đại ca ở bên cạnh sắc mặt đột nhiên chuyển sang xanh mét. “Cô ấy rất đẹp, tóc chấm ngang vai, mặc dù có chút góc ghech, nhưng khi cười lại vô cùng đáng yêu –”

Oh oh, có “ai đó” mặt mày nhăn nhó .

Hương Nhu cắn môi cố nén cười, có ý định muốn đem nhị ca quăng vô đồng lửa.

“Còn gì nữa?”

“Mặc kệ anh nói cái gì, cô ấy đều dịu dàng gạt đầu, bộ dáng thật sự là dễ thương làm cho anh nghĩ muốn hôn cô ấy một cái –”

A, có người mắt phun ra lửa.

Hương Nhu yên lặng dọn dẹp bữa tối, chuẩn bị đóng gói đồ ăn bỏ trốn, một khi chiến tranh bùng nổ cô có thể dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi chiến trường, khỏi bị liên lụy.

“Giống như đứa trẻ, dịu dàng đáng yêu, nếu lấy về nhà tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện mẹ chồng con dâu hay em chồng chị dâu.” Hương Cương hai tay khoanh ở trước ngực, mỉm cười nhìn em gái. “Cho nên, nếu anh thật sự cười cô ấy, em không được bắt nạt cô ấy nha!”

Người kia chẳng những mắt phun ra lửa, mà trên đầu còn bắt đầu có khói bốc lên.

Hương Nhu nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn nhị ca tươi cười.

“Đừng lo, nếu anh còn mạng cưới cô ấy trở về, em tuyệt đối sẽ không bắt nạt cô ấy.”

Hương Cương khoái trá vỗ tay hoan nghênh.

“Em nói xem, ngày mai anh nên mua cái gì tặng –”

Phút chốc, một bàn tay nhanh như tia chớp chớp tới, nắm áo Hương Cương, lôi anh ra khỏi chỗ ngồi, ấn chặt vào tường. (đại ca chịu hết nổi rồi nhá =D)

“Những lời trên chỉ là bịa đặt, là tình cờ nghe người ta nói!” Anh đã sớm có chuẩn bị, lập tức giơ tay đầu hàng, mỉm cười nhìn anh trai thanh minh.

“Người –” Hương Vinh trong mắt bắn ra tia lửa, tức giận đến trán nổi gân xanh.

“Đại ca, bình tĩnh một chút.” Hương Cương tuy vẫn tươi cười, nhưng thật ra không dám giỡn nữa, không muốn lát nữa thật sự bị ném ra khỏi phòng. “Đừng lo lắng, em đã có ý trung nhân rồi.”

“Ai?” Hương Nhu đang đứng cách xa chiến trường năm mét xem trò vui nghe vậy liền hỏi.

Hương Cương nhìn Hương Nhu liếc mắt một cái, mỉm cười, không chịu tiết lộ thêm.

“Chắc chắn, em gái, cái tính chỉ sợ thiên hạ không loạn của người nếu không mau chóng sửa đổi thì chỉ sợ không ai dám lấy người.”

“Không cần anh quan tâm.” Hương Nhu ngọt ngào cười, đẩy mắt kính lên mũi.

“Anh đương nhiên phải quan tâm. Nếu em thật sự ế chồng thì chúng ta sẽ phải nuôi người cả đời a!” Tuy nói trong nhà có tiền, muốn nuôi thêm mười con sâu gạo cũng không thành vấn đề, nhưng đứa em gái này mồm miệng rất lanh chanh, nếu cô còn ở trong nhà, quả thực giống như trong chăn có cây kim, không khéo sẽ bị nó chích cho một cái.

“Anh đừng có đánh trống lảng.” Hương Nhu đương nhiên đâu dễ buông tha, cố ý nhấn mạnh hỏi. “Anh nếu đã có người trong mộng, vậy sao còn đồng ý đi xem mắt?”

“Ta đi xem mắt là có lý do của ta” Hương Cương câu môi cười, biểu tình cùng với Hương Vinh có tám phần giống nhau, nhưng còn xảo trá hơn. “Bên cạnh đó, vị Âu Dương Hân Hân kia, sau khi ăn xong mấy miếng salad thì liền lăn ra ngủ, từ đầu tới cuối chưa từng liếc qua ta một cái, ta thực hoài nghi cô ấy thật ra còn không biết bộ dạng của ta là tròn hay méo nữa.”

“Vẫn còn đang ngủ?” Hương Vinh buông tay ra, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Hương Cương, hai mắt tuy lạnh lùng nhưng không còn hung ác nữa.

Hương Cương vừa được tự do liền gạt đầu, thông thả sửa sang lại áo.

“Vừa ăn xong salad cô ấy liền nằm lên bàn ngủ bất tỉnh nhân sự. Bà chủ quán nói cô ấy phải tranh thủ hoàn thành xong bảng vẽ nên đã gần hai ngày không ngủ, bảo em đừng đánh thức cô ấy.”

Hương Vinh ánh mắt lại phun ra lửa.

“Người bỏ lại cô ấy một mình ở đó?” Anh quát lên, vẻ mặt bùng bùng nổi giận.

“Đừng lo lắng, bà chủ là họ hàng của nhà Âu Dương, là dì của Hân Hân, bà ấy nói chờ Hân Hân ngủ dậy sẽ đưa cô ấy về nhà, bảo em cứ về trước.”

Một khi bị rần rần, mười năm sợ rần. Vì không để cho đối phương lại làm đối tượng, Lý Nguyệt nhất quyết chọn nơi gặp mặt là nhà người quen, em gái của bà vừa vặn lại vừa khai trương nhà hàng, cho nên liền thuận lý thành chương [1] cung cấp chỗ hẹn, chẳng những có thể quan sát phát triển, còn có thể tùy thời tác động vào.

Anh em hai người đang nói chuyện, Hương Nhu ở một bên đột nhiên xen mồm.

“Đại ca, em vẫn muốn hỏi anh, trước đêm Hân Hân đính hôn, anh suốt đêm đưa người trong trấn đi Đài Bắc, không phải người của công ty chúng ta đúng không?” Ánh mắt sau cặp kính kia chẳng những xinh đẹp mà còn vô cùng lợi hại.

Người anh này, tuy nói trước giờ đều nghiêm trang ít nói, tìm không ra nửa điểm khuyết điểm, trong mắt người khác là một hình tượng vô cùng chuẩn mực, nhưng cô hiểu rõ nhất, người nhà cô, bất luận đối với người ta biểu hiện như thế nào thì cái máu để đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn là tuyệt đối tồn tại. (hic, gia đình nì thực đáng sợ =.=')

Hương Vinh mặc dù giỏi che dấu, nhưng cũng không thoát khỏi ánh mắt cô, từ sau khi nhận được thiệp cưới của Hân Hân, cô có linh cảm rằng anh nhất định sẽ bắt đầu hành động.

Hương Nhu chắc chắn chuyện hai người kia bỏ trốn nhất định có liên quan đến đại ca.

Hương Vinh lựa chọn im lặng, quay đầu nhìn ra bầu trời đêm u ám ngoài cửa sổ. Sau một lúc lâu, anh gọn gàng đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài.

“Anh đi ra ngoài một chút.”

“Đi thông thả a!” Hai anh em bị bỏ lại trăm miệng một lời, nhìn nhau qua bàn, hiểu rõ lòng nhau, cả hai đều rõ đại ca là vợ vả muốn đi đến chỗ nào.

Tiếng xe nổ máy vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh buổi đêm. Chẳng bao lâu, xe rời khỏi nhà để xe, tăng tốc đi về phía nhà hàng của thành phố.

Chú thích:

[1]: hợp lý

7. C4 - P2

Bên trong nhà hàng, Hân Hân nằm trên bàn ngủ bất tỉnh nhân sự, trên trán còn đè lên một mảnh rau xà lách.

Khách đến và đi đôi khi nhìn cô tò mò, tuy rằng không rõ vì sao cô lại chọn nhà hàng làm chỗ ngủ nhưng cũng không nở bước đến phá vỡ giấc mộng đẹp của cô.

Cô giống như con mèo con, cuộn tròn gối đầu lên cánh tay ngủ thật là ngon, mi mắt thật dài như hai cánh quạt, má hồng phản chiếu ánh đèn lấp lánh.

Bên ngoài nhà hàng, đèn xe chiếu sáng lên vạch trắng trong bãi đỗ xe. Hương Vinh dừng xe lại, tắt máy, cầm chìa khóa bước xuống xe, đi thẳng vào cổng lớn nhà hàng.

Ban đêm nhiệt độ không khí giảm đột ngột, gió đêm tạt vào người anh lạnh đến thấu xương, anh nheo mắt lại, nhìn cô ngồi bên cửa sổ ngủ say sưa. Khi anh thấy cô, trên người cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh cùng váy ngắn, trong mắt anh hiện lên vẻ hờn giận.

Hướng Vinh bước nhanh vào nhà hàng, chào bà chủ một tiếng rồi bước về phía chỗ cô đang ngồi.

Hân Hân vẫn đang ngủ không hề phòng bị, môi khẽ nhếch lên, buông ra hơi thở ấm áp ngọt ngào.

Cái đầu gà gật trông rất dễ thương, cử chỉ đáng yêu làm cho người ta nhìn thấy muốn hôn cô một cái?

Nhớ đến lời em trai lúc trước đã nói, Hướng Vinh mày cau càng chặt. Cô ngủ bất tỉnh nhân sự như thế, căn bản là không nghe thấy người bên ngoài nói chuyện, làm sao còn có thể phản đối?

Về phần đáng yêu?

Sự uất giận ban đầu dần dần dịu xuống, anh vươn tay chạm nhẹ vào gò má mềm mại của cô.

Chuyện này, vài năm trước anh đã biết.

Anh sớm đã hạ quyết tâm phải giữ chặt cô trong vòng tay quý trọng cả đời. Nhưng cô lại là một người chậm hiểu thật sự, về mặt tình cảm lại dằn dặt quá mức tưởng tượng. Anh đã hao phí rất nhiều năm, không muốn gây áp lực cho cô, lại càng không muốn làm cô sợ hãi, kiên nhẫn tiến từng bước, toàn tâm toàn ý che chở cô, yêu thương cô.

Những tưởng thời gian qua đi, sẽ có một ngày cô sẽ trở thành của anh, có ngờ đâu, anh đã hao phí bao nhiêu năm chờ đợi để cuối cùng chỉ đổi lấy được tấm thiệp cưới của cô!

Nghĩ đến đây, Hướng Vinh sắc mặt lại chuyển sang xanh mét.

Hân Hân trong lúc ngủ mơ ngáp dài 1 cái, mơ mơ màng màng mắt nhắm mắt mở.

“A? Hướng đại ca?” Cô thì thầm nói nhỏ, mê mang nhìn người con trai bên cạnh bàn, không hiểu làm thế nào anh lại có thể chạy từ giấc mơ của cô ra đây.

“Tỉnh chưa?”

“Ân?” Cô mê hoặc gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó chậm rãi ngồi thẳng dậy, hoảng hốt nhìn nhìn chung quanh, phát hiện ra nơi này không phải là phòng mình, mà là nhà hàng của dì cô.

Quái, nàng làm sao cô có thể ngủ ở nhà hàng đây?

Hân Hân cố gắng không mở miệng ngáp, hai tay ôm cái đầu chưa được tỉnh táo, cố gắng nhớ lại.

Mơ hồ nhớ ra trước đó cô đã vẽ một bức tranh cảnh bầu trời đêm, rồi sâu ngủ kéo tới, nhưng vì không thoát được ma chướng của mẫu thân đại nhân, bị bắt ăn mặc cho thật đẹp, sau đó bị tống đến nhà hàng, giao cho cái gì “Cực phẩm trong cực phẩm” kia.

Kể đó, người đàn ông kia nói nói cái gì đó với cô, cô chống mí mắt, ừ a trả lời cho có lệ, còn miễn cưỡng ăn rau xà lách, sau đó — sau đó —

Trí nhớ đến đây gián đoạn.

“A, không xong.” Hân Hân đột nhiên bừng tỉnh dậy, gỡ miếng rau xà lách trên trán xuống.

“Sao vậy?” Hướng Vinh dấu đi cảm xúc, bình tĩnh hỏi.

“Em xem mất được một nửa liên ngủ.” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vô tội nhìn anh, bộ dáng dịu dàng đáng yêu rất giống nai con Bambi mà trẻ con hay học. ““Cực phẩm trong cực phẩm” kia hình như đã đi mất, làm sao bây giờ?”

“Đi rồi thì thôi.” Anh thản nhiên nói.

“Nhưng mà —” Cô đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, cái mũi ngứa ngái, lập tức hắt hơi thật lớn. “Ha thu!”

Hướng Vinh nhúu đôi mày rậm, cởi áo khoác trên người.

“Thời tiết lạnh, mặc áo khoác vào, anh đưa em về.” (ìu anh quá *mất long lanh*)

“Ah, được, được —” Hân Hân vụng về mặc áo khoác vào, tay nhỏ bé sờ tới sờ lui muốn tìm được cổ tay áo. “Dì, kỳ quái, tìm không thấy.” Cô lẩm bẩm tự nói, áo khoác này thật sự lớn quá, cô loay hoay nửa ngày cũng tìm không ra cổ tay áo.

Cái áo khoác nặng nề đột nhiên nhẹ bỗng, Hường Vinh cầm lấy, trực tiếp giúp cô mặc vào, bao lấy cô trong chiếc áo ấm áp. (óá óá, chút vì anh mất thui > <>)

Lớp áo bên trong được nhiệt độ cơ thể anh ủ ấm, làm cho cô thoải mái thở dài một hơi. Thật ấm áp a, nhiệt độ cơ thể đàn ông đều là ấm áp như vậy sao? (muốn bít thì ôm anh một cái đi >_o)

Hân Hân nghiêng đầu, giống con mèo nhỏ, khép nửa mắt, bản năng dùng hai má ma cọ sát vào cổ áo còn vương hơi ấm của anh, cảm nhận sự ấm áp cùng lưu lại một hơi thở ngọt ngào, không thấy được rằng, ánh mắt mà anh nhìn cô, so với nhiệt độ ấm áp của chiếc áo càng nóng hơn.

“Hường đại ca, em thật sự không phải cố ý, em buồn ngủ quá, không nhận được liền ngủ quên.” Cô ngẩng đầu lên, lại nhớ tới bản thân vừa mới ngủ mê man thì cảm thấy bối rối, bắt đầu lo lắng: “Em có nên gọi điện thoại giải thích không?” Cô quay đầu nhìn vào khoảng không.

Hường Vinh thân hình hơi cứng lại.

“Em thích hần?”

“Ách — em thậm chí còn không nhớ được anh ta có bộ dạng gì nữa —” Cô xấu hổ nói, cặp mắt vô tội bọc trong chiếc áo khoác lớn, làm cho cô trông giống như một đứa trẻ.

“Vậy không cần.” Miệng anh bất giác cong lên, bước một bước lớn, nắm bàn tay nhỏ bé của cô đi ra ngoài.

Hân Hân gật đầu, ngoan ngoãn đi theo anh vào bãi đỗ xe. Cô không hề biết rằng câu trả lời của mình vừa rồi đã cứu Hường Cương một mạng, giúp anh tránh khỏi thảm cảnh bị đại ca mình đánh đập. (Hường Cương: *vuốt vuốt ngực* hú hồn)

“A, đúng rồi, Hường đại ca, anh làm sao lại ở đây?” (đón cô chứ chi còn hỏi =.=)

“Anh đưa hoa đến gần đây, vừa vặn đi qua chỗ này.” Anh mặt không đỏ, nhịp thở không thay đổi, lặp lại lý do đã sử dụng nhiều năm này.

Cô đơn thuần là không hề nghi ngờ, dễ dàng chấp nhận câu trả lời này, đi theo anh lên xe. Mới vừa lên xe, bụng của cô lại đột nhiên phát ra kháng nghị.

Ọc ọc —

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh này vang lên nghe rất rõ ràng. Hân Hân ôm bụng, mặt xấu hổ đỏ lên, quần bách vô cùng. Ô ô, cái này cũng không thể trách cô được! Cô lúc này chỉ có ăn mấy miếng rau xà lách, lúc này đương nhiên hội là đói bụng a!

“Ách, thực xin lỗi, anh, anh chở em đến chợ đêm, cho em xuống xe chỗ nào cũng được. Em muốn ăn gà quay bơ —” Cô nhỏ giọng đưa ra yêu cầu, cái bụng cũng không chịu thua kém tiếng kêu càng vang.

Chợ đêm có quán gà quay, nhưng là dùng bơ để quay, hương vị rất thơm ngon, thường thường cách một khoảng thời gian mà cô chưa ăn thì đến cả nằm mơ cô cũng chảy nước miếng. Cô mỗi lần muốn mua đều phải xếp hàng thật lâu, nhưng vì con gà quay vàng ươm kia cô cam tâm tình nguyện.

Hường Vinh nghe vậy, chỉ cúi đầu dò vào chỗ ngồi bên cạnh, lấy ra một cái túi giấy, đưa tới trước mặt cô, mùi bơ thơm nồng nhất thời xông vào mũi. (coi anh chu đáo chưa kà, ngưỡng mộ quá đi thui *miệng chảy nước*)

“A!” Ngửi thấy mùi thơm kia, hai mắt cô lập tức sáng rực lên. “Anh làm sao mà biết em muốn ăn cái này?”

“Trùng hợp.” Anh thản nhiên nói.

Nha, cô thật thích sự trùng hợp này nha!

Hân Hân lòng tràn đầy cảm động, tham lam cắn gà quay, ánh mắt cũng không nhàn rỗi, chớp lấy cơ hội lén lút ngắm nhìn anh.

Anh ấy cương nghị ôn nhu như vậy, có anh làm bạn, so với có được một đội quân còn an tâm hơn. Cô cũng từng nghe qua nhóm bà bà mù mù lén lút châu đầu ghé tai, tán thưởng nói anh là một người đàn ông tốt trên đời hiếm có, chắc chắn là có rất nhiều phụ nữ yêu anh.

Trái tim của cô khẽ thót lên một cái, thật hâm mộ người phụ nữ có thể độc chiếm trái tim của anh.

Là người phụ nữ như thế nào có thể độc chiếm sự dịu dàng của anh, ánh mắt của anh, sự đụng chạm của anh, tình yêu của anh—

Tâm tư càng bay càng xa, ánh mắt lại dính chặt ở trên người anh, cô mê muội nhìn bàn tay to lớn của anh đặt trên tay lái, không tự chủ được nhớ lại ngày đính hôn, ngày đó anh đã chạm vào cô vô cùng thân mật.

Bàn tay ngăm đen ấy đã nâng cằm của cô lên —

Ngón tay thon dài, chậm rãi, chậm rãi, lướt qua làn da mềm mại của cô, mang đến một cảm giác kích thích rất kỳ lạ—

Mặc dù là hồi tưởng, nhưng cô cũng nhin không được bắt đầu run rẩy.

Bàn tay với những ngón tay nam tính, lướt từ cằm từ từ đến huyệt thái dương, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn mi mắt run run, sau đó lại phủ lên lớp phấn trang điểm bên ngoài —

Nhớ lại đến mức xuất thần, cô liền cứ như vậy ngốc nhìn Hướng Vinh, nhìn đến nước miếng cũng đã rớt xuống, hoàn toàn quên mất gà quay trong tay.

“Đến rồi.”

“A, cái gì?”

“Đến nhà em.” Hướng Vinh khước miệng cong lên, chỉ vào bên ngoài cửa sổ.

Hân Hân mờ mịt quay đầu, quả nhiên nhìn thấy cánh cửa nhà mình. Cô vội vàng dẹp bỏ những ký ức nóng rực trong tâm trí, mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

“Ừm, a, cái kia, cảm ơn anh đã đưa em về —” Cô luống cuống tay chân mở cửa xuống xe, vội vã muốn chạy trốn vào trong nhà, mới chạy hai bước liền quay lại.“Hướng đại ca, áo khoác của anh—”

“Không cần, em mặc vào nhà đi!” Anh lắc đầu.“Ngày mai trả lại anh.”

“Nha, cảm ơn.” Cô đỏ mặt nói lời cảm ơn, thay anh đóng cửa xe.“VẬY anh lái xe cẩn thận, hẹn gặp lại!”

Lý Nguyệt vừa vặn từ trong nhà bước ra, Hướng Vinh phía trong cửa kính cũng gật đầu chào bà mới khởi động xe rời đi.

Hân Hân đứng ở chỗ cũ, cả người bọc trong chiếc áo khoác rộng thùng thình, vô thức cắn cổ tay áo, nhìn theo xe biến mất ở đường cuối.

Gió lạnh lùa qua chiếc áo phát ra tiếng kêu vù vù, trên chiếc áo còn vương lại chút hơi ấm nam tính vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô không cảm thấy lạnh, ngược lại toàn thân còn nóng lên —

Mẫu thân đại nhân liền ra chiêu công kích, đứng ở phía sau bắt đầu mở miệng phát công.

“Lại làm phiền Hướng Vinh a? Con a, quen thằng bé lâu như vậy, cũng không thông minh một chút sớm bắt lấy nó. Bây giờ thì tốt lắm, chưa đánh đã phải buông tha một đối tượng tốt như vậy, ại!” Lý Nguyệt không ngừng thở dài, thật hận lúc trước tại sao không dạy dỗ con gái thông minh hơn một chút.

“Anh ấy đã có đối tượng rồi.” Hân Hân kéo dài tay áo, xoay người đi vào trong phòng, nhỏ giọng lầm bầm .

“Có sao đâu? Chết rồi còn có thể sống lại, huống chi nó lại còn chưa có kết hôn!” Lý Nguyệt càng nói càng hăng.“Mẹ thấy nó đối với con rất tốt, hình như rất thích con, sao con không cố gắng một chút —”

Con đỏ mặt của Hân Hân vừa mới rút đi lại lần nữa kéo đến, cô đẩy cửa vào nhà, không dám quay đầu, chỉ sợ bị mẹ nhìn ra vẻ mặt khác thường của cô.

“Anh ấy chỉ xem con là em gái mà thôi.”

“Hừ, đó là con nói, con có hỏi qua nó sao?” Lý Nguyệt đi theo vào cửa, nhắc đi nhắc lại không ngớt.

Hân Hân thở dài một hơi ~.

“Này, người thở dài cái gì a, ta nói có sai sao?” Lý Nguyệt hai tay chống hông, tìm thấy đối tượng tấn công. “Ba Hân Hân, ông cũng nói cái gì với nó đi a!”

“Ân.”

Âu Dương gia nam chủ nhân hai mắt nhìn chăm chăm tivi, chỉ trả lời bằng một giọng mũi đơn điệu, thậm chí còn không thèm mở miệng.

“Ân cái gì ân? Ông đừng xem tivi nữa, mau ra mà quảng con gái của ông kia, ta nói a, Hân Hân nếu có một phần mười thông minh hoặc chủ động của ta năm đó, làm sao đến bây giờ còn chưa kết hôn đây?”

Trả lời bà là một tiếng thở dài khác.

“Này, ông thế nào lại học con gái thở dài a? Đúng là cha nào con nấy, cả hai đều không hé răng, chỉ biết thở dài? A?” Lý Nguyệt ngón trỏ đưa qua đưa lại, như là nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên nhìn về phía con gái đang cởi áo khoác. “Đúng rồi, người không phải đi coi mắt sao? Tại sao lại là Hướng Vinh đưa người trở về?”

Hân Hân nhăn mặt, ôm áo khoác hướng cầu thang bỏ trốn.

“Ách, anh ấy tình cờ đi ngang qua.”

“Còn đối tượng xem mắt đâu? Gặp nhau thế nào? Tình huống thế nào? Đối phương nói cái gì? Có lại hẹn người gặp mặt hay không? Hân Hân, người đi đâu? Uy, ta đang hỏi người a, Hân Hân, Âu-Dương-Hân-Hân...”

Mẫu thân đại nhân liên tục công kích, lại lần nữa đánh cho cô vô lực chống đỡ, kế tiếp bại trận mà rút lui, chỉ có thể dựa vào vách tường, bắt chước con thằn lằn hướng cầu thang bỏ trốn.

“Bởi vì điều này — cho nên mới như vậy — nha, con mệt mỏi quá, con muốn đi ngủ, ngày mai nói sau —” Cô mập mờ lẩm bẩm vài câu, liền nhanh như chớp chạy lên lầu, trốn trở về phòng lánh nạn.

8. C5 - P1

Phần 1

Mỗi ngày buổi sáng đúng sáu giờ, Lý Nguyệt lại bắt đầu than thở, so với đồng hồ báo thức còn đúng giờ hơn.

Ăn xong điểm tâm là bà có thể một đường niệm đến giữa trưa. Đến khi ăn xong cơm trưa, bà có thể đấu sức với vận động viên Marathon niệm đến mặt trời xuống núi, sau khi rửa soạn bữa tối cho lão công và con gái bà mới tạm thời im miệng, đợi khi xem xong chương trình lúc tám giờ mới tiếp tục bài khuyên bảo buổi tối.

Một ngày như vậy, có mấy ai chịu được?

Hân Hân trốn ở trong phòng vẽ, mắt không ngừng nhìn hướng đồng hồ báo thức. Cô từ buổi sáng đã bị oanh tạc mệt mỏi đến tận bây giờ, thật vất vả mới có thể xả hơi, nhưng mắt thấy chương trình lúc tám giờ đã sắp kết thúc rồi, phút thanh tĩnh quý giá của cô cũng sắp chấm dứt.

Quên đi, vẫn là đi ra ngoài tị nạn là tốt nhất, có lẽ cô có thể chuồn đi, để cho cái lỗ tai đáng thương tiếp tục được nghỉ ngơi.

Dọn dẹp tranh minh họa cho một tạp chí về động vật, cô thật cẩn thận mở cửa phòng, căng thẳng hết nhìn trái rồi lại ngó phải, xác định trên hành lang không có một bóng người mới dám đi ra khỏi phòng.

Trước tiên mang vào đôi tất, sau đó xỏ chân vào đôi giày vải, cô giống như kẻ trộm, rón ra rón rén bước xuống mấy bậc cầu thang, lại ghé vào thành cầu thang dọ thám một chút.

Âm thanh của Tivi từ trong phòng khách truyền đến, nữ diễn viên cất cao cổ họng, vừa khóc vừa réo, không ngừng lớn tiếng lên án. Câu chuyện dường như đến chỗ cao trào, ba mẹ ngồi ở trước màn hình tivi giống như bị đóng băng, cũng không nhúc nhích, chăm chú xem đến không chớp mắt.

Hân Hân sau khi đã dò thám được tình hình, người dán chặt vào vách tường, theo lối phía sau ghế sofa chuẩn đi, trước khi chương trình quảng cáo bắt đầu liền lén lút ra khỏi cửa.

Đêm bên ngoài thật lạnh, trên ruộng hoa cúc đèn đuốt sang choang, ngoài trừ một vài chỗ hơi tối. Cô hít sâu một hơi thích ứng nhiệt độ thấp ban đêm, sau đó khởi động toàn bộ cơ thể, rồi mới bắt đầu chậm chậm chạy dọc theo con đường bên cạnh ruộng hoa.

Chạy bộ là một thói quen mà cô từ lúc học trung học đã hình thành đến bây giờ, cho dù có bao nhiêu phiền não, chỉ cần sau khi chạy một lát tâm tình của cô lập tức sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng đêm nay, thuốc chữa bách bệnh này cư nhiên cũng mất đi hiệu lực, liên tục chạy ba, bốn km, cô thở hồng hộc, tâm tình lại vẫn như cũ phiền chán, không có dấu hiệu tốt lên.

Cô chạy đến một cửa hàng tạp hoá trong trấn, định mua một bình nước khoáng, lại nghe tivi treo trước cửa hàng cũng đang diễn tiết mục mẫu thân quả trách nữ nhi chậm chạp không chịu lấy chồng.

Ông trời! Vì sao không chịu buông tha cho cô, trả cho cô một buổi tối tạm thời yên tĩnh? Bất luận cô đi đến đâu cũng đều có người không ngừng nhắc nhở, giống như chuyện cô chưa kết hôn là một tội ác không thể tha thứ.

Ông chủ cửa hàng tạp hoá theo dõi rất tập trung, cho đến khi chương trình kết thúc, chuyển sang quảng cáo mới phát hiện trong cửa hàng có người.

“Ah? Hân Hân, đến mua cái gì à? Sao lại trễ như vậy?”

“Cháu đi vận động một chút.” Cô nặn ra một nụ cười, dùng sức mở cửa tủ lạnh lấy nước khoáng.

Phía sau quầy lại truyền đến câu hỏi.

“Đúng rồi, nghe nói cháu mấy hôm trước đi xem mắt, đối phương không phải điều kiện rất tốt sao? Kết quả thế nào? Có thuận lợi không?”

“Ách –” Bàn tay định lấy nước khoáng dừng ở giữa không trung

Phía sau quầy lại truyền đến giọng nói rõ ràng của một nữ sinh quốc trung (tương đương với cấp 2 ở nước ta), đang thấp giọng trách cứ cha.

“Ba, sao lại hỏi người ta chuyện này? Nghe người ta nói, chị ấy lúc coi mắt chỉ ăn rau xà lách xong liền ngủ, đối phương lập tức bỏ chạy –”

Hân Hân đứng ở trước tủ lạnh không nhúc nhích, làm như không thấy nhìn chằm chằm vào hàng nước khoáng xếp ở trong tủ, hơi lạnh trong tủ tỏa ra, thổi vào tay chân cô, trong lòng vô cùng phiền não. Cô cất nước khoáng trở lại, đóng cửa, chạy đến một cái tủ lạnh khác, ôm ra nửa tá bia (1 tá = 12), sau đó mới trở lại quầy tính tiền.

“A, Hân Hân, cháu định uống rượu a?” Ông chủ cười bối rối.

Cô nặn ra nụ cười, tùy tiện nói hai câu có lệ, ôm kia nửa tá bia trong gió lạnh chốc lát rời đi, trong đầu chỉ hiện lên một đôi mắt đen dịu dàng.

Một sự xúc động khó có thể nói bằng lời làm cho cô càng đi càng nhanh. Đến khi cô hồi phục lại tinh thần thì cô đã chạy ngang qua thị trấn, đến tại một khoảng đất khá rộng trước nhà Hướng gia, vươn ngón tay lạnh run ấn chuông cửa.

Mở cửa là Hướng Vinh.

Anh đứng ở trước cửa, đôi vai rộng lớn cơ hồ muốn lấp đầy khung cửa. Thấy cô ôm mấy chai bia, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên vì lạnh của vị khách không mời mà đến, anh hơi sững sốt.

“Hướng Nhu không có ở nhà. Muốn anh gọi điện tìm nó trở về không?” Anh hỏi, nhìn ra cô tâm trạng không tốt.

Hân Hân lắc đầu, đáng thương nhìn anh.

“Hương đại ca, anh có thời gian không?” Cô không đến tìm Hương Nhu than thở mà lại đột nhiên muốn được gặp anh, giống như khi nhìn thấy anh thì muộn phiền trong lòng cô sẽ dơi đi bớt.

Cặp mắt đen nặng nề nhìn cô, ánh lên một tia sáng. Thứ ánh sáng trong con người đen thẫm ấy làm cho người ta không thể đoán, nhưng vẫn có sự dịu dàng và nóng bỏng.

“Bầu bạn với em một lúc được không?” Cô lại hỏi, cái mũi hít hít, bộ dáng càng đáng thương, như là nếu anh không đồng ý thì cô sẽ ôm đồng bia này ngồi xồm trước cửa oa oa khóc lớn.

Hương Vinh lặng im nhìn cô một lúc lâu, sau đó nghiêng thân mình to lớn, để cho cô vào cửa.

Chú ý: phần sau có cảnh H a, đề nghị bé nào <18t vui=“” lòng=“” nghĩ=“” kỹ=“” trước=“” khi=“” xem,=“” vì=“” lợi=“” ích=“” của=“” chính=“”>

Còn đây là xì poi phần sau câu khách

“Anh ở trước môi cô, dùng giọng nói rất nhẹ mê hoặc cô, mỗi một câu, mỗi một chữ đều biến thành một cái hôn dịu dàng.

“Khi trời lạnh, anh còn có thể ôm em cùng nhau ngủ, sưởi ấm cho em, đúng hay không?” Hơi nóng tỏa ra từ hơi thở anh nhẹ nhàng lướt qua tai cô.

“Ừm.” Cô như bị thôi miên gật gật đầu, chỉ cảm thấy đôi môi kia giống như có ma lực không thể chống cự, làm cho tim cô đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi khô –

Đầu lưỡi hồng hồng chuồn ra, nguyên bản là muốn làm ẩm môi mình, không ngờ lại liếm vào môi anh...”

9. C5 - P2

Hai tiếng sau, Hân Hân uống hết số bia mang tới, lại còn cướp luôn số bia ở nhà Hương gia, cùng với mai tửu mà bà bà nhà bên cạnh lên nẫu.

Rượu đốt nóng máu của cô, loại trừ rét lạnh, làm cho toàn thân cô đều ấm lên, áo ấm rơi ở dưới sàn nhà, cô mặc áo lông cùng quần dài ngồi ở trên sofa, gương mặt hồng lên, nhưng không phải vì lạnh mà vì say rượu. [I](tửu lượng của Hân Hân mạnh thật, ta thì 3 chai đã nằm chổng gọng ùi ^ ^)

Rượu quá ba tuần, cô bắt đầu nói nhiều hơn.

“Hương đại ca, anh nói xem, người ta vì cái gì không thể không kết hôn?” Cô cầm lấy cánh tay anh, nhìn anh kẻ khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại. “Em không hiểu, mẹ vì sao cứ ép em lập gia đình? Em hiện tại một mình không phải vẫn tốt sao? Không lấy chồng cũng đâu có chết–”

Trước kia khi còn đi học, còn cứ dằn dỗi mãi cái gì không được quen bạn trai để khỏi phân tâm, gây trở ngại chuyện học hành. Khi đó, cô rất vô tư và cũng rất đơn giản, hàng xóm ai cũng khen cô ngoan ngoãn, bây giờ mới chỉ qua có vài năm, sự vô tư của cô lại trở thành tội trạng cho mẹ quở trách.

“Bác ấy chính là lo lắng, sợ em sau này không có người chăm sóc.” Hương Vinh từ từ mở miệng, tiếng nói trầm thấp vang vọng trong phòng khách lớn, nghe thật thoải mái.

Cô ngồi chồm hổm ở trên sofa, lại uống thêm một ly mai tửu.

“Sau khi kết hôn thì sẽ có người chăm sóc em sao?”

Anh gật đầu, chồm người tới rót đầy ly cho cô, chưa từng để cho cái ly còn trống. “Vợ chồng có thể giúp đỡ nhau, chăm sóc cho nhau, so với cuộc sống đơn độc một mình đến già đương nhiên tốt hơn.” (anh đang chuốt rượu cho nàng nhá =D, mục đích là...hắc hắc)

“Thật không?” Cô tiếp nhận ly rượu từ tay anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, nghiêng đầu, cố gắng suy nghĩ, lại uống hết ly rượu kia. “Giống như, giống như ba mẹ em vậy sao?”

“Ừ.”

“Nhưng mà –” Cô bủ môi, rồi đột nhiên nổi buồn kéo đến, nước mắt giống như trân châu, từng viên từng viên lăn xuống hai má, làm cho người ta nhìn mà lo lắng: “Không có ai muốn em à!”

“Ai nói ?”

“Không ai nói, bọn họ đều bỏ chạy hết.” Cô cúi đầu, cảm thấy mình thật đáng thương, nước mắt lại rơi xuống, bậc khóc nức nở: “Cứ như vậy, em về sau cả đời sẽ là một bà cô già, đúng hay không? Đều không có ai muốn kết hôn với em –”

Tương lai như vậy nghe thật cô độc, thật là khó chịu, thật là đáng sợ. Kết hôn hay không kết hôn, thực sự khác biệt lớn như vậy sao?

Cô không đủ thông minh, sống đã hai mươi sáu năm đối với chuyện tình cảm vẫn là tỉnh tỉnh mê mê, ngoại trừ Hướng Vinh, cô thậm chí còn không có một người bạn khác phái thân thiết nào khác.

Nhưng mà, Hướng Vinh không phải là của cô, anh đã có người trong lòng. Cô cũng biết, sau khi anh kết hôn là đã đem sợi chỉ đỏ buộc vào thân người khác, cô tuyệt đối sẽ không thể tiếp tục dựa vào anh, ỷ lại anh –

Nghĩ đến đây, Hân Hân chỉ cảm thấy ngực rất đau, giống như trong tim bị ai đào một cái lỗ thật lớn.

Ô ô, cô không muốn như vậy! Cô không muốn cô đơn, cô không muốn cô độc cả đời – cô, cô không muốn rời xa Hướng Vinh –

Càng nghĩ càng thương tâm, cô khóc thút thít nghẹn ngào, vươn hai tay, lấy lưng bàn tay lau nước mắt cứ tuôn ra không dứt. Hơi thở nam tính quen thuộc đột nhiên thổi quét qua, bao lấy toàn thân cô, một đôi cánh tay mạnh mẽ đem cô ôm áp vào trong lòng, bảo vệ rắn chắc ở trong ngực, lại dùng tay lau đi dòng lệ trên mặt cô.

“Đừng khóc, chắc chắn là có người muốn kết hôn với em.” Hướng Vinh rất sẵn lòng an ủi, dịu dàng vuốt tóc của cô.

“Thật vậy không?” Cô tràn ngập hy vọng hỏi, lưu luyến mùi hương khô mát dễ ngủ hương của anh, cơ thể mềm mại dựa vào càng gần, đầu gối lên vai anh, vô cùng thoải mái, một chút cũng không biết rằng cử chỉ như vậy đối với anh là vô cùng dục dõ.

Trên đầu cô lại lần nữa vang lên tiếng nói.

“Người muốn kết hôn với em rất nhiều so với em tưởng tượng.”

Người phát hiện được vẻ đáng yêu của cô không chỉ có mình anh. Từ khi cô vào trung học, liền có nhiều tên không hề thức thời muốn vươn “ma trảo” đối với cô, nhưng còn chưa chạm đến một cộng lòng tơ, liền bị anh đuổi đi hết. (quá lưu manh, chưa chiếm đất mà đã xây thành ừ T__T)

Những năm gần đây, nhiều thương nhân từ bên ngoài đến mua hoa cũng từng đối với cô dịu dàng ân cần, chẳng những cô ngốc nghếch không hề phát hiện đối phương là có ý theo đuổi, mà Hướng Vinh còn có hành động, đem những “đối thủ” từng người từng người knockout hết.

Hân Hân chỉ sợ có năm mơ cũng không ngờ, Hướng đại ca dịu dàng vô hại trong lòng cô lại là người tương tư cô lâu nhất.

Loại hành động đánh lén sau lưng này quả có chút dè tiện, nhìn thấy vẻ đáng thương ai oán của cô, trong lòng anh cũng dấy lên cảm giác áy náy. Mặc dù vậy, anh nửa điểm cũng không hối hận. Cô gái nhỏ trong lòng này là báu vật mà anh đã mất nhiều năm bảo vệ, cho dù có giết anh, anh cũng tuyệt đối không nguyện ý chấp hai tay dâng cho người khác! (em chút dừ dừ vì câu nì của anh J)

Hân Hân chớp mắt, bởi vì chuyển choáng say nên hai mắt mơ mơ màng màng, khuôn mặt anh lúc ẩn lúc hiện.

Rất nhiều? Có rất nhiều người muốn kết hôn với cô sao?

Cô bắt đầu mơ tưởng, khi tất cả những người đó tới cửa cầu hôn thì mẹ sẽ vui sướng biết chừng nào. Ngó, nếu thực sự có rất nhiều người muốn kết hôn với cô thì đây cũng là một chuyện phức tạp a, cô khẳng định là không biết gả cho ai đây nữa.

“Như vậy, em nên gả cho ai?” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt tràn ngập tin cậy, nghĩ chắc chắn là anh sẽ biết được đáp án tốt nhất.

Hương Vinh trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Anh.”

Hân Hân cắn làn môi mỏng, ngây ngốc nhìn khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa.

“Vì sao — ưm, em, em nên gả cho anh?” Cô tung một chiêu trúng đích.

“Có rất nhiều nguyên nhân.”

“Ách — nguyên nhân gì?” Cô ngây ngốc hỏi.

“Tỷ như,” Hương Vinh vươn tay, lấy chén rượu trong tay cô ra. “Sau khi kết hôn, chúng ta có thể ở cùng một chỗ, em lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh, nếu ngày nào đó tâm tình lại không tốt, cũng không cần mạo hiểm gió lạnh chạy thật xa đến tìm anh uống rượu.” (cáo bắt đầu thả mồi T__T)

Ngó, nghe qua rất không sai!

Cô trong hơi men chiuén choáng gật đầu, buông chén rượu ra, nghĩ đến anh sẽ giúp cô rót rượu.

Nhưng Hương Vinh lại đem cái chén đặt lên trên bàn, bàn tay khẽ nâng cằm của cô, trán chạm vào trán cô, đôi mắt nóng bỏng từ từ tiến lại gần.

“Sau khi kết hôn, anh sẽ có thể danh chính ngôn thuận có được em, cả đời chăm sóc em, bảo hộ em, quý trọng em—” Giọng nói của anh khàn khàn, giống như đặt lời thề trước mặt cô. (anh í đang lợi dụng cơ hội cầu hôn đó á =D)

Hân Hân hai mắt mơ hồ, môi khẽ chu ra, không thể tự chủ nhìn người con trai trước mặt.

Chất cồn từ từ làm thần trí cô tê liệt, làm cho cô không thể tự chủ. Khi anh bạc môi, dụ hoặc ghé sát vào miệng cô, khơi dậy một ngọn lửa nhỏ, làm cho cô không tự chủ được run run, hơi thở càng thêm dồn dập. (thỏ nhà ta đã dính bẫy, hết cục cựa, giờ chỉ còn chờ bị xơi thui hắc hắc)

Anh ở trước môi cô, dùng giọng nói rất nhẹ mê hoặc cô, mỗi một câu, mỗi một chữ đều biến thành một cái hôn dịu dàng.

“Khi trời lạnh, anh còn có thể ôm em cùng nhau ngủ, sưởi ấm cho em, đúng hay không?” Hơi nóng tỏa ra từ hơi thở anh nhẹ nhàng lướt qua tai cô.

“Ưm.” Cô như bị thôi miên gật gật đầu, chỉ cảm thấy đôi môi kia giống như có ma lực không thể chống cự, làm cho tim cô đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi khô —

Đầu lưỡi hồng hồng chuồn ra, nguyên bản là muốn làm ấm môi mình, không ngờ lại liếm vào môi anh.

Hành động vô ý này như một mối lửa châm vào đám cỏ khô, Hương Vinh hai mắt tối sầm, thừa cơ hôn lấy cô, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng cô, chiếm đóng nơi mềm mại ẩm ướt ấy, cùng cô dây dưa, hai tay như hai gọng kềm gắt gao đem cô nhốt vào trong ngực.

Cảm xúc vừa mãnh liệt vừa xa lạ này làm cho cô có chút mơ màng.

Hân Hân rên nhẹ một tiếng, không tự giác ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi rượu nhiễm hồng ở trong tay anh dùng đầu lưỡi mềm mại học anh hôn môi.

Cô giữ chặt mặt anh, cánh môi mềm mại dịu dàng vung về lướt qua hàng mi thô dày của anh, con người đen thâm thúy hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lại ngậm vành tai anh, nhẹ nhàng cắn cắn vào làn da sôcôla sữa kia, trong tai lại vang lên tiếng gâm nhẹ sung sướng của anh. (thỏ ta lột xác thành sói, còn sói lại biến thành thỏ mặc tình chém giết há há)

Ngô, anh thích cô làm như vậy sao?

Một loại cảm giác thỏa mãn kỳ lạ nhét đầy ngực cô, từ từ xóa tan cảm giác bất an trong đầu.

Anh ôm lấy cơ thể nhẹ như lông của cô, đi vào phòng ngủ trên lầu hai. Dọc theo đường đi, anh vẫn không ngừng hôn tra tấn cô, dụ hoặc cô, dẫn phát một trận lại một trận dục tình tăng cao, làm cho cô không thể chống cự.

Bàn tay to tham lam cởi áo ngoài của cô, ngón tay thô ráp nóng hổi mơn trớn da thịt non mịn của cô, đồng hồ trên tay anh lại lạnh như băng, làm cho cô phát ra một tiếng rên nhỏ.

Đồng hồ lạnh như băng, chạm vào làn da ấm áp mềm mại của cô làm cho toàn thân run lên.

Hướng Vinh cởi bỏ đồng hồ, trút bỏ tất cả những vật ngoài thân, trở lại trên chiếc giường to lớn, một lần nữa hôn lên đôi mắt mơ màng của cô, lấy nhiệt năng cơ thể bao vây cô.

Hân Hân cơ hồ không chịu nổi, chỉ có thể ở trong lòng anh thở gấp, nóng lên, run rẩy, theo anh dẫn đường, nam nữ thân cận tìm hiểu, anh liên tục đột kích làm cho cô choáng váng.

Bên trong phòng tối, cô mệt mỏi cuộn mình ôm anh ấm áp ngủ, không hề cảm thấy lạnh, ngược lại còn thật ấm, thật là ấm –

~~**~~

Sáng sớm, xa xa truyền đến tiếng gà gáy.

Trên cầu thang Hướng gia vang lên tiếng bước chân.

Hướng Nhu bưng cà phê, đi lên lầu hai, đi vào trước phòng đại ca. Cô ý tứ gõ nhẹ cửa phòng, sau đó tự động mở cửa, thăm dò đi vào.

“Đại ca, Âu Dương bá mẫu đến tìm Hân Hân, nói cô ấy tối hôm qua không có về nhà, anh có biết cô ấy –” Chỉ nói được một nửa, tiếng nói chợt im bặt.

Hướng Nhu nheo mắt lại, đẩy đẩy mắt kính, theo hướng quần áo hỗn độn từ dưới đất chậm rãi nhìn lên trên giường.

Trên giường, một đôi nam nữ quần áo không chỉnh tề, giống như hai cục bột quện lấy nhau, theo bộ dáng hai người đang ngủ say thì xem ra trước khi ngủ khẳng định đã làm cái gì “vận động” thực hao phí thể lực –

A, tìm được rồi!

Cô nhướn mày liễu, đi tới trước hai bước, vốn định gọi bọn họ dậy, nhưng vừa mới đi đến bên giường, lại thay đổi chủ ý.

Đôi môi đỏ tươi lộ ra nụ cười yếu ớt gian xảo. Cô trước tiên hít sâu một hơi, sau đó hướng dưới lầu gọi to.

“Âu Dương bá mẫu, Hân Hân ở trong này!” (ta thích nàng nì hắc hắc, chơi cú nì quá độc =D)

Tiếng la này lập tức mang Lý Nguyệt dẫn đi lên. Bà bỏ lại chồng, đi trước làm gương, thùng thùng thùng xông lên lầu, khẩn cấp vừa chạy vừa mắng.

“Đứa nhỏ này, ra khỏi nhà vì sao cũng không thềm nói một tiếng? Hại ta nghĩ đến người xảy ra chuyện gì, nóng lòng cả buổi tối, trời còn chưa sáng, đã phải sang hàng xóm xin mọi người chia ra giúp ta tìm người. Nếu không phải ba người nhắc nhở có khả năng người chạy tới nơi này, ta còn không biết phải –” Lý Nguyệt chạy đến trước cửa, mới liếc mắt nhìn một cái, lập tức liền cất tiếng thét chói tai.

Hân Hân trong lúc ngủ mơ, nghe thấy tiếng thét của mẫu thân đại nhân liền sợ tới mức lập tức tỉnh lại, vội vàng ngồi dậy, hai tay xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ.

“Ta đến đây, ta đến đây!”

“Hân Hân — người người người —” Lý Nguyệt một tay che miệng, một tay chỉ vào con gái, ngón trỏ chỉ chỉ, kích động nửa ngày nói không ra lời.

A, thật là con gái ngoan a! Làm chuyện thật tốt, thật tốt nga!

Hân Hân mờ mịt nhìn phía cửa, chậm nửa nhịp mới phát hiện bên cạnh mẫu thân đại nhân còn có Hường Nhu.

“Nhu, người sớm như vậy đã đến nhà ta a?” Cô ách xì 1 cái, thắt lưng căng ra, chỉ cảm thấy vừa rồi ngủ thật là thoải mái.

“Đây là nhà của ta.”

“A?” Cô ngây dại.

Hường Nhu gật đầu: “Chính xác là nhà ta, bạn cùng giường của người hân là cũng có thể làm chứng.”

Bạn cùng giường?!

Hân Hân ngốc nghếch cúi đầu, đầu tiên là nhìn thấy một tấm lưng rộng lớn của đàn ông, tiếp theo liền phát hiện, đôi chân dài rắn chắc của đối phương vượt qua cô, cơ thể to lớn đang giữ chặt cô ở trên giường, mà gương mặt nam tính đang ngủ say kia, trông rất quen mắt –

Là Hường Vinh!

Hơn nữa, anh ấy anh ấy anh ấy anh ấy – anh ấy còn không có mặc quần áo!

Hai mắt mê muội, tròn mắt nhìn, sau đó cô cả người tỉnh táo lại, vội vàng cúi đầu nhìn.

Hô, hoàn hảo hoàn hảo, quần áo của cô vẫn còn.

Bất quá, quái, ngực của cô tại sao lại có cảm giác lớn hơn?

Cô hồ nghi cởi áo lông ra, rõ ràng phát hiện, nội y sớm không cánh mà bay, mà bàn tay dày rộng của Hường Vinh đang thay thế, tràn ngập ý tứ chiếm hữu, bàn tay đặt trên làn da trắng nõn nà của cô, cho dù đang ngủ, cũng không chịu buông tay, cố ý hưởng thụ xúc cảm mềm mại kia. (anh nì là nhà tư bản thứ thiệt ề =D)

“A!” Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lại hoảng tốc xốc lên chặn –

Xong rồi xong rồi, quần lót của cô cũng không thấy !

Tiếng bước chân lộn xộn xông lên lầu, phía sau nối phía trước, giây tiếp theo trước cửa liền toát ra một đám người. Đáp ứng lời khẩn cầu của Lý Nguyệt, những người tham dự “Hiệp tìm hành động” lần này tất cả đều trừng lớn mắt, chen chúc tại trước cửa phòng giúp vui.

“Có chuyện gì? Có chuyện gì?” Hường phu nhân hoang mang vội vàng chạy tới, vừa đến “hiện trường phạm tội” cũng kinh ngạc bật lên tiếng kêu to.

“Phát sinh chuyện gì?” Hường papa trên tay còn cầm Microphone, đi theo tới cửa, lập tức cũng hoa mắt choáng váng.

“Oa, tróc gian tại giường !”

“Cái gì? Ai ai ai? Ai bị bắt gian tại giường?”

“Hân Hân cùng a Vinh !”

“Uy uy uy, đừng đẩy, đừng đẩy a –”

“Cho ta nhìn với, cho ta nhìn với!” (giống đi xem động vật quý hiếm quá)

“Không thể nào? Từ sáng tinh mơ đã làm cho chúng ta tìm hết nửa ngày, kết quả là người rất tốt sao?”

“Cái gì tốt, đều bị ăn sạch, làm sao mà tốt?”

“Có mặc quần áo hay không?”

“Uy, người bỏ xuống! Bỏ cái máy ảnh trong tay người xuống!”

“Nhưng cháu, cháu muốn làm bài tập hè mà, thầy giáo muốn chúng cháu chụp hình làng xóm sum họp hòa thuận”

Cha mẹ của anh, phụ mẫu của cô, bạn bè của anh, bạn bè của cô, hàng xóm của anh, hàng xóm của cô – lại còn thêm một kẻ làm trong ban báo chí! Người nên đến, không nên đến, toàn bộ tề tụ trước cửa; còn có một nam sinh quốc trung, đang giữ tấm hình “phạm tội” của bọn họ, chuẩn bị mang đến trường học quảng cáo tuyên truyền.

Hân Hân sợ tới mức lại lần nữa thét chói tai, chui vào chăn bông trong trăn, không ngờ tới như vậy lại tiến sát vào trong ngực trần trụi của Hướng Vinh, cùng da thịt ấm áp của anh lại lần nữa tiếp xúc. Cô thở hào hển, vội vàng hoảng hốt chui đầu ra, lại không có dũng khí đối mặt nhóm người trước mắt, căn bản tiến thoái lưỡng nan.

Ô ô, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì bây giờ a? Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Bọn họ chỉ là uống rượu a, như thế nào uống uống liền –

Hân Hân chân tay luống cuống, bất lực nắm chặt chăn bông, cơ hồ muốn khóc.

Đúng lúc này, Hướng Vinh tỉnh.

Thân hình cao lớn đột nhiên ngồi dậy, chăn bông vừa vặn che khuất “bộ vị trọng yếu”, không có lộ ra cảnh cấm các em nhi đồng.

Anh nheo lại hai mắt, nhìn quanh đám khách không mời mà đến, nhưng thật ra có chút trấn định, lập tức liền hiểu được sự việc đã bại lộ!

“Hướng, hướng, Hướng đại ca –” Cô trốn ở sau lưng rộng lớn của anh, e lệ bất an thấp giọng gọi, trong đầu trống rỗng, sớm hoảng đến không biết nên như thế nào cho phải.

“Đại ca, anh làm sao có thể không cẩn thận như vậy?” Hướng Cương chen chúc tại cửa, mỉm cười trêu chọc.

“Anh sai rồi, anh ấy chính là quá cẩn thận nên mới có làm ra tình huống thế này.” Hướng Nhu nhú mày cười ngọt ngào, trong lời nói lại hàm chứa ý tứ hàm xúc sâu xa.

“Hiện tại phải làm sao bây giờ a?” Lý đại thẩm mới sáng tinh mơ đã bị dựng đầu dậy tìm người hỏi.

“Còn có thể làm sao bây giờ, đều đã bị ăn mất rồi, lúc này lại không thể nhổ ra.” Nhân viên đưa báo cùng anh lái xe giao hàng nhỏ giọng thì thầm.

“Đương nhiên là Hướng Vinh phụ trách rồi.”

“Đúng nha, Hân Hân còn chưa có gả, cậu ấy cũng còn chưa cưới vợ!”

“Đúng, phương pháp này thật tốt a!”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người liền vây quanh giường, nhìn chăm chăm nửa thân trần của hai người, bầy tám miệng một lời cùng nhau mở miệng, náo nhiệt cực kỳ.

Lý Nguyệt ban đầu khiếp sợ dần dần khôi phục lại, đột nhiên giơ lên hai tay, hô to một tiếng.

“Im lặng!”

Trong phòng lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngậm miệng, quay đầu nhìn bà.

Lý Nguyệt vỗ ngực, hít sâu mấy hơi thở, sau đó mới mở miệng.

“Hướng Vinh, ngươi — chọn một ngày đi!”

10. C6 - P1

Phần 1

Hân Hân hoàn toàn có thể xác định, bản thân lúc này tuyệt đối đã trở thành nhân vật huyền thoại ở quê nhà.

Đầu tiên là vào ngày đính hôn, chú rể cùng quả phụ bỏ trốn, không thấy tăm hơi, trước mặt mấy trăm người chứng kiến cảnh cô bị cho leo cây. Sau đó, khi mọi người cho rằng cô đang chịu đả kích nặng nề nên vội vàng muốn thay cô tìm một người chồng mới, thì cô lại ở trước mặt mọi người xuất hiện trên giường của Hướng Vinh, bị bắt gian tại giường, lúc bắt được bọn họ còn toàn thân không một mảnh vải –

Ách, được rồi, không một mảnh vải chính là anh, trên người cô vẫn còn mặc một chiếc áo lông. (Vinh ca rất chu đáo nga, “ăn” xong sợ cô lạnh nên mặc áo vào cho cô =D)

Chỉ có điều lúc này truy cứu trên người có mặc cái gì hay không thì cũng có ý nghĩa gì? Dù sao trong vòng chưa tới 24h, thành trấn lân cận cũng đã tranh nhau truyền tụng cô thật là có “thành tựu to lớn”, còn có không ít hoa thương sau khi nghe được tin tức liền thừa dịp mua bán hoa mà vây ở trước cửa Âu Dương gia xem chuyện vui, thuận tiện còn chụp hình lưu niệm.

Ở nông thôn, trí nhớ của mọi người tốt một cách kỳ lạ, cho dù qua rất nhiều, rất nhiều năm, chỉ sợ vẫn sẽ có người đem chuyện này làm đề tài buôn dưa mỗi khi nhàn rỗi, không sợ phiền hà, người này lại kể cho người kia, nói con gái nhà Âu Dương lúc trước là như thế nào như thế nào lại như thế nào như thế nào –

A, chỉ cần tưởng tượng đến tình cảnh đó, Hân Hân đã muốn đào một cái lỗ chui xuống.

Cô phát ra một tiếng rên rỉ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng bàn tay, bắt chước đà điểu tạm thời trốn tránh thực tế.

Ở giữa là thân ảnh âm u của cô, vây quanh là một đám người đang tươi cười vô cùng rạng rỡ, không khí so với ngày tết còn náo nhiệt hơn. Bộ dạng hưng phấn của những người này so với bộ dạng như đưa tang của cô tạo thành một khung cảnh vô cùng đối lập.

Trong phòng khách Âu Dương gia, theo thường lệ chật ních một đồng người, số người tham gia thảo luận cho ý kiến ngày càng nhiều, đề tài cũng thay đổi, từ chọn người kết hôn chuyển thành quyết định ngày kết hôn.

Lý Nguyệt tiếng nói so với trước đây còn to hơn, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được bà quả thực là rất vui mừng!

“Ta có chuyện muốn hỏi thẳng.”

Bà mở to mắt, nhìn chằm chằm Hướng Vinh, giống như là sợ nhìn không đủ chuyên chú sẽ khiến chú rể cứng mới ra lò này biến mất.

“Ta hỏi cháu, cháu có chịu cưới Hân Hân nhà ta hay không?”

Bà bất kể anh lúc trước là có đối tượng hay là không có đối tượng, chứng cứ phạm tội lúc này vô cùng rõ ràng, anh không thể không nhận tội!

Hướng Vinh còn chưa mở miệng, chú đà điểu nhỏ ngồi ở bên cạnh anh đã cướp lời.

“Con không lấy chồng!”

Hân Hân kích động nhảy lên, liều chết lắc đầu, chiếc đuôi ngựa ở phía sau đầu vung qua vung lại.

“Ngồi xuống, ta không có hỏi ngươi!”

Lý Nguyệt liếc nữ nhi một cái.

“Còn nữa, nha đầu đàn người, mấy thôn lân cận đây người nào không biết ngươi bị nó ăn sạch sẽ, cũng đã đến bước này rồi, ngươi còn dám nói không lấy nó sao?”

“Con, con, con –”

Hân Hân mặt đỏ tới mang tai, mỗi lần bị đề cập tới “tội trạng” thì lập tức núp ở một góc, một câu cũng không ra khỏi họng được.

“Hướng Vinh, cháu nói đi”

Lý Nguyệt không ngừng cố gắng truy hỏi.

Anh không có gì do dự lập tức đáp.

“Cháu dĩ nhiên nguyện ý cưới cô ấy.”

Lời này vừa nói ra, Lý Nguyệt lập tức vọt tới trước bài vị tổ tiên, dùng hai tay run rẩy thắp hương.

“Tổ tiên phù hộ, thật là tổ tiên phù hộ a, con bé này cuối cùng cũng có người muốn lấy, thật là A Di Đà Phật, cảm tạ Quan Thế Âm Bồ Tát a!”

Lý Nguyệt mừng rỡ ha hả cười không ngừng, lại thắp hương, lại cúi lạy, chỉ thiếu điều không có đốt pháo ăn mừng.

Hân Hân ngây người như phỗng, hai mắt đăm đăm nhìn Hướng Vinh.

Anh nguyện ý lấy cô? Anh tự nguyện?

Một cổ tư vị ngọt ngào xông lên đầu, khóe miệng của cô không tự chủ được cong lên, cảm thấy giống như là có trăm ngàn đóa hoa hồng ở bên cạnh cô, đồng loạt nở rộ –

Chờ một chút! Không đúng không đúng, cô đang cười cái gì a?! Hướng Vinh không phải đã nói là anh đã có người yêu sao? Lúc này anh gật đầu đồng ý kết hôn với cô nhất định là vì bị ép buộc!

Là bởi vì ý thức trách nhiệm, hay là bởi vì thương hại cô? Anh không có bỏ trốn, ngược lại còn mang theo cha mẹ tự mình chui đầu vào lưới, đến Âu Dương gia thảo luận việc lên kế hoạch cho hôn lễ, giống như thật muốn lấy cô làm vợ–

Chỉ trong nháy mắt, bộ dạng kiên định kia làm cho cô mừng rỡ như điên. Nhưng lại nghĩ tới cuộc hôn nhân này là do tình thế bắt buộc, không phải là do anh tự nguyện, hoa hồng lập tức héo tàn, cũng tước đi toàn bộ cảm xúc đang bay bổng ở chín tầng mây của cô.

Cô ử rũ hạ thấp vai, cắn làn môi hồng, đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Không ai nhận ra bộ dạng uể oải của cô, cứ thế kéo dài cuộc thảo luận.

“Bà thông gia, chúng ta nên nói một chút tới chuyện sính lễ”

Hướng phu nhân khí chất xuất chúng, không thêm lãng phí thời gian trực tiếp đi vào trọng điểm, đối với việc hôn sự này sốt ruột không thua gì Lý Nguyệt.

Trường tử tuổi đã hơn ba mươi nhưng luôn bận rộn sự nghiệp, bà âm thầm lo lắng, còn từng hoài nghi con mình có phải ” định hướng giới tính ” có một chút khác với người bình thường hay không. Khi bà nhìn thấy Hướng Vinh cùng Hân Hân nằm ở trên giường, thật ra vui mừng còn nhiều hơn kinh ngạc.

Lý Nguyệt phát tay một cái, cầm lên cuốn hoàng lịch, xoay người hướng thông gia bên cạnh.

“Ai a, hai nhà chúng ta giao tình thế nào? Ta không cần sính lễ nhiều, nhưng phải vô cùng tưng bừng náo nhiệt.”

“Đúng vậy a, lần trước vì chuyện của Trần gia làm cho Hân Hân vô cùng khó xử, lần này ngàn vạn lần cũng phải lấy lại thể diện.”

Lăng phu nhân cũng ở một bên liên tiếp gật đầu. Bà vừa nghe thấy tin tức này liền lập tức chạy tới Âu Dương gia, tự nguyện làm bà mai cho cô dâu mới, vì mối nhân duyên này bỏ ra chút công sức.

“Không thành vấn đề!”

“Còn nữa, để tránh đêm dài lắm mộng, đính hôn cùng kết hôn nên chọn luôn cùng một ngày.”

Lý Nguyệt rất kiên trì, thêm một lần xấu mặt ở lễ đính hôn nữa bản thân chắc chắn sẽ phát bệnh tim!

“Vậy phải chọn một ngày thật tốt mới được a!”

“Dù sao càng mau càng tốt.”

“Đúng a đúng a!”

Cả nam lẫn nữ nhất nhất đồng ý, cúi đầu lật xem hoàng lịch trong tay.

“Mẹ —”

Hân Hân nhỏ giọng kêu, cổ găng giãy giụa.

“Đừng ồn đừng ồn!”

“Nhưng mà, ý con là con không thể gả cho Hường đại ca, anh ấy — “

Lại còn vậy nữa !

Mắt thấy con gái ngốc định đem con rể quý đẩy ra bên ngoài, Lý Nguyệt vội vàng nhảy dựng lên, kéo con gái dậy đẩy mạnh vào trong lòng Hường Vinh.

“Hôn sự để chúng ta bàn là được, con đừng xen mồm, cùng Hường Vinh yên tâm qua một bên bồi dưỡng tình cảm đi, ha ha ha ha —”

Bà một tay che miệng, một mặt phát ra tiếng cười rất trẻ con, sau đó quay lại cùng mọi người thảo luận ngày kết hôn thích hợp.

Hân Hân trong lòng không yên, thở nhẹ một hơi, cả người ngã vào trong lòng Hường Vinh.

Anh dễ dàng tiếp được cô, không để cô ngã xuống, rất thuần thực ôm lấy cô.

“Có đau không?”

Giọng nói êm dịu vang lên, lấn át tiếng động huyền ảo âm ỷ một bên.

Không biết tại sao vừa nghe thấy tiếng nói của anh, cô đã cảm thấy ngực nóng lên, có một dòng nước ấm lã lã chảy trong lòng khiến mặt cô càng đỏ.

“Không có.”

Cô lắc đầu, không dám nhìn anh.

“Anh không phải nói bây giờ.”

Cô ngơ ngác ngẩng đầu lên.

“A?”

“Anh là nói tối hôm qua.”

Đôi mắt đen ghé sát thật gần, tiếng nói trầm thấp nhốt cô vào trong thế giới của anh.

“Anh có làm đau em không?”

Oanh!

Mặt của cô bốc cháy .

“Em, em, em em em — em không nhớ rõ —”

Hân Hân ấp a ấp úng nói, mặt đỏ giống như trái táo, tim đập giống như muốn từ trong cổ họng nhảy ra, căn bản không nghĩ tới, anh lại như thế — như thế — như thế nhắc tới — chuyện kia —

Mấy hình ảnh kích thích quá độ chột lóe lên trong đầu rồi biến mất, cô mắc cỡ tới mức muốn đào lỗ mà chui vào, hơn nữa đem mình chôn luôn, từ đây về sau không bao giờ muốn đối mặt với anh nữa.

“Anh không hy vọng làm em đau.”

Hường Vinh không có bỏ qua cho cô, chỉ một câu đơn giản cũng tiết lộ nội dung quá mức thân mật.

Hân Hân hít sâu mấy hơi, dùng sức lắc lắc đầu, muốn đem những hình ảnh kia đá văng khỏi óc.

“Hường, Hường đại ca, đừng nói cái này, anh mau đi đi!”

Cô đẩy ngực anh ra, cố gắng đánh lạc hướng sự chú ý của bản thân.

“Mẹ em muốn đem em gả đi đến diên rồi, tiếp tục như vậy anh sẽ bị buộc phải cưới em.”

Cô lo lắng thấp giọng nhắc nhở.

Hướng Vinh bất động như núi, không có một chút động tĩnh nào.

“Anh biết.”

“Hướng đại ca!”

Hân Hân nóng nảy.

“Nếu biết, vậy anh còn không mau đi?”

Cô cắn môi dưới, không hiểu anh vì sao còn vẫn còn chưa chịu đi. Anh không phải là đã có ý trung nhân sao?

“Em không muốn gả cho anh sao?”

Anh trên cao nhìn xuống, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt đang cố hết sức muốn đẩy anh cách xa ra khỏi ghế sofa của cô, con người đen giống như thợ săn đem con mồi bước vào góc chết.

“Muốn!”

Cô không chút nghĩ ngợi trả lời, mặt đỏ lên, vội vàng sửa miệng, dùng hết toàn lực lắc đầu.

“Không phải, em là nói — cái kia, cái kia — chúng ta không thể kết hôn — “

“Tại sao?”

“Bởi vì — bởi vì —”

Cô cố gắng suy nghĩ, nghĩ biện pháp khuyên anh rời đi.

A, anh không phải là luôn luôn thông minh hơn cô sao? Vì sao lúc này lại không nhìn ra cô làm như vậy là vì tốt cho anh!

“Hân Hân, anh muốn cưới em.”

Hướng Vinh thấp giọng nói, con người phát sáng khóa chặt trên người cô, ngón tay dài vuốt nhẹ lên má cô.

Lòng của cô nhanh chóng mềm nhũn.

Hân Hân cắn môi dưới, trong lòng rất cảm động. Nhưng mà, cô không hy vọng Hướng Vinh “tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục”, vì trách nhiệm mà cưới cô!

“Hướng đại ca, anh không hiểu, em không quan trọng, anh — “

Đôi tay hữu lực nắm chặt hai vai của cô, nhẹ nhàng lay động, bắt buộc cô ngẩng đầu. Anh cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có, đôi đồng tử thâm u thẳng tắp nhìn vào mắt cô.

“Không, Hân Hân, đối với anh mà nói em rất quan trọng.”

Anh nhấn mạnh từng chữ từng câu, lời nói cực kỳ kiên quyết.

Lương tâm của cô đau nhói .

Nha! Hướng Vinh đối với cô tốt như vậy, không đành lòng để cho cô lần nữa mất thể diện, cho nên nguyện ý vì cô nhận trách nhiệm.

“Hy sinh” cả hạnh phúc, cưới một cô gái từng bị “trả lại” như cô làm vợ. Không được không được, cô nói gì cũng phải cự tuyệt, nếu không lương tâm cô cả đời sẽ bất an !

Hân Hân hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí, vội vàng chạy đến bên cạnh Lý Nguyệt.

“Mẹ! Con không thể gả cho Hướng đại ca, anh ấy đã có —”

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Ngoan, mẹ biết mẹ biết.”

Lý Nguyệt có lệ nói, bận rộn cùng Hướng phu nhân nói chuyện.

“Tiệc cưới nên đặt mấy bàn?”

“Mẹ!”

“Bà chỉ có một đứa con gái, nhà ta cũng lần đầu làm hôn sự, không bằng làm náo nhiệt một chút, cả hai bên đều có thể diện.”

“Mẹ — “

“Thật tốt quá, cứ làm như vậy đi!”

Hai bà mẹ càng nói càng cao hứng, cùng nhau phát ra tiếng cười trẻ con, hoàn toàn coi thường ý nguyện của Hân Hân.

“Đúng rồi! Còn có thể đem dàn Karaoke dưới hầm của ta mang ra, để cho khách lên đài trở tài.”

Người vừa nói chuyện chính là Hướng papa. Về mặt ông hăng hái bừng bừng, muốn trong hôn lễ tổ chức cuộc thi hát Karaoke, thật là một sáng kiến tuyệt vời.

Trương tẩu cách vách cũng tới tham gia náo nhiệt.

“Đúng rồi, nhà của ta có tơ ngũ sắc Bát Tiên do tổ tiên truyền lại, đã mấy chục năm rồi, là báu vật của nghề thêu. Sẵn dịp Hân Hân tìm được chỗ nương tựa tốt, không bằng lấy ra phân nửa dùng để thêm chút hỉ khí.”

Nha đầu này nhân duyên trắc trở như vậy, thực khiến người thương a!

“Không, con không thể gả cho — “

“A, nhà ta cũng có một tấm vải tốt, để đã muốn móc meo lên rồi, không bằng cho Hân Hân mượn may một bộ sườn xám.”

(TT^TT)

Tam cô không cam lòng yếu thế.

“Đây chính là đồ cưới của bà nội ta, bà là thiên kim nhà giàu, đồ dùng đều là hạng nhất a!”

“Con không — “

“Vậy thì có là cái gì? Ông nội tôi còn lưu lại chiếc giường cưới mất trăm ngày để đóng, còn khảm mã não a!”

“Ai a, cũng không thể so sánh, nhà ta cái một lọ thuốc hít — “

Mọi người bắt đầu thảo luận về sự tích vinh quang của tổ tông, căn bản không ai để ý tới Hân Hân muốn nói cái gì.

Cô gấp đến độ muốn khóc, giống như kiến bò trên chảo nóng ở giữa mọi người đang tranh luận. Đột nhiên, cô vừa quay đầu, nhìn thấy papa từ đầu đến cuối đều ở ngoài không tham gia tranh luận, yên lặng xem tivi.

“Ba, ba đừng im lặng nữa, nói chuyện đi!”

Hân Hân đã chạy tới cầu cứu, dùng hết sức không ngừng lay động papa.

“Rất tốt.”

Gia chủ cơ thể vì bị rung động mà không ngừng đưa rót cục cũng ra chỉ thị, hai mắt thủy chung không rời khỏi màn hình tivi.

Rất tốt? Cái gì rất tốt?!

Cô không nhịn được nữa, biết thời cơ đã mất, cho dù bây giờ cô có ở tại chỗ này cưỡi đồ nhảy múa chỉ sợ cũng không được ai chú ý. Đám người này thật hết lòng vì hôn sự của cô, cũng không thêm để ý người trong cuộc có đồng ý hay không, một lòng muốn đem cô giao cho Hướng Vinh —

Nha! Ông trời ơi, cô chịu hết nổi rồi !

Hân Hân tức giận dậm chân, phát ra tiếng rên rĩ thất bại, không thể chịu được cùng đám người kia ở chung một phòng nữa. Cô vừa xấu hổ vừa ảo não, hai tay che lại khuôn mặt nhỏ nhắn, xoay người lịch bạch chạy lên lầu, lần nữa trở về trạng thái dà dề, chỉ muốn mau chóng trốn tránh thực tế.

Thân ảnh xinh xắn biến mất ở cuối cầu thang, tầm mắt của Hướng Vinh như bóng với hình dán chặt vào cô, khi nghe thấy một tiếng đóng cửa nặng nề, khóe miệng của anh mới hiện lên nụ cười yêu thương.

Tin tức trên tivi gián đoạn, trên màn hình xuất hiện quảng cáo, nam chủ nhân Âu Dương gia đột nhiên quay đầu, nhìn anh thâm thúy.

Hướng Vinh bất động thanh sắc, yên lặng nhìn lại.

“Cháu sẽ chăm sóc con bé thật tốt, đúng không?”

Âu Dương Hành hỏi.

“Cháu sẽ dùng hết khả năng của mình để yêu thương cô ấy.”

Âu Dương hành lộ ra mỉm cười.

“Rất tốt, ta an tâm.”

Nói xong, lại quay đầu đi, tiếp tục thưởng thức tiết mục ti vi.

11. C6 - P2

Ai, cô làm sao biết làm ra loại sự tình này?

Ngồi ở trước bàn đọc sách, Hân Hân cầm lấy siêu cấp tiểu đao, mãnh liệt gọt bút chì thật sắc như muốn hả giận.

Kể từ sau khi biết cô cùng Hướng Vinh “có một bước tiến lớn”, bà chủ cửa hàng văn phòng phẩm rất cục “bỏ lệnh cấm”, không sợ cô muốn tự sát nữa, lúc tới cửa chúc mừng còn mang theo một hộp dao nhỏ mới tinh nghiêm chỉnh nói là đặc biệt vì cô mà đặt hàng.

Chiếc bút càng gọt càng ngắn, gọt xong lớp màu xanh lá, cô liền lập tức gọt tới phần màu xanh lam.

Thật ra thì tối hôm qua mặc dù uống quá nhiều rượu, nhưng cô vẫn còn có chút tỉnh táo, biết được bản thân đang làm cái gì. Chẳng qua là vì hương vị của Hướng Vinh, sự vuốt ve của Hướng Vinh, nụ hôn của Hướng Vinh, đều khiến cho cô khó có thể tự kiềm chế.

Cảm giác triển miên cùng anh còn tuyệt vời hơn gấp trăm ngàn lần so với cô có thể tưởng tượng.

Nó giống như là một viên kẹo ngọt ngào mà cô khát vọng đã rất lâu rồi, mà viên kẹo kia so với trong tưởng tượng của cô càng ngon miệng hơn ngàn vạn lần. Cô như một con nghiện không cách nào thỏa mãn được chứ đừng nói đến chuyện dứt ra. Cơ thể của anh, đôi tay của anh đều tuyệt vời giống như cô tưởng tượng—(ai nha, bé nì bắt đầu “ghiền” bị ăn ùi =))

Đội đã, chẳng lẽ trước đây cô đã luôn mơ tưởng tới điều này?

Hân Hân cứng đờ, hai tay dừng lại động tác gọt bút.

Chẳng lẽ cô đã sớm yêu anh? Chẳng lẽ cô đã sớm muốn “nhúng chàm” anh, cho nên tối hôm qua mới có thể chạy đến nhà anh mượn rượu giả điên, lợi dụng cảm giác say đắm ngã anh, cưỡng đoạt anh? (đúng đúng, con thỏ cuối cùng đã ngộ ra bản chất sói của mình ùi a =D)

Trời ạ, cái này làm cô thấy lương tâm cắn rứt!

Cô quay đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ hồng của cô gái trong gương, đưa tay chỉ vào gương.

“Âu Dương Hân Hân, người là một đứa con gái xấu xa, Hướng đại ca đối với người tốt như vậy, người lại lấy oán báo ân, đối với anh làm ra cái loại chuyện này!”

Cô gái trong gương vô tội nhìn cô.

Hân Hân thở dài một hơi, đặt tay lên trán, cảm thấy đầu thật đau quá.

“Sao vậy?”

Giọng nói quen thuộc vang lên.

Cô ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Hướng Vinh dựa vào khung cửa, mắt không chớp lấy một cái chuyên chú nhìn cô. Ánh mắt như vậy làm cho lòng của cô không khỏi có chút hốt hoảng, chợt nhớ tới tối hôm qua đối với anh làm đủ loại “chuyện xấu” –

“Hướng đại ca, anh, anh — làm sao anh lại lên đây?”

“Bây giờ là tám giờ, cuộc thảo luận kia tạm thời gián đoạn. Bọn họ muốn xem phim bộ, anh không muốn, cho nên lên lầu thăm em một chút.”

Anh đi đến, quét tầm mắt qua vô số bút chì màu được gọt bày đầy trên bàn, đôi môi hé ra nụ cười nhàn nhạt.

“Hướng đại ca, em phải nói chuyện với anh một chút — “

“Hướng Vinh.”

Anh nhẹ giọng nói, ngồi xuống bên giường của cô, tư thái thông dong giống như đang ở nhà mình.

“Cái gì?”

“Chúng ta sắp kết hôn, em cũng nên đổi cách gọi rồi.”

Tiếng nói của anh rất ôn hòa, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không giống, quả thực nóng đến mức có thể đun sôi nước.

Hân Hân mặt đỏ lên, vội vàng lắc đầu.

“Không được, em không thể như vậy ủy khuất anh.”

“Ủy khuất anh?”

Anh nhướn đôi mày rậm, không nghĩ tới cái miệng anh đào nhỏ nhắn lại có thể buông ra mấy lời này.

Cô đặt dao nhỏ xuống, tay nắm chặt chiếc bút chì màu lam, ở trong phòng đi tới đi lui, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mặt khổ sở cùng đau lòng.

“Chuyện tối ngày hôm qua đều tại em không tốt.”

“Em không tốt?”

Mây anh càng nhướn cao hơn.

“Đúng vậy, đều tại em không tốt, nếu như em không chạy đi tìm anh uống rượu, em cũng sẽ không — anh cũng sẽ không — chúng ta cũng sẽ không —”

Cô thở dài một hơi.

Hướng Vinh không nói gì, yên lặng nhìn cô, không biết cô sẽ còn nói ra lời thú vị gì nữa.

“Chuyện đến nước này mẹ em nhất định sẽ không dừng tay, bà tuyệt đối sẽ ép anh cưới em!”

Cô phiền não lắm bầm, rốt cục dừng bước, đôi mắt to nhìn thẳng vào anh.

“Cho nên, em nghĩ rồi.”

“Sao?”

Hân Hân hít sâu một cái, tay nhỏ bé siết thật chặt cây bút trong tay, nghiêm túc nói.

“Anh bỏ trốn là được.”

“Bỏ trốn?”

Mi mắt anh khẽ động.

“Đúng, bỏ trốn.”

Cô vội vàng chạy đến bên giường, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vạ phần xin lỗi nhìn anh.

“Cái kia Trần cái gì — “

Anh nhắc.

“Trần Tín Minh.”

“Đúng, chính là Trần Tín Minh kia đã dùng cách này chạy trốn. Em thực sự xin lỗi nhưng ngoài cách đó ra em cũng không có biện pháp khác.”

Cô cầm tay của anh, dùng sức lay động, cố gắng biểu đạt lời xin lỗi.

“Anh cứ an tâm trốn đi! Đừng lo lắng, em đã bị trả lại một lần, bị thêm lần nữa cũng không ảnh hưởng gì.”

Hương Vinh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn chân thật của cô.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh, Hân Hân vội vàng bổ sung.

“Hương đại ca, em biết anh là người tốt, tối hôm qua —”

Khuôn mặt của cô lại đỏ bừng, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nói cho hết.

“Tối hôm qua là do em uống say, anh — không cần phải đối với em chịu trách nhiệm, em không thể chiếm tiện nghi của anh, như vậy không công bằng.”

Cô bé này làm sao có thể đơn thuần, thiện lương đến như vậy? !

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy áy náy cùng bất an, nhưng lại rất đáng yêu, Hương Vinh vươn tay kéo cô vào trong ngực ôm, cảm giác lên trán của cô, thắm thở dài một hơi.

“Hương — Hương đại ca?”

Hân Hân bối rối ngẩng đầu, không biết làm sao nhìn anh.

“Em thật sự cảm thấy đối với anh như vậy là không công bằng sao?”

Hương Vinh nhẹ giọng hỏi, giữ chặt cô trong vòng tay không chịu buông ra.

“Ừm.”

Cô tin tưởng gật đầu.

Anh lộ ra nụ cười, đưa tay đẩy nhẹ người cô, cúi đầu xuống.

“Như vậy, chúng ta thử nghĩ xem, làm thế nào mới có thể đối với nhau công bằng một chút?”

Hân Hân lần nữa gật đầu, sau đó mở to mắt.

“Anh có phương pháp tốt hơn sao?”

“Có.”

Anh nói.

“Là gì —”

Còn chút hỏi xong, Hân Hân liền phát hiện đã có thêm một bàn tay trong áo của mình. (phi lễ chớ nhìn a =D)

Bàn tay nóng hổi từ từ cởi bỏ nội y của cô, bàn tay khẽ chạm vào bầu ngực mềm mại của cô, ngón tay thô ráp chà vào điểm nhạy cảm, khiến cô chấn động toàn thân. (phun máu >”< >

“Hương, Hương Hương Hương Hương Hương Hương —”

Cô trợn mắt há mồm, dưới sự tấn công của anh ngay cả nói cũng nói không nói được.

“Chỉ cần anh chiếm lại em, không phải là huề nhau sao?” (hê hê, người thông minh có khác ^ ^)

Hướng Vinh mỉm cười, nhẹ nhàng kéo cô xuống giường, dùng thân thể khổng lồ chế trụ sự giãy dụa yếu ớt của cô. Anh khéo léo kiểm soát sức mạnh của mình để không làm đau cô, nhưng cũng làm cho cô không cách nào chạy trốn.

Bị trọng lượng của anh đè lên, lồng ngực rộng rãi đè xuống ngực mềm mại của cô, gợi lại những ký ức của đêm qua, thoáng chốc toàn bộ đều trở lại.

“Hương, Hương đại ca, ách — anh đang gì vậy?”

Hân Hân cuống quýt muốn đẩy anh ra, nhưng bàn tay nhỏ bé mới vừa đặt lên bờ vai của anh thì đôi môi của anh đã khóa chặt môi cô, bá đạo hưởng thụ cái lưỡi mềm mại, hấp thu hương vị ngọt ngào của cô, chớp mắt đã đem cô hôn đến mơ màng, cả người cũng mềm nhũn — (con cừu lại bị sói mằm lần nữa ùi =D)

“Chiếm tiện nghi của em.”

Anh nhẹ nhàng nói, thuần thục tìm đến nhĩ hoa mẫn cảm của cô. (phun máu lần hai >”<>

“Uh, a —”

Cô khép hờ mắt, bởi vì sự thăm dò của anh mà run lên, quên mất nên phản kháng, buông thả cơ thể tìm thấy cảm giác tuyệt vời theo sự xâm nhập của anh.

“Em lên tiếng bọn họ sẽ nghe thấy đấy.”

Anh thì thầm vào bên tai cô, tiếng cười dịu dàng khiến cho cơ thể cô càng thêm nóng.

Hân Hân cắn môi, cố ngăn lại tiếng rên rỉ xấu hổ kia, hàm răng cắn chặt lại bị ngón tay anh mở ra.

“Đừng tổn thương mình.”

Hướng Vinh nói nhỏ, đem toàn bộ sức ép cô xuống giường, đôi môi anh ngăn lại tiếng rên dịu dàng khó nhịn của cô.

Cô cảm nhận nụ hôn sâu của anh, không biết rằng tay anh đang lần lượt cởi quần áo của hai người, làm cho cô khỏa thân giống tối hôm qua —

Đúng như lời Hướng Vinh đã nói.

Bọn họ huề nhau!

12. C7 - P1

Phần 1

Warning: phần nì mém có H, nhưng cũng làm mất mớ máu (của ta hic), vì thế trước khi đọc ta khuyên các nàng nên uống mí viên sắt bổ sung a!

PS Clair: nàng quả là siêu BT, toàn nhận làm mí chap BT ko à! >

Cảm thán: Người ta nói: một khi con sói đã nếm qua vị máu thì nó sẽ bị mùi vị ấy mê hoặc ko từ bỏ được, và khi một con sói đang ở cạnh một con thỏ thì đương nhiên con sói sẽ ko rủ con thỏ :”bạn thỏ ơi chúng ta cùng ăn cỏ nhé!” mà sẽ là :”thỏ ơi giờ ăn thịt đến rồi!”

“Ai nha, sao có thể độc ác như vậy a!”

“Đúng vậy đúng vậy, làm thế nào lại có loại phụ nữ như vậy?”

“Loại nữ nhân này, thật sự nên bị Thiên lôi đánh a— “

Tám giờ rưỡi tối, đám người chen chúc trong phòng khách của Âu Dương gia, vây quanh tivi thảo luận rồi rít.

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Cửa không khóa, tự vào đi!”

Lý Nguyệt ở trong la lớn, vẻ mặt phần khích canh giữ trước tivi, không nỡ rời đi.

Cửa lớn bị đẩy ra, một chàng trai từ bên ngoài đi vào, bà nghe tiếng quay đầu lại, lập tức thu hồi vẻ giận dữ, thay bằng khuôn mặt tươi cười.

“Ai a, Hường Vinh cháu tới rồi? Có muốn ăn bánh trôi hay không? Trong nhà bếp có một nồi ta mới vừa nấu xong, cháu tự mình đi xuống mức đi, đừng khách sáo!”

“Hân Hân đâu?”

“A, con bé a, nó đang ở trong phòng.”

Lý Nguyệt mỉm cười nhìn anh.

“Sẵn tiện cháu giúp ta mức một chén bánh trôi mang lên— “

“A!”

Mọi người trước tivi đột nhiên cùng phát ra tiếng kêu.

Lý Nguyệt hoả tốc quay đầu lại, mở to mắt nhìn chằm chằm vào ti vi.

“Diễn tới chỗ nào, diễn tới chỗ nào rồi? A, người đàn ông này làm sao đột nhiên chết rồi? Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?”

Mọi người bàn tán riu rít, báo cáo diễn biến phát triển của bộ phim, vừa xem vừa mắng, kích động vô cùng, cơ hồ muốn đập vỡ tivi.

Trong vòng 1 tiếng đồng hồ, ngoại trừ 15 phút quảng cáo, còn dư lại 45 phút, có 30 khóc, 15 phút gây lộn. Tâm tình của bọn họ, cũng theo nội dung bộ phim lúc khóc lúc cười lúc chửi rủa.

Trong trần có rất nhiều người, tối nào cũng không để lỡ bộ phim lúc tám giờ này, thậm chí còn vì nó mắc hội chứng tinh thần thác loạn [1] một cách nghiêm trọng. Không chỉ như thế, vui một mình không bằng vui chung, tự mình mắng cũng không bằng cùng nhau mắng, một người chỉ vào ti vi mắng cũng không thú vị bằng một nhóm người cùng nhau chỉ vào ti vi mắng, những người hàng xóm cũng có thể gọi bạn bè của họ cùng nhau tới nhà ai đó xem. (cả trần nì đúng là BT a, nhưng ta thik T__T)

Nhìn khắp trần, nơi tập trung người xem đông nhất không chỗ nào qua được Âu Dương gia, kết quả là, mỗi đêm vừa đến tám giờ, không ít người tất cả đều cầm theo cây quạt, tự chuẩn bị ghế ngồi cùng trà bánh tới nhà xem ti vi.

Hường Vinh bưng lên bát bánh trôi tự mình lên lầu, đi đến trước phòng của Hân Hân.

Cửa không khóa, anh thuận thực đẩy cửa vào, nhìn thấy cô đang gục ở trước bàn đọc sách ngủ, hai tay còn đề lên một quyển tranh đồng thoại [2] đang vẽ dở.

Mắt đen chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say của cô, trần ngập dịu dàng, anh nhếch môi cười một tiếng, đem bánh trôi đặt ở một bên, cởi áo khoác trên người đắp lên cho cô.

Hân Hân bất chợt mở mắt mơ màng nhìn, nhìn từ chiếc áo khoác trên người đến chàng trai bên cạnh.

“Em nghĩ hôm nay anh không tới.”

Cô dụi dụi mắt, ngáp một cái.

“Hôm nay có chút việc bận nên hơi muộn.”

Anh ngồi xuống bên mép giường, mang bát bánh trôi nóng hổi đưa đến trước mặt cô. Chiếc giường mềm mại vì trọng lượng của anh mà lún xuống, ngay cả cái nệm đáng thương cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết,

thân hình cao lớn kia ngồi ở trên chiếc giường đơn đầy hình hoa cỏ, bất luận như thế nào cũng thấy không hợp.

“Là bác Hường nấu sao?”

Cô đưa tay nhận lấy, dùng bàn tay cầm lấy bát sứ ấm áp, nhìn thấy mấy viên bánh trôi liền không còn thấy buồn ngủ nữa.

Gần đây khí trời trở lạnh, cô chẳng những tham ngủ mà hơn nữa còn tham ăn, cả ngày ăn ăn ngủ ngủ, tinh thần cũng không tốt lắm, ngay cả vẽ cũng không được mấy tờ.

“Không phải.”

Anh cầm lên một quyển vẽ trên đầu giường, tùy ý lật xem, đã hoàn toàn quen thuộc với từng chỗ trong phòng cô.

Kể từ sau ngày “say rượu loạn tính” kia, anh cơ hồ mỗi đêm đều đến trình diện. Mỗi đêm lúc tám giờ, một nhóm người chen chúc ở dưới lầu xem phim bộ, còn anh sẽ xuất hiện ở cửa phòng cô. (làm gì ai cũng biết a T___T)

Thật ra thì ban đầu Hân Hân là muốn nói chuyện với anh. Cô cố gắng muốn thuyết phục anh từ bỏ cuộc hôn sự này, nhanh chóng chạy khỏi trấn, nhưng không biết tại sao, bọn họ nói nói, cuối cùng cũng đều nói tới trên giường –

Có mấy lần lúc Hường Vinh tới thì cô đang bận vẽ. Anh cũng không làm phiền cô, chỉ ngồi ở một bên, lẳng lẳng lật xem mấy quyển truyện tranh cổ tích mà cô sưu tầm; đến khi cô muốn thương lượng kế hoạch bỏ trốn với anh thì bình thường cũng qua chín giờ, mẫu thân đại nhân liền bưng nước trái cây hoặc canh nóng đi lên, làm cho cô lỡ mất thời cơ.

A, không được không được, hôn lễ đang tới gần, nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ thực sẽ bị buộc kết hôn!

Hân Hân nuốt vào một viên đậu đỏ, quyết định tận dụng cơ hội khó có được này đem chuyện giải quyết một cách triệt để.

“Hường đại ca — “

“Hường Vinh.”

Anh không ngẩng đầu lên, sửa lại.

“Uh, oh.”

Cô thu người lại một chút, vẫn là kiên trì tiếp tục mở miệng.

“Chuyện lần trước em nói với anh, anh nghĩ thông suốt chưa?”

“Chuyện gì?”

Hai tay anh đặt trên đùi, cầm quyển vẽ liếc mắt nhìn cô một cái.

“Chính là – chuyện đào hôn a!”

Hân Hân hai tay nắm lại với nhau, lo lắng nhìn anh.

“Em là nói thật, anh không cần lo lắng cho em, cũng không cần lo lắng cho mẹ em, chờ sau khi mọi chuyện qua rồi, bà cũng sẽ không trách anh. Em biết anh tốt với em, nhưng kết hôn là chuyện cả đời, anh nên nghĩ đến mình nhiều hơn, anh thấy có đúng không?”

“Ừ.”

Anh khẽ nhếch miệng, gật đầu.

“Cho nên, anh không cần phải bằng khoảng quá nhiều. Ở thời đại này, quan trọng là hai bên tình nguyện, hơn nữa còn là do em sai trước, anh không cần đối với em chịu trách nhiệm.”

“Anh biết.”

Anh hạ thấp mi mắt, đưa tay lật qua một trang trên quyển sách

Anh biết?

“A, oh. Vậy thì tốt.”

Hân Hân chớp chớp mắt, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại có chút co rút, đau đớn bất thường.

Ai, cô không phải là sớm đã biết là Hường Vinh không thuộc về cô, sự chu đáo của anh, sự dịu dàng của anh, nụ hôn an ủi của anh đều là thuộc về một cô gái khác, cô không thể ích kỷ như vậy, bởi vì bản thân yêu anh mà buộc anh phải tiếp nhận một cuộc hôn nhân không tình nguyện.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô len lén thở dài một hơi.

“Kia, anh có cần em giúp anh soạn hành lý hay không?”

Cô nuốt xuống bánh trôi, cảm thấy miếng bánh kia như nghẹn ở ngang ngực, làm cho ngực cô đau đớn.

“Không cần, anh sẽ xử lý.”

Anh tiếp tục lật xem trang kế tiếp.

“Được.”

Cô cúi đầu, không còn mùi vị gì nữa, chỉ dùng thìa khuấy bát bánh trôi, một hồi lâu sau lại ngẩng đầu lên.

“Hường đại ca — “

“Hường Vinh.”

Anh lần nữa sửa lại.

Cô cắn đôi môi hồng, nghe lời sửa lại cách xưng hô.

“Hường Vinh, xin lỗi đã khiến cho anh gặp nhiều phiền toái như vậy —”

Đúng, anh nhất định rất khó giải thích cùng với ý trung nhân của anh.

Hường Vinh để quyển vẽ xuống, ngẩng đầu nhìn cô.

“Không sao.”

“Nhưng còn ba mẹ anh bên kia — “

Anh vươn tay, đem tiểu nữ nhân đang không ngừng tự trách kéo vào trong ngực, đưa tay nâng mặt của cô, buộc cô ngẩng mặt lên.

“Bọn họ sẽ không để ý.”

“Thật sao?”

Cô rụt rè chớp mắt.

“Ừ.”

Môi anh khẽ cong lên, gật đầu xác nhận.

Hân Hân mặt hồng lên, cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ bé đặt trên đùi, nắm chặt quần áo.

Cô hình như không nên ngồi ở trên đùi của anh, nhưng— nhưng— nhưng mà khí trời lạnh quá, cơ thể của anh lại rất ấm áp, cô thật sự không rời đi được — (cô nàng nì giỏi nhất là viện lý do a T__T)

Hân Hân ở trong lòng không ngừng đấu tranh, bất chợt cổ tê tê ngứa, cô phục hồi tinh thần, phát hiện Hường Vinh đang cúi đầu, nhẹ nhàng yên lặng hôn cô, bàn tay từ eo dò dẫm đi lên, luồn vào bên trong áo cô. (lại...lại...H..HOT nữa ư? Khăn giấy khăn giấy a >”<)

“Hường đại — Hường Vinh, không được, như vậy — như vậy không tốt —”

Cô đỏ mặt, vội vàng muốn bắt lấy bàn tay không an phận của hắn.

“Chỗ nào không tốt?”

Giọng anh khàn khàn, ôm lấy cô, ở bên tai cô mở miệng.

“Em không thích?”

Hơi thở ấm áp lại lướt qua bên tai, Hân Hân nhạy cảm rụt lại một chút, mặt càng đỏ.

“Cũng không phải –”

Tiếng nói của cô rất nhỏ.

Uh, thật sự mà nói, cô là còn rất thích nữa! Kể từ ngày sau khi chuẩn choáng say cùng anh vụng trộm nếm hương vị trái cấm, cô có muốn ngừng cũng không được — nhưng là — nhưng cho dù có muốn lại làm “chuyện xấu” nữa thì cũng phải suy nghĩ về hoàn cảnh, địa điểm một chút a.

“Không được, mọi người — tất cả mọi người đang có mặt ở dưới — “

Anh đặt cô nằm xuống giường, cởi áo bên ngoài, áp lên người cô, đôi mắt đen ám muội nhìn cô, khàn giọng mở miệng.

“Bọn họ đang bận xem ti vi, sẽ không chú ý.”

“Uh — “

Cô muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy lồng ngực rắn chắc, khiêu gợi của anh, đầu liền nóng lên, đừng nói là tranh luận, cô thậm chí còn không cách nào suy nghĩ, chỉ có thể bị anh kéo vào dòng xoáy đam mê, càng lúc càng trầm luân.

Ai biết được, hai người vừa mới làm xong “chuyện xấu” không bao lâu thì dưới lầu truyền đến tiếng ca buồn bã quen thuộc.

A, thậm, nhạc hết phim!

Hân Hân một giây trước toàn thân vẫn còn mềm yếu, mệt mỏi, nửa mê nửa tỉnh, lập tức giật mình tỉnh lại, bối rối vỗ mạnh vai Hương Vinh.

“Hương đại ca, đến cuối phim rồi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, mau mặc quần áo vào đi, mẹ đang lên!”

Cô đẩy anh trên người ra, tay chân luống cuống lăn xuống giường, vội vàng mang quần áo mặc vào.

Bị bắt gian tại trận một lần đã rất thảm, tới hai lần sẽ ra sao?! (hê hê ta cũng mún bít a T__T)

Lời vừa mới dứt, quả nhiên nghe thấy âm thanh có người lên lầu, cô run rẩy mặc xong quần áo, vừa quay đầu lại nhìn thấy anh mới vừa ngồi dậy, đưa tay lấy áo.

“Hương đại ca, anh, anh nhanh một chút!”

Cô lo lắng thúc giục.

“Được.”

Anh thản nhiên nói, chậm rãi mặc áo vào, tiếp theo bước ra khỏi cái giường xốc xếch, không nhanh không chậm mặc quần lót. (*tưởng tượng* phụt máu mũi! oa khăn giấy a ~>”<>

Hân Hân chỉ sợ bị lộ, thật sự chờ không nổi nữa, vội vàng cầm lấy quần jean, chủ động tiếp nhận trọng trách mặc quần vào cho anh, bàn tay nhỏ bé lung tung sờ soạn, vội vàng giúp anh cài khuy, ai biết bận rộn hồi lâu, khóa quần thủy chung vẫn kéo không lên.

Ách, a, anh anh anh –

Hân Hân hít vào một hơi, mặt nóng đỏ, kinh ngạc nhìn biểu tượng đàn ông đang “sẵn sàng chờ hành động” kia, không thể rời mắt khỏi. (xịt máu lần hai ~>”<>

Làm sao nhanh như vậy? Bọn họ không phải là vừa mới — anh làm sao nhanh như vậy lại bị “khuấy động”?

“Anh thích tay của em.” (phụt! hết máu -> ngất)

Anh có ý ám chỉ nói, nụ cười nơi khóe miệng mang theo vài phần tà khí, cùng vẻ cương nghị bình thường hoàn toàn khác nhau.

Cô mắc cỡ vội vàng thu tay lại, đúng lúc này cánh cửa bật mở.

Hân Hân bị làm cho sợ đến hồn phi phách lạc, vội vàng xoay người lại, che ở trước mặt Hướng Vinh, chỉ sợ bị người phát hiện tình trạng lúc này của anh là cỡ nào không nên gặp khách.

“Hướng Vinh a, bánh trôi vẫn còn, cháu có muốn ăn thêm một chút không?”

Lý Nguyệt thăm dò trước cửa, cười gian nhìn con rể nói.

“Mẹ, bọn con đang nói chuyện.”

Hân Hân đỏ mặt, chỉ muốn nhanh chóng đuổi mẫu thân đại nhân đi.

“Mẹ xuống trước đi, bọn con một lát nữa xuống ăn.”

“Nói chuyện sao?”

Lý Nguyệt tò mò hỏi.

“Nói chuyện gì?”

“Ah –”

Hân Hân mở to hai mắt, đầu trống rỗng.

“Chuyện sinh con.” (vừa mới ngốc đầu dậy -> ngất tiếp)

Phía sau truyền đến tiếng nói trầm thấp.

Cái gì?! Anh nói? Anh nói? Anh lại còn dám nói!?

Hân Hân bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa chân mềm tê liệt ngã xuống, lúc này lại nghe Hướng Vinh bổ sung nói rõ.

“Bọn con đang nói chuyện sau khi cưới muốn sinh mấy đứa.”

“A, đúng.”

Lý Nguyệt bình tĩnh đại ngộ, liên tiếp gật đầu.

“Cái này hẳn là nên nói sớm một chút, mẹ biết lớp trẻ các con có suy nghĩ của người trẻ, bất quá, mẹ cảm thấy — “

Thấy bộ dáng thao thao bất tuyệt muốn đẩy cửa đi vào của mẹ, Hân Hân cả kinh, vội vàng chạy lên trước, dùng thân thể ngăn chặn cửa phòng.

“Mẹ, đừng nói nữa, mẹ đi xuống trước đi, bọn con sẽ lập tức xuống ngay.”

“Ai, ngừng lại, người ta nói bất hiếu có ba việc, người đừng đẩy ta a — “

“Con biết con biết con biết.”

Hân Hân luôn miệng nói, đem mẫu thân đẩy ra khỏi cửa phòng, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất đóng cửa lại, đem nguy cơ ngăn cách bên ngoài.

Lý Nguyệt nhìn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, đầu tiên là nhíu mày, tiếp theo lại đột nhiên gương mặt tràn ngập nụ cười, hướng về phía cửa phòng mãnh liệt gật đầu tán dương. (bác nì đúng là đảo để T__T)

Oh, tốt tốt, người trẻ tuổi tình cảm tốt, bây giờ chắc là muốn ở một mình đây! Xem ra bà sắp được bế cháu ngoại rồi. Ah, bởi vậy, bà phải nhanh chóng đi chuẩn bị quần áo cho trẻ con, rồi còn nôi niếc nọ kia nữa chứ.

Bà ngân nga đoạn nhạc kết, tâm tình khoái trá đi xuống lầu, bận rộn tìm hàng xóm kể chuyện.

Chú thích:

[1] bệnh điên

[2] truyện cổ tích bằng tranh của trẻ em

13. C7 - P2

Lịch ngày xé đi một tờ, lại một tờ, Hân Hân xé đi tờ lịch hôm nay, sau đó lật lên tờ phía dưới, lại len lén lật vài tờ, nhìn cái ngày kia, sau đó thở dài một hơi.

Cô ngồi xuống trước bàn, hai tay chống cằm, ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ.

Cuộc sống giống như là trôi qua đặc biệt chậm.

Kể từ khi mấy ngày trước Hướng Vinh đi Hà Lan tham gia lễ hội hoa Quốc tế, cô đã cảm thấy toàn thân có cái gì không đúng, giống như là bị rút xương, cả người mềm nhũn, không có một chút khí lực.

Không gặp được anh, lòng cô trống rỗng, giống như là bị thiếu cái gì rất quan trọng.

Cô gục xuống bàn, lần nữa thở dài một hơi, nhìn như không nhìn đám cây cối ngoài cửa sổ, trong đầu suy nghĩ lung tung.

Hướng Vinh có thể hay không sẽ nghe lời của cô, thừa dịp đi tham gia lễ hội hoa Quốc tế, cùng người yêu bỏ trốn? A, chẳng lẽ, người mà anh ấy yêu là một cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy có thể, anh không phải là hàng năm đều đi Hà Lan rất nhiều lần sao? Nói không chừng làm ăn chẳng qua là lý do, anh đi Hà Lan thực chất là để cùng người yêu gặp mặt. (DD: cô nàng nì đang nghĩ cái gì vậy trời ())

Ảo tưởng trong đầu càng lúc càng không thể khống chế, Hân Hân không nhịn được lấy gương ra, chăm chú nhìn vào.

Ai, đôi mắt của cô khá lớn, nhưng luôn là mông mông lung lung, sao có thể so sánh được với đôi mắt sáng như có thể phóng điện của các mỹ nữ châu Âu? Rồi lại nói gương mặt nho nhỏ, ngũ quan tỉ mỉ, cũng không có nửa phần gợi cảm, đôi môi so với người đẹp phương Tây nhất định là kém phần quyến rũ, và ngực của cô thì—

Ánh mắt chậm rãi ngó xuống, nhìn đường cong nhu hòa bên dưới bộ quần áo thể thao, gò má mềm mại nhất thời trở nên hồng nhuận.

Được rồi, mặc dù cô không phải là đầy đặn đến mức làm cho người ta một tay khó có thể nắm giữ, nhưng mà Hướng Vinh rất thích a, mỗi lần anh đều —

Ách, bất quá, có phải anh chán ăn quả đào mật, cho nên mới mới thích dạng trái cây khô như cô không? (DD: ())

Cô hướng về phía gương, lại thở dài một hơi, tâm tình rơi xuống đáy vực, cảm thấy bản thân căn bản không cách nào cùng người đẹp Hà Lan sánh ngang. Hơn nữa — hơn nữa — hơn nữa tiếng Anh của cô rất kém, ô ô —

Cũng không xem người Hà Lan có đúng là nói tiếng Anh hay không, Hân Hân ôm gương tự thương hại mình, gần như bật khóc.

Chuông điện thoại dưới lầu vang lên, quấy rầy Hân Hân đang chìm trong cảm xúc hồi tiếc. Chuông điện thoại nghe thật chói tai, kêu hơn nửa ngày, nhưng chậm chạp không có ai đi nghe máy.

Hân Hân đặt gương xuống, chậm chạp xuống lầu, vốn là hy vọng chuông sẽ dừng lại, nhưng người gọi điện tựa hồ vô cùng kiên nhẫn, rất kiên trì, mãi cho đến khi cô đi đến phòng khách, điện thoại vẫn như cũ, vang không ngừng.

“Uy, tìm ai?”

Cô thờ ơ hỏi.

“Là anh.”

Nghe được tiếng nói trầm thấp quen thuộc, cô sửng sốt một chút, theo phản xạ nhìn quanh. Trong phòng khách không có một bóng người, mẹ không có ở đây, ba không có ở đây, đám người nhàn rỗi thường ghé vào nhà cô xem phim hoặc tám chuyện cũng không thấy bóng dáng. (DD: ())

“Uy? Hân Hân?”

Trong điện thoại lần nữa truyền đến tiếng nói của anh.

“Ách, em nghe.”

Cô vội vàng lên tiếng, có chút thấp thỏm không yên, không khỏi dựa vào lưng ghế salon, dùng thanh âm nhỏ nhất hỏi anh.

“Anh trở về chưa?”

A, cô rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ anh!

“Vẫn chưa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xù xuống.

“Vâng —”

Đúng rồi, cô quên, Hướng Vinh đã nói phải đi Hà Lan mười ngày xử lý các đơn đặt hàng nước ngoài, hôm nay mới là ngày thứ năm mà thôi.

Đáng ghét, còn tới năm ngày, thật lâu —

Cẩn cẩn môi, cô duỗi ngón tay, mặt như đưa đám, vẽ vẽ hoa văn trên gạch lát sàn, lẩm bẩm đặt câu hỏi:

“Có chuyện gì không?”

Anh có phải trước khi bỏ trốn gọi điện báo cho cô hay không?

“Ngày mai anh trở về.”

Hướng Vinh ở đầu dây bên kia nói, giọng nói êm dịu như vậy thật là dễ nghe.

“Buổi tối em đừng đi ngủ sớm, anh sẽ qua.”

“Ngày mai?”

Hân Hân sửng sốt, dừng lại động tác vẽ vòng, đột nhiên ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa bị trật cổ.

“Ách, nhưng mà, nhưng mà — anh không phải nói, lần này cần đi mười ngày sao?”

Trong trí nhớ của cô, các chuyến đi Hà Lan của anh thường chỉ có kéo dài, chưa bao giờ về trước thời hạn.

“Chuyện làm ăn bàn xong rồi, cho nên về trước.”

Anh nói một cách hời hợt.

“Vâng.”

Cô gật đầu, không tự chủ cười một cách ngu ngốc, nhưng nụ cười chỉ duy trì hai giây, cô liền a một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn như đưa đám nhú lại.

“Nhưng mà — ngày mai em không có ở nhà — “

“Em đi đâu?”

“Đài Bắc.”

Hân Hân một lần nữa cúi đầu vẽ nên các vòng tròn, hoài niệm hơi thở cùng thân nhiệt của anh.

“Em đã hẹn với nhà xuất bản, lần này đi là tới nộp bản thảo, nhân tiện cùng người thiết kế mỹ thuật tạo hình nói chuyện. Cái kia cực phẩm — không đúng, ách, Hướng Cường, anh ta bảo ngày mai cũng phải đi Đài Bắc, có thể chờ em cùng đi, cho nên — “

“Vậy chúng ta hẹn ở Đài Bắc.”

“A?”

Cô ngẩn ngơ.

“Sau khi anh xác định chuyến bay sẽ báo cho em biết.”

“A?”

“Nhớ sắp xếp công việc.”

“A?”

“Còn nữa, anh sẽ gọi điện thoại nói chuyện với Hướng Cường.”

“A?”

“Ngày mai anh sẽ trực tiếp đến nhà xuất bản, em ở đây chờ anh.”

Hướng Vinh đột nhiên hạ thấp giọng nói một chút, trở nên khàn khàn, ngữ điệu thật gần đến làm cho người ta đỏ mặt.

“Nhớ anh không?”

“Ách – nhớ –”

Cô ngậy ngốc thành thật trả lời.

Đáp án này khiến cho đầu dây bên kia truyền đến mấy tiếng thở gấp.

“Anh cũng nhớ em.”

Hân Hân ngồi trên sàn nhà, gương mặt ửng hồng, bởi vì mấy chữ đơn giản này mà vui mừng đến mức toàn thân bay bổng (), cảm giác như đưa đám lúc này đã sớm bị quét sạch trong chớp lát, không thềm để ý đến việc bản thân không nói được tiếng Anh nữa. ()

(Clair: Truyện viết thế, nhưng ta chẳng hiểu 2 cái này thì liên quan gì?

DD: Nếu suy nghĩ của HH mà hợp logic thì anh Vinh đâu có chịu khổ lâu như vậy =.=)

“Biết điều một chút chờ anh trở lại.”

Hướng Vinh lần nữa mở miệng.

“Được.”

Cô biết điều một chút gật đầu, nguyện ý chờ anh cả đời.

(Clair:Ta thích câu này ^^

DD: Ta lại thích câu: “nguyện ý chờ em cả đời” cơ, ước gì có ai nói với mình câu nì nhỉ *mơ màng* :>)

“Đại ca, đủ rồi chưa? Khách hàng còn đang chờ đằng trước kia! Có lời gì có thể chờ ngày mai hãy nói, Hân Hân có thể đợi, nhưng tiền thì không có đợi người, bỏ lỡ cơ hội lần này, chúng ta tổn thất không ít a!”

Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói thúc giục của Hướng Nhu, tiếng nói có mấy phần chế giễu, tựa hồ không có kiên nhẫn nghe hai người ngọt ngào âu yếm.

Hướng Vinh đơn giản giải thích mấy câu, ngay sau đó cúp máy, trong ống nghe không còn tiếng nói trầm thấp dễ nghe của anh, chỉ còn lại tiếng bíp đơn điệu.

Hân Hân không nỡ buông tay, khuôn mặt nhỏ nhắn còn dán tại ống nghe, trong lòng có một dòng nước ấm ngọt ngào tràn ra.

Anh cũng nhớ cô!

Hương Vinh cũng nhớ cô!

Sau đó, cô ôm điện thoại, ngồi trên sàn phòng khách, ngây ngốc nở nụ cười.

14. C8 - P1

Phần 1

“Hân Hân, Âu Dương Hân Hân! Uy, Âu Dương Hân Hân, mình đang gọi cậu a!”

Thanh âm cao vút từ phía sau vọng đến, nương theo tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là một bàn tay vỗ mạnh vào vai cô.

“Hô hô hô, kia, trùng hợp như vậy a, cậu cũng tới nộp bản thảo?”

Hân Hân đang chờ thang máy, bị đẩy thiếu chút nữa ngã nhào. Cô xoay đầu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra vui mừng.

“A, Phượng Đình!”

Cô kinh ngạc hô, nhiệt tình ôm lấy đối phương, xoay vòng trước cửa thang máy.

Hai người là bạn học thời Đại học, sau khi tốt nghiệp làm công việc tính chất cũng giống nhau, nhưng dù sao một người ở Đài Bắc, một người ở Trung Bộ, vì khoảng cách quá xa nên gián đoạn liên lạc. Hân Hân biết, Lâm Phượng Đình hiện giờ cũng đang hợp tác với nhà xuất bản này, nhưng không ngờ lại có thể gặp nhau.

“Thật lâu đã không gặp, kể từ sau khi cậu tốt nghiệp Đại học về nhà đến giờ liền không gặp. Để mình nghĩ xem, bốn năm rồi, đúng không?”

Lâm Phượng Đình còn mặt đến không thở không nổi, nhưng trên mặt nụ cười vẫn không giảm.

Cửa thang máy phát ra tiếng vang thanh thúy, mở ra. Hai người mang theo bản thảo cần phê duyệt, thân thiện nói chuyện phiếm cùng bước vào.

“Mấy ngày hôm trước mình vừa nhận được thiệp mừng của cậu. A, đúng rồi, tại sao thiệp mời của cậu lại có đến hai cái, tên chữ ở bên trên cũng khác nhau, là in sai sao?”

Lâm Phượng Đình hỏi.

“Cái này —”

Hân Hân cứng đờ, cười đến vụng về lúng túng.

“Nói ra rất dài dòng — “

“Nói ra rất dài dòng? Hmm, kia không sao, chờ một chút cùng nhau đi ăn cơm, cậu từ từ nói cho mình nghe.”

“A? Nhưng mà — “

Hân Hân vừa muốn cự tuyệt, lại thấy một ngón trỏ đưa đến trước mặt mình, lắc trái, lắc phải.

“Hắc, đừng nói cậu không rảnh đó, chúng ta lâu như vậy không gặp, không phải ngay cả thời gian ăn một bữa cơm cũng không có chứ? Mình mời!”

“Ách — “

“Không lẽ cậu vội về cùng người yêu hẹn hò sao?”

Bị nói trúng tâm sự, Hân Hân gương mặt nhỏ nhắn lập tức biến thành quả táo đỏ, mặt đỏ ửng không ngẩng đầu được lên.

“Không phải đâu, anh ấy, anh ấy, anh ấy —”

Tuy nói còn cách thời gian mấy bay hạ cánh đến mấy tiếng, nhưng mà lòng cô đã sớm bay đến bên cạnh Hường Vinh, đầy trong đầu đều là hình ảnh của anh, ngay cả lúc mới nảy nộ bản thảo cũng vì nghĩ đến anh mà xuất thần.

“Hắc hắc, bất kể thế nào, hai người cũng sắp kết hôn rồi, còn nhiều cơ hội có thể anh anh em em, tối nay nhin chút thời gian cho người bạn học như mình, không được sao?”

Lâm Phượng Đình mở to mắt.

“Nhưng mà — “

“Hân Hân, mình không nghĩ cậu lại trọng sắc khinh bạn như thế! Nói đi, chỉ một câu thôi, có cho mình thể diện hay không?”

“Cũng không phải, mình — “

“Vậy thì được rồi, chúng ta đi!”

“Nhưng mà mình đã hẹn rồi —”

Cô vốn cùng Hường Cường có hẹn cùng nhau đi đón mấy bay.

“Ai a, lấy điện thoại ra, mình thay cậu nói chuyện!”

Lâm Phượng Đình chủ động mở túi của cô, lấy ra điện thoại, hỏi số điện thoại xong, bấm.

“Hắc, nghe rõ, Hân Hân tối nay bị bạn học cũ là tôi bắt cóc, tối nay tôi sẽ đưa cô ấy trở về — “

Cô vừa ồn ào nói chuyện, một mặt đẩy Hân Hân lên tắc xi, căn bản không để cho người ta có nửa cơ hội cự tuyệt.

~~**~~

Bên trong PUB, ánh đèn đủ màu sáng lóng lánh, nhạc rock đỉnh tai nhức óc, hai cô gái ngồi ở một góc. Bữa ăn kiểu Mỹ sớm đã bị quét sạch, nhân viên phục vụ nhận lấy mâm thức ăn trống trơn, thay thế bằng một khay rượu.

Hân Hân chậm rãi đem mọi chuyện nói một lần, chén rượu trước mắt còn đến tám phần đầy, nhưng Lâm Phượng Đình nghe được trợn mắt hốc mồm, đảo mắt đã uống đến chén thứ ba.

“Oa, khoan đã, mình vẫn còn chưa được rõ ràng. Cậu nói, bị chú rể thứ nhất bỏ rơi, vào ngày đính hôn bỏ trốn. Mà cậu chưa được bao lâu, lại cùng người thứ hai lên giường, còn bị bắt quả tang?”

Những người ở bàn xung quanh, nghe thấy câu chuyện “đặc sắc” như vậy, lập tức xoay đầu lại, đối với Hân Hân quăng ra một ánh mắt khâm phục.

“Xuyt, cậu nhỏ giọng một chút!”

Cô lúng túng thấp giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán ở trên bàn, cơ hồ không mặt mũi nào gặp người.

Lâm Phượng Đình không quan tâm, giơng mắt liếc một cái, thấy vậy những người đó tự động đem tầm mắt thu hồi. Cô nghiêng người về phía trước, tiếp tục chủ đề vừa rồi.

“Hân Hân, mình nói a, nếu hân nguyện ý cưới cậu, tại sao cậu còn liều chết khuyên hân đào hôn?”

“Ách, cũng không phải là như vậy. Chẳng qua là ngày hôm đó mình cùng anh ấy đều uống say, mới có thể —”

Mặt khê hiện hồng, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Như vậy mà bắt anh ấy chịu trách nhiệm, cảm giác rất — rất kỳ quái — “

“Vậy cậu đến tốt cùng có thích anh ta hay không?”

“Mình — mình —”

Cô cúi đầu, tay nhỏ bé vịn vịn, hồi lâu mới rất khê gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Lâm Phượng Đình bồng bồng hào khí vỗ bàn đánh “bốp!”

“Nếu thích, vậy thì gả a, còn cùng anh ta khách khí cái gì?”

“Nhưng mà — nhưng mà —”

Hân Hân ngáp ngừng một hồi lâu, không được tự nhiên lắc đầu.

“Không được, anh ấy đã có đối tượng khác.”

“Vậy thì có cái gì? Ai giành trước người đó thắng!” (DD: ta thik cô nàng nì ^^)

Hân Hân cắn môi dưới.

“Không được, mình làm không được — “

“Đại tiểu thư của tôi, chuyện như vậy có gì làm không được? Mình dạy cho cậu, cậu chỉ cần —”

Còn chưa kịp truyền thụ kiến thức, điện thoại di động đã vang lên, Lâm Phượng Đình nhắc máy.

“Ừ, đúng, em đang ở bên ngoài ăn cơm. Ăn cơm với ai? Anh quản em ăn cơm với ai? Em hỏi anh, đã nấu cơm xong chưa?”

Bên trong PUB rất ồn ào, cô vừa nói vừa đứng lên, hướng về phía cửa đi ra.

Hân Hân ngồi ở trên ghế, biết điều chờ một chút. Nhưng mà chờ trong chốc lát vẫn không thấy bóng dáng Lâm Phượng Đình, cô khó hiểu xoay người, duỗi cổ, ngóng nhìn động tĩnh phía cửa, bất chợt nhìn thấy Lâm Phượng Đình đang bị người ta lôi kéo ở trước cửa.

“Ừ, các người làm cái gì? Buông tôi ra? Tôi nói tôi không muốn đi, các người nghe không hiểu à? Lỡ tai bị điếc sao? A?”

Lâm Phượng Đình vừa la hét, vừa bị lôi ra ngoài, thân thể xinh xắn biến mất ở phía sau cửa.

Hân Hân nín thở vì kinh ngạc, cầm túi lập tức đuổi theo.

“Phượng Đình, chuyện gì xảy ra?”

Cô đẩy cửa ra, lo lắng hỏi.

Bên ngoài PUB một quãng, hai người đàn ông túm lấy hai tay Phượng Đình, bất kể cô có đồng ý hay không cưỡng ép lôi kéo cô lên xe.

Vừa thấy có một cô gái xinh đẹp chạy ra, hai gã đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó hai mắt sáng lên.

“Ai a, tiểu thư cô khỏe chứ, đi một mình sao? Chúng ta cùng đi uống rượu chứ? Bọn tôi mời khách, bọn tôi mời khách.”

Gã luôn miệng nói, đưa tay muốn sờ lên bả vai Hân Hân.

Oa, mùi rượu nồng nặc!

Cô nhịn xuống cảm giác muốn nôn mửa, bịt chặt mũi, trước mặt một bàn tay liền vươn đến, liền lùi lại hai, ba bước, nhưng lại đụng vào một người đàn ông khác.

“A, thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không phải là —”

Cô quay người lại, lại phát hiện người đàn ông này cũng đang say khướt.

“A Long, mày đã có một đứa, đứa này tặng cho tao đi!”

Gã ta bộ dáng say khướt, hướng về phía cô hồ ngôn loạn ngữ.

“Tiểu thư, em đừng để ý đến hắn, anh khá hơn hắn, em theo anh cùng nhau đi, anh nhất định sẽ thật tốt thương em —”

Nói xong, gã liền đưa tay muốn ôm cô!

Hân Hân hét một tiếng, ôm đầu hoảng sợ tránh né, khéo mắt nhìn thấy Phượng Đình đang giơ chân lên, dùng sức đập gã say 1 cước, đồng thời dùng túi da đập hấn.

“Uy, không được đụng đến cô ấy!”

Chiếc túi xách da màu đỏ đập vào ngay giữa đầu gã say, không thể đánh ngất xỉu gã, ngược lại còn chọc giận gã.

“Mẹ kiếp, mày dám đánh tao?”

Gã vuốt đầu, then quá hóa giận, quay đầu lại bắt được Phượng Đình, vung quả đấm về phía cô.

“A, buông cô ấy ra, mau buông cô ấy ra!”

Hân Hân sợ hãi hét lên, dưới tình thế cấp bách, cũng cầm lấy túi xách hướng về phía người đàn ông kia đập loạn.

Ai biết, vũ khí của cô còn chưa tới tới năm giây đã bị đối phương giằng lấy. Gã say thứ nhất xông lại, nhin đau gia nhập cuộc chiến, gã say thứ hai thì bỏ qua Phượng Đình, nắm đấm khổng lồ hướng gương mặt nhỏ nhắn của cô phóng tới.

A!

Cô bị làm cho sợ đến lên tiếng hét chói tai, nhắm mắt đưa tay muốn ngăn chặn, nhưng thật sự không chặn nổi.

Di? Không đau?

Cô thấp thỏm đợi vài giây, tiếp theo hồ nghi mở mắt ra, nhưng lại nhìn thấy hai gã say đang ôm bụng, sắc mặt trắng bệch quỵ rạp xuống đất. Mơ mơ màng màng đôi mắt to chớp chớp, bất an nhìn trái, nhìn phải, tiếp theo liền nhìn thấy trong bóng tối xuất hiện một thân ảnh cao lớn quen thuộc.

Hướng Vinh!

Hân Hân thở ra một hơi, chán nản quỵ rạp xuống đất, nhìn anh phía trước sắc mặt khốc lệ tới cực điểm đang từng bước đi tới.

“Bị thương sao?”

Anh hỏi, sắc mặt âm trầm dọa người.

Cô nỗ lực lắc đầu, quỳ nguyên tại chỗ không có biện pháp nhúc nhích, chỉ có thể ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn. Biết anh đã nhiều năm, cô chưa từng nhìn thấy anh có vẻ mặt đáng sợ như vậy. Biểu hiện này của anh làm cho cô cảm thấy khiếp đảm, càng cảm thấy xa lạ.

Hướng Vinh trước mắt, không phải là con người trưởng thành, ôn nhu quen thuộc, lại càng không phải con người đầy nhiệt tình kia, mà phẳng phất giống như một con mãnh thú khát máu đang cấp bách muốn giết người.

Sau khi xác định cô đã bình yên vô sự, anh mỉm cười vươn tay, đem đối phương kéo dậy, nhanh chóng tung ra một quyền, tiếp theo lại là một quyền –

Thanh âm đáng sợ quanh quẩn trong con ngõ dài, Hân Hân bị làm cho sợ đến không có cách nào hô hấp, mắt thấy vẻ tàn lệ của anh chỉ có tăng chứ không giảm, hoàn toàn không có ý muốn dừng tay, vội vàng khởi động hai chân mềm nhũn, lấy hết dũng khí xông bước đến.

“Hướng đại ca!”

Cô nhảy lên, ôm lấy lấy cánh tay anh, chỉ sợ nếu tiếp tục đánh nữa, tại đây sẽ có tai nạn chết người.

“Đừng đánh nữa, em không sao nữa, thật mà, bọn họ chẳng qua là uống rượu say, không phải cố ý.”

Cô khấn trương nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Anh nhìn chăm chăm cô, mắt đen nheo lại, trong mắt tràn đầy sự khắc nghiệt, trước cái nhìn chăm chú đầy lo lắng của cô từng chút từng chút rút xuống.

Vài giây đồng hồ sau, quả đấm của anh bùng lỏng, bùng tay khỏi gã đàn ông say cơ hồ bị đánh đến ngất xỉu, bàn tay lật lại nắm lấy cổ tay của cô, đi về phía cuối đường.

“A, chờ một chút, bạn học của em –”

Hân Hân lo lắng nhìn chung quanh, mới phát hiện thì ra Hướng Nhu cũng tới. Cô đang đứng ở dưới đèn đường, bên chân một tên đàn ông say bị đánh cho nằm bẹp dưới đường.

“Giao cho em xử lý.”

Hướng Vinh đơn giản nói, cước bộ không ngừng.

“OK, không thành vấn đề. Anh chở Hân Hân trở về trước, em ngồi xe anh hai về được rồi.”

Hướng Nhu đem mắt kiếng đẩy trở về trên sống mũi, đồng tình nhìn Hân Hân bị anh cả lôi đi, trong đầu hoàn toàn không có ý niệm tiến lên giải vây.

Ai, anh cả không thường nổi giận, nhưng một khi anh ấy nổi giận, cô tuyệt đối không muốn có mặt tại đó, ngược lại nhấc chân mà chạy, càng xa càng tốt.

Cho nên, Hân Hân a Hân Hân, cầu trời phù hộ cho cậu!

15. C8 - P2

Sau khi lên xe, Hướng Vinh thủy chung trầm mặc không nói. Anh thuần thục lái xe, giữa đêm khuya lao vun vút trên đường cao tốc, ngoài cửa sổ ánh đèn chiếu rọi đi vào, bên trong xe im ắng.

Hân Hân liếc trộm anh một cái, một câu cũng không dám phát ra.

Khi đi qua trạm nghỉ Thái An, anh đi xuống xe, mua chút thức ăn cho cô.

Khí trời rất lạnh, cô yên lặng uống súp nóng, dùng chiếc ống hút làm bằng trúc, đâm xuyên qua lớp giấy vào bên trong ly quấy tròn, thỉnh thoảng lên nhìn anh một cái, suy đoán chỉ số cơn giận của anh đang tăng lên hay là giảm xuống.

Về mặt anh không chút thay đổi, nhưng thoát nhìn có vẻ nghiêm khắc hơn.

Xuống khỏi đường cao tốc, xe tiếp tục đi về phía trước, cũng không lâu lắm, cô liền phát hiện, chiếc xe không đi về nhà, ngược lại chuyển hướng con đường nhỏ lên núi, bốn phía càng lúc càng âm u, đừng nói là người ở, ngay cả đèn đường cũng không có.

Một lát sau, xe chạy nhanh đến trước một cái cửa sắt, Hướng Vinh xuống xe mở cửa ra, xong lại lên xe.

Hân Hân khó hiểu nhìn trái, nhìn phải, trong bóng tối đậm đặc nhận ra con đường này là đường đi đến nhà kính trồng hoa tư nhân của anh.

Hướng gia mấy đời trồng hoa lan, Hướng Vinh mặc dù thay đổi phương châm kinh doanh, nhưng vẫn còn một mảnh đất tư nhân trên núi, giữ lại một cái nhà kính, dùng để nuôi dưỡng những loài hoa lan quý hiếm. Chẳng qua là, nhà kính này rất vắng vẻ, bình thường không có người nào đi lên, Hân Hân cũng chỉ đi lên vài lần.

“Chúng ta đang đến nhà kính trồng hoa sao?”

Cô nhỏ giọng hỏi.

Anh không nói chuyện, cho đến khi lái xe đến cuối đường mòn, lúc này mới tắt máy.

“Đi? Không phải còn chưa tới sao? Xe hư sao?”

Cô nhìn chung quanh, bốn phía tối như mực, không có lấy một ánh đèn, chỉ có thể nhìn thấy một vài ngọn đèn dầu xa xa dưới chân núi.

“Không có.”

Anh lạnh giọng nói.

Vừa nghe đến thanh âm lạnh lùng kia, cô sợ hãi nâng hai mắt, nhỏ giọng hỏi thăm.

“Hương đại ca — anh, anh đang tức giận?”

Anh mím chặt môi, một hồi lâu sau mới mở miệng.

“Em nói đi?”

“Ách, tại sao?”

Cô thật không hiểu nổi nha, tình huống vừa rồi quá hỗn loạn, ai biết được anh đang giận cái gì?!

Anh nheo mắt, hít vào một hơi, trầm giọng nói:

“Em đến đó làm gì?”

“Ách, em tình cờ gặp lại bạn học cũ, đi ăn một bữa cơm —”

Thấy trong mắt anh bốc lửa, Hân Hân tiếng nói càng lúc càng nhỏ.

“Đi vào PUB ăn cơm?” (DD: mà sao anh í tìm được hay vậy ta??)

Về mặt anh xanh mét.

“Phượng... Phượng Đình nói, chỗ đó vừa khai trương, đồ ăn rất ngon, mà, hơn nữa em cũng đã nói với Hương Cương rồi. Ai biết gặp phải hai tên tửu quỷ kia —”

Cô cắn môi, càng nói càng ủy khuất.

“Em nhìn thấy cô ấy bị kéo đi ra ngoài, mới lo lắng đuổi theo.”

Âm lượng cực đại nổ tung trong xe.

“Em không biết tìm người giúp sao?”

Hân Hân bị hù đến thiếu chút nữa nhảy khỏi xe, cô hít sâu một hơi, mới có dũng khí tiếp tục mở miệng.

“Ách — em nhất thời không nghĩ tới —”

Cô cúi đầu, duy trì tư thái cầu xin tha thứ, biết mình đã sai, hiểu rõ sự phẫn nộ của anh là bởi vì lo lắng an nguy của cô. Anh có tức giận, chứng tỏ anh thật sự là quan tâm cô?

Hương Vinh mím chặt môi, không nói lời nào.

Thấy Hương Vinh sắc mặt không có dấu hiệu dịu xuống, Hân Hân vươn tay ra, giật nhẹ ống tay áo của anh.

“Hương đại ca, anh đừng tức giận, em, em, em lần sau sẽ nhớ tìm người giúp.”

Mắt đen u ám nhìn xuống, nhìn bàn tay nhỏ bé trên ống tay áo, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng bất an của cô.

Một lát sau, ngũ quan căng thẳng kia mới từ từ hòa hoãn. Anh di chuyển chìa khóa xe trong tay, xe lại lần nữa khởi động.

Hô, nguy cơ đã được giải trừ!

Hân Hân len lén thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại phát hiện, Hương Vinh sau một giây lại tắt máy.

“A, tại sao?”

Cô chớp mắt, lo lắng xe có phải bị hư hay không.

“Anh đã quên một chuyện.”

Hương Vinh mở miệng.

“Cái gì?”

Cô vô tội hỏi, một giây sau liền phát hiện anh đang hôn cô.

Đây là nụ hôn nhiệt tình đam mê, giống như tất cả tương tư xa cách mấy ngày vừa rồi đều được trút cả xuống nụ hôn này. Mấy sợi râu không cạo của anh, ghim vào da thịt non mịn của cô đau đau, hai cánh tay siết chặt tựa vòng sắt, khiến cô cơ hồ không thể hô hấp.

Hân Hân một trận choáng váng, không tự chủ tham lam đáp lại, thật chặt vịn vào đôi vai tin cậy của anh. Trời ạ, cô rất nhớ anh, thân nhiệt của anh, mùi vị cùng thân thể rắn chắc của anh –

Không khí lạnh như băng mơn man trên hai ngọn đồi mềm mại, Hân Hân đột nhiên phục hồi tinh thần lại, khấn trương mãnh liệt lắc đầu.

“Không được!”

Cô thở hào hển, lui đến một góc, e lệ bắt đầu nói lắp.

“Em, em, em còn chưa có tằm — “

“Anh thích mùi vị của em.”

Hướng Vinh thanh âm trầm thấp, ngón cái mơn trớn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ mọng của cô.

Mấy ngày qua, anh dùng tốc độ nhanh nhất, ngựa không ngừng vó xử lý xong tất cả thương vụ, Hướng Nhu hỗ trợ anh cũng mệt mỏi đến chưa từng chớp mắt, không ngừng oán trách anh quá mức nóng lòng, phạm vào nguyên tắc kinh doanh.

Nhưng mà, anh làm sao có thể không nóng lòng? Lần trước kéo dài thời hạn trở về nước, Hân Hân thiếu chút nữa thành con dâu của Trần gia, hôm nay mặc dù hai người ngày cưới đã gần ngay trước mắt, nhưng là chỉ cần rời mắt khỏi tiểu nữ nhân mơ hồ này một khắc, khó đảm bảo sẽ không có cái gì không may xảy ra!

Quả nhiên, anh chẳng qua là rời đi mấy ngày, cô liền dần dần hướng nguy hiểm nhảy vào. Lúc trước ở bên ngoài PUB, anh chính mắt nhìn thấy cô thiếu chút nữa bị đánh, sự bình tĩnh nhiều năm đột nhiên bị phá vỡ, anh tức giận đến mất đi lý trí, quả thực muốn giết hai kẻ say rượu kia.

Hướng Vinh hít sâu một hơi, dùng sức ôm chặt tiểu nữ nhân thơm mềm trong ngực, xác định cô bình yên vô sự, không có một chút nào thương tổn.

Bên ngoài bắt đầu mưa xuống .

Bên trong xe âm u, da thịt cô như tuyết, phía dưới là hỗn độn quần áo, trong không gian tranh sáng tranh tối thấp thoáng bóng người. Hai vai của cô, cánh tay trắng nõn mờ ảo, theo mỗi nhịp hô hấp mà run rẩy.

Hơi thở nóng rực nam tính lướt qua da thịt cô, Hân Hân chỉ cảm thấy một trận ý loạn tình mê, tay nhỏ bé vươn lên mân mê mái tóc mềm mại anh, vuốt ve cánh tay màu đồng, cảm nhận từng mạch đập đầy sức sống nảy lên từ làn da dưới tay cô.

Cô bởi vì tầm mắt nóng rực kia mà phát run, mông lung cảm giác được một đôi tay to ôm lấy eo của mình.

“Ngồi dậy.”

Anh nói. (Clair: *xịt máu mũi*, DD: *nhắc ghế tránh xa ba mét*)

“Cái gì?”

Hai mắt cô mông lung, môi hồng ướm ắt khê nhếch.

“Ngồi lên trên người của anh.”

Anh khàn giọng lặp lại, trong bóng tối, hai mắt sáng ngời.

(Clair:*xịt máu tập 2* Ta không làm nữa đâu >__

DD: *nhe răng* tại nàng “hên” quá mà, chọn trúng 3 chương đều H T__T)

Cô e lệ đỏ mặt, khê cắn môi dưới, chần chờ một chút, nhưng dục vọng như ngọn lửa trong lò thiêu đốt mãnh liệt, muốn áp chế cũng áp không nổi. Hơn nữa, chỉ mấy ngày nữa, anh sẽ không còn là của cô, kia — dù sao cũng là lần cuối cùng –

Hân Hân run rẩy kéo lên dừng khí, vịn vào vai anh, theo anh nắm giữ, dặng chân trèo lên người anh.

Trong nháy mắt, cô có chút khấn trương. Cửa sổ xe trong suốt, xa xa còn có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu dưới chân núi –

Sau đó, Hướng Vinh nhiệt nằng dục vọng xâm nhập mềm mại hoa kính, cô thở mạnh, phản xạ định tránh né, thế nhưng đôi tay to lớn ngang hông không cho phép.

Ánh mắt của anh nóng rực như lửa, khoe môi khê nhếch, dạy cô cử động.

Hân Hân thở gấp khê rên, không bao lâu đã quên hết thấy xung quanh, hai tay nắm chặt hai cánh tay của anh, thân thể giống như bắt lửa, nóng lên, từng giọt mồ hôi nhỏ rịn ra trên da thịt.

Anh nắm lấy eo nhỏ của cô, gia tăng lực đạo cùng tốc độ.

Khó có thể không thừa nhận đam mê kia, tiếng rên rỉ chuyển thành tiếng nấc khê, bên trong buồng xe chật hẹp, tối tăm, càng lộ vẻ khiến người say đắm. Ngọn lửa thuộc về anh, một trận lại một trận vọt tới, hai người cơ hồ đồng thời lên đến cao trào –

Cuối cùng, Hân Hân gục ở trên người anh thở khê, lắng nghe nhịp đập trái tim của hai người, từ dần dập dần dần quy về bình tĩnh. Cô nhắm lại hai mắt, cho đến lúc này mới bị thăm phát hiện một chuyện thực kinh người.

Làm sao bây giờ? Cô yêu anh.

Ngày hoàng đạo, mặt trời như bình thường ở trên cao tỏa ánh nắng ấm áp.

Hân Hân đứng trong phòng, nhìn chăm chăm cây xanh ngoài cửa sổ đến ngẩn người, mặc cho biểu tỷ thay cô làm nốt những chuẩn bị cuối cùng.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô phục hồi tinh thần lại, chuyển đầu nhìn phục trang cô dâu trong gương, trên người mặc bộ váy cưới màu trắng, trong lòng không có nửa điểm vui mừng của cô dâu mới, ngược lại khổ sở đến muốn khóc.

Hướng đại ca đã đi rồi sao? Đêm trước hôn lễ, chính là thời điểm mọi người không phòng bị nhất. Mặc dù nói, cô phát hiện mình đã động tâm, chẳng những yêu anh, hơn nữa còn yêu đến không thể kiềm chế, nhưng anh rõ ràng đã có đối tượng, cô thật sự không cách nào hoành đao đoạt ái (dùng vũ lực chiếm đoạt tình yêu)–

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vừa vang, biểu tỷ giúp cô choàng lên khăn voan trùm đầu cất giọng trả lời.

“Chờ một chút, xong ngay đây.”

Nói xong, biểu tỷ mỉm cười thay cô vuốt phẳng lụa trắng.

“Chắc là người bên nhà trai đến, đi thôi, như vậy là được, chuẩn bị xong chưa?”

Tới?! A, không, anh sẽ không tới, anh đã đi theo ý trung nhân của anh bỏ lại gia đình rồi –

Cô nén xuống nước mắt sắp vỡ đê trào ra, chấp nhận số phận đứng lên, đi đối mặt với hỗn loạn sắp xảy ra.

Clair: *đúng đúng, chuẩn bị đối mặt đi*

DD: *trợn mắt nhìn Clair*

Nếu như mẹ phát hiện Hướng đại ca bỏ trốn, có thể lại ngất xỉu hay không?

Những người khác lại sẽ vội vã giúp cô an bài việc chung thân?

Hân Hân được biểu tỷ giúp đỡ đi xuống bậc thang, trong hốc mắt lại có nước mắt dâng lên.

Hướng đại ca bỏ đi đâu?

Sau này còn có thể gặp được anh không?

Anh có chút nào sẽ nhớ đến cô không?

Nước mắt lăn trên má phẫn, lồng ngực của cô giống như là bị đào một cái hố, rất đau rất đau.

Bước xuống bậc thang cuối cùng, liền chạm mặt Lý Nguyệt, Hân Hân hít sâu một hơi, ngẩng đầu chuẩn bị ứng phó với sự gào khóc của mẹ mình.

“Ai a, Hân Hân, nhanh lên một chút nhanh lên một chút, đừng để trễ giờ, tới cửa bên này, Hướng Vinh cũng đã tới một lúc lâu rồi a.”

Anh tới?!

Cô đột nhiên ngẩn ngơ, lảng lảng nhìn Lý Nguyệt nụ cười đầy mặt.

Bên cạnh Lý Nguyệt, hàng xóm tới xem náo nhiệt chật ních, nam nữ người nhà hai bên bận rộn thành một đoàn, trên bàn đặt sính lễ đủ màu. Mà Hướng Vinh thì mặc tây trang nghiêm chỉnh, đứng ở dưới cửa, đôi mắt đen nóng rực lướt qua hơn phân nửa phòng khách, nhìn chăm chú trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Hân Hân nín thở, còn tưởng rằng người đàn ông trước mắt là ảo ảnh do bản thân tưởng tượng ra, vội vàng vén lên lụa trắng, muốn nhìn cẩn thận.

Không! Không phải là ảo giác, người đàn ông mặc tây trang kia đúng là Hướng Vinh, hàng thật giá thật, đảm bảo không phải mạo nhận! Anh không có chạy trốn, ngược lại còn theo người nhà tới trước cửa, chuẩn bị cưới cô làm vợ.

Anh muốn kết hôn với cô? Anh rõ ràng đã có người khác trong lòng, nhưng vẫn kiên trì vì chịu trách nhiệm mà cưới cô?

Sắc mặt của cô đột nhiên trắng bệch, quả thực có thể sánh ngang với màu lụa trắng trên người.

“Hân Hân a, còn sững sờ cái gì, nhanh đi qua đi!”

Lý Nguyệt thúc giục, đẩy con gái về phía Hướng Vinh.

Không nghĩ tới Hân Hân không những không chịu tiến lên, ngược lại còn lui về sau, một bên ra sức lắc đầu, một bên lùi về cầu thang, khi đến chỗ rẽ gần cầu thang, cô đột nhiên nhấc lên làn váy của bộ lễ phục trắng, đồng đông đồng hướng trong phòng chạy.

“Hân Hân, con làm cái gì a?”

Lý Nguyệt nhíu mày, một đường đuổi theo, nhưng chỉ kịp nhìn thấy Hân Hân dùng sức đóng cửa.

“Nha đầu ngốc này, lúc này còn xấu hổ a? Mở cửa nhanh, giờ lành đã đến!”

Bà mãnh liệt đập cửa, gấp đến độ muốn giơ chân lên đập cửa.

Tất cả mọi người chen chúc đi lên, bu ở trước cửa nhìn quanh, không hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Hân Hân làm sao?”

“Không biết, đột nhiên lại tự nhốt mình trong phòng.”

“Trang điếm lại sao?”

Mọi người thảo luận rối rít, mà Hướng Vinh đứng ở phía sau đám đông, sắc mặt từ từ chuyển thành xanh mét.

Lý Nguyệt quyết định thật nhanh, đi xuống lầu cầm lên cái búa, xông lên, cách cửa phòng hô.

“Hân Hân, mở cửa a! Nếu không mở cửa, mẹ liền phá cửa!”

Chuyện cho tới bây giờ, bà kiêu gì cung muốn đem con gái gả đi.

Bên trong im ắng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Lý Nguyệt hít sâu một hơi, cầm lấy búa hướng khóa cửa đập. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, khóa cửa theo âm thanh mà bị chặt đứt, mấy thân bằng hảo hữu một bên rất có nghĩa khí bổ sung thêm mấy đá, cả cánh cửa lập tức bị vỡ ra, Lý Nguyệt dẫn đầu xông vào trong phòng

“Hân Hân a, con — “

Trong phòng trống rỗng, không có lấy nửa người. Trước bàn đọc sách cửa sổ mở ra, trên nhánh cây còn lưu lại một chiếc giày cao gót đỏ chói.

“A, người đâu?”

Cô ba thấy vậy đi vào, mờ mịt nhìn trái nhìn phải.

“Không phải là nhìn thấy con bé chạy vào sao?”

“Ai a, sẽ không phải là leo cây bỏ trốn chứ?”

Dì Tư nói, lo lắng nhìn Lý Nguyệt tay cầm búa, không ngừng phát run.

Bịch!

Lý Nguyệt té xỉu .

16. C9 - P1

Phần 1

Mặt trời chiều ngã về tây.

Trong vườn trường ngày chủ nhật, một tiếng khóc nức nở rất thương tâm từ trong nhà thể dục vẳng ra phá vỡ không gian yên tĩnh buổi chiều.

“Ô ô ô ô — ô ô ô ô —”

Chợt nghe được tiếng khóc nức nở đau lòng ấy, bác lao công lo lắng, chần chờ một hồi mới cố lấy dũng khí, rón ra rón rén đi vào nhà thể dục, ở bên ngoài cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn vào bên trong. Chỉ thấy sắc mặt ông từ sợ hãi chuyển thành hoang mang, gương mặt già nua nhăn lại, nhìn cô gái nhỏ bên trong đang khóc rất đau lòng.

Di, không thể nào? Chẳng lẽ là cô dâu bỏ trốn a?

Thấy cô khóc thương tâm như vậy, bác lao công cũng chưa tiến vào quấy rầy, lại quay về văn phòng giáo viên, hảo tâm bắt một cuộc điện thoại, báo về người nhà đối tượng.

Không lâu sau, một chàng trai sắc mặt xanh mét đi vào cửa phòng, một đường hướng trung tâm thể dục mà đi.

“Ô ô ô ô — ô ô ô ô —”

Còn chưa tới cửa, Hướng Vinh đã nghe tiếng khóc của cô. Anh cau mày, đẩy cửa vào.

Những tia nắng vàng vọt của buổi hoàng hôn xuyên qua cửa kính chiếu lên lớp lễ phục trắng tinh của Hân Hân, cô đang ngồi ở một góc trên khán đài khóc rất đau lòng.

Ánh mặt trời mang chiếc áo đầm lụa trắng của cô nhuộm thành vàng óng, tạo ra một vầng sáng bao lấy cô, làm cho cô giống như một tiểu yêu tinh đã mất đi đôi cánh.

Hân Hân nghe thấy tiếng vang, ánh mắt tiểu bạch thỏ đỏ hoe ngẩng lên, vừa nhìn thấy anh xuất hiện, lập tức kinh hoàng nhảy xuống ngựa gỗ, kéo váy lên hướng cửa sau, bằng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy.

Nữ nhân này lại muốn bỏ chạy?! Cô cứ nhiên lại muốn chạy trốn anh?!

Hướng Vinh đứng tại chỗ một giây, lập tức nổi trận lôi đình đuổi theo.

Hai người một trước một sau, ngay tại sân thể dục truy đuổi.

Hân Hân khóc đến tâm hoảng ý loạn, tuy rằng chạy trốn rất nhanh, nhưng lại vẫn dễ dàng bị đuổi kịp. Chạy không đến ba trăm mét đã bị Hướng Vinh ôm lấy, mang cô đang không ngừng giãy giụa vác lên vai, nhắm hướng xe đi ra.

“A – bỏ em xuống dưới, bỏ em xuống! Em không muốn trở về, không muốn –” Hân Hân liều mình giãy dụa, thậm chí lấy tay đập vào vai anh thật mạnh, nhưng anh thân thể cường kiện, căn bản không đem công kích của cô để vào trong mắt, tự nhiên mở cửa xe đẩy cô vào.

“Đi vào!” Hướng Vinh tức giận đến sắc mặt xanh mét, không để ý tới kháng nghị của cô, đè đầu của cô xuống nhét vào trong xe.

“Không muốn!” Trên đầu tay vừa buông lỏng, Hân Hân lập tức chuồn ra, lại muốn chạy trốn.

Hướng Vinh tức giận đến hai mắt tối sầm.

Anh hít sâu một hơi, lại lần nữa đuổi theo, chỉ với một hai bước đã bắt lại cô. Lúc này, anh cũng không lên xe mà trực tiếp ôm lấy cô xuyên qua vườn trường, băng qua ngã tư bên ngoài trở lại hội trường nơi tổ chức lễ cưới.

~~**~~

Phòng tiệc chật ních người, bạn bè thân hữu đều đã tới tham gia đông đủ. Cả những người không nhận được thiệp cưới, lúc này cũng đều bị hấp dẫn chạy đến xem.

Rõ như ban ngày, Hướng tộc trưởng tử tây trang trắng tắp, khiêng cô dâu Âu Dương Hân Hân mặc lễ phục lụa trắng tiến vào, miệng cô dâu thì gào lên “Không lấy chồng, không lấy chồng”. Đi qua con đường náo nhiệt nhất thị trấn, mọi người đều bỏ lại công việc trong tay, chạy theo phía sau nhìn, thích thú chờ xem tình tiết mới nhất phát triển.

Bên ngoài nhà hàng, các tân khách vừa thấy bọn họ trở lại đều nhẹ nhàng thở ra, lại nghe được Hân Hân nức nở kêu.

“Hướng đại ca – thả em xuống, em không lấy chồng, anh làm sao có thể như vậy, ô –”

“Cái gì?!” Lý Nguyệt đang nằm trên ghế đắp khăn lạnh, lập tức quăng cái khăn trên trán xuống nhảy dựng lên. “Không lấy chồng?! Đồ ngu! Các người mỗi ngày buổi tối tám giờ đều ở trong phòng lâu hai lần qua lần lại, bây giờ “Phi long tại thiên” (ý giống như câu gạo nấu thành cơm của VN đó) cũng đều diễn xong rồi, cho dù người còn có chút gì cũng đều đã bị nó ăn đến sạch sẽ, chuyện tới phút này, người làm sao có thể nói không lấy chồng?”

“Đúng vậy đúng vậy” Mọi người đều gật đầu phụ họa, đại biểu đồng ý.

Trong phim nói người tốt có tất có hảo báo, người xấu sẽ bị báo ứng, không phải là tan nhà nát cửa, thì cũng là bị điên. Đến cuối phim, chẳng phải người có tình đều trở thành thân thuộc đó sao?!

Hân Hân thở dốc vì kinh ngạc, cảm thấy vô cùng xấu hổ, cũng không dám nhìn bà con hàng xóm chung quanh, vùi mặt vào trong tay nhỏ bé khóc nức nở.

Hướng Vinh mang cô đi vào chỗ tận cùng của phòng tiệc trước khi lãnh nghiêm mặt thả cô xuống dưới.

Lúc này, cô lại không chạy trốn mà chui vào trong lòng anh, nắm chặt áo anh, đem mặt chôn ở trong ngực anh, hai vai gầy run lên, thương tâm nức nở.

“Ai a, Hân Hân a, dù sao gạo cũng đã nấu thành cơm, người còn náo loạn làm khó cho mọi người sao?”

“Đúng vậy, Hân Hân, Hướng Vinh cũng không phải không chịu cưới người, người hiện tại nói không lấy chồng là muốn như thế nào?”

“Đúng rồi, Hân Hân, ngoan, đừng khóc, ngày vui mà khóc suốt suốt thật là không tốt nha. Đến đây, đến đây, lau khô nước mắt, ngoan –”

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm nương tử quân lại tụ họp kéo đến, đồng loạt cướp lời mở miệng.

Hân Hân căn bản không còn mặt mũi gặp người, càng thêm vùi sâu vào trong lòng Hướng Vinh, kiên trì không chịu ngẩng mặt lên, ngược lại còn khóc lớn hơn nữa.

Hướng Vinh sắc mặt trầm xuống, nhìn tiểu nữ nhân trước ngực, tiếp theo ngẩng đầu nhìn mọi người.

“Đi ra ngoài.” Anh lạnh giọng nói.

Hướng Nhu là người đầu tiên đi ra, những người khác lại vẻ mặt mờ mịt, chôn chân ngay tại chỗ không nhúc nhích.

“A? Cái gì?”

“A Vinh, người đang nói cái gì a?”

“Cái gì đi ra ngoài, tại sao phải đi?”

“Là gọi người đi ra ngoài !”

“Gọi người thì có. Người rất ồn ào, lại còn ở đây nói năng linh tinh –”

Mấy người phụ nữ líu ríu, lại tạo nên một trận hỗn loạn.

“Hết thấy đi ra ngoài cho ta!” Hướng Vinh ôm lấy Hân Hân không ngừng khóc, sắc mặt tái xanh cắt ngang lời các bà.

Đám phụ nữ cứng đờ, không nghĩ tới anh bình thường bình tĩnh lại cũng có lúc phát hỏa. Tất cả đều hoảng sợ, nhất thời im lặng, nhưng sự im lặng kia chỉ duy trì hai giây.

“A — chúng ta đi ra ngoài sao? Vậy người sẽ không kết hôn nữa sao? Như vậy không tốt –”

“Cái gì? Làm sao có thể không kết hôn, người cái miệng quạ đen !” Lý Nguyệt vừa nghe, lập tức lại nhảy ra nói chuyện.

“A nhưng mà Hướng Vinh người ta –”

“Uy, đừng nói nữa, người nói ít một câu đi.”

“Nhưng rượu mừng còn chưa uống a?”

“Tốt lắm tốt lắm, trước tiên đi ra ngoài rồi nói sau, đừng nói nữa.”

“A nhưng là đồ ăn đều đã dọn lên–”

“Đồ ăn sẽ không chạy mất!”

Mắt thấy Hướng Vinh sắc mặt càng lúc càng khó coi, đám đàn ông tiến lên, đem các lão bà lắm mồm kéo đi ra ngoài. Trưởng bối hai nhà thấy tình huống cũng không đứng, cũng nhanh chân chạy ra giải thích, mời mọi người đi trước bên ngoài chờ.

Thật vất vả, khách nhân hoàn toàn đi ra ngoài, cha mẹ hai bên quay đầu, định khuyên nhủ hai người. Không ngờ vừa quay người lại, liền thấy Hướng Vinh nghiêm mặt, hung dữ trừng mắt nhìn bọn họ.

“Toàn bộ.” Anh nhấn mạnh.

Hai bên cha mẹ liếc mắt một cái, biết Hướng Vinh là quyết tâm muốn giải quyết bọn họ, nên mang phòng tiệc để lại cho hai người, ngoan ngoãn lui ra ngoài, ngay cả Hướng papa đang hát karaoke cũng không dám ở lại, cầm Microphone bảo bồi lui ra.

Bất quá, đi ra ngoài là đi ra ngoài, ở ngoài cửa cũng là chen chúc đứng đầy người, năm mươi bàn cộng năm trăm hương thân phụ lão, không một ai rời khỏi. Mỗi người đều trốn ở bên cửa sổ hoặc ngoài cửa nghe lén, cha mẹ hai nhà vừa ra khỏi cửa, liền vội vàng xoay người lại, chiếm vị trí cửa lớn tốt nhất, muốn biết tình huống mới nhất bên trong

17. C9 - P2

Trong đại sảnh, vẫn có tiếng khóc dứt quãng.

“Đừng khóc.” Anh nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải ngừng đầu, sau đó rút mấy miếng khăn giấy trên bàn, giúp cô lau nước mắt. Tiếng nói mặc dù thực cứng nhắc, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng, cẩn thận lau đi nước mắt cùng trang điểm của cô.

“Em không muốn gả — ô —” Cô khóc đến hai mắt sưng đỏ, vừa nói vừa nức nở.

Một tiếng hít vào thật mạnh vang lên, Hướng Vinh siết chặt nắm tay, vốn muốn quát lên, nhưng vừa thấy đến bộ dáng đáng thương của cô, biết là cho dù có đem nóc nhà dỡ xuống, tiểu nữ nhân này chỉ sợ cũng vẫn là khóc không chịu ngừng.

Anh nheo mắt lại, đè nén cảm xúc tức giận xuống, sau một lúc lâu mới cứng nhắc mở miệng.

“Vì sao không lấy chồng?”

Cô ai oán liếc anh một cái, mắt mũi đều đỏ lên. “Anh lố lố lố lố — ô ô ô ô — em về sau sẽ —”

“Nói rõ ràng.”

“Anh lố lố lố lố —”

“Đừng khóc nữa, đem mọi chuyện nói thật rõ ràng!” Lời nói của cô thật không rõ ràng, từng chữ đều dính ở trong miệng, anh căn bản nghe không hiểu!

Hân Hân mếu máo, nước mắt càng không ngừng chảy, cô cúi đầu, khóc được một lúc thì phát hiện ra sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, trên đỉnh đầu như là muốn bốc khói.

Bất đắc dĩ, cô đành phải hấp hấp cái mũi, cắn môi đỏ run run, nhịn xuống tiếng nức nở.

Biểu tình kia vạn phần ủy khuất, làm cho lòng anh nhất thời mềm đi, cho dù là có tức giận đến cỡ nào cũng không nỡ phát tác với cô.

Hướng Vinh thở dài một hơi, ôm cô vào trong lòng, hoài nghi chính mình khi nào sẽ bị tiểu nữ nhân này tra tấn đến điên mất.

Hân Hân ở trong lòng anh lại là một trận khóc nức nở, đợi cho khóc đã ngiên, mới dùng caravat sang trọng của anh lau mặt. (=.=)

Trước phòng tiệc cưới, đèn song hỉ hồng lờ lờ tỏa sáng. Hân Hân nhìn ngọn đèn hồng chói mắt, hấp hấp cái mũi, ai oán thấp giọng.

“Em không muốn gả cho anh, anh hiện tại bị bắt cưới em, chính là nhất thời mềm lòng, nếu sau này anh đổi ý, em đây nên làm sao bây giờ?” Cô chu môi đỏ mọng, bắt đầu tưởng tượng đến cảnh sau này Hướng Vinh đổi ý, lại muốn trưng ra khuôn mặt bi thảm. “Nếu anh đi tìm phụ nữ bên ngoài, em còn phải cùng nàng đánh nhau —” Không được không được, cô nhất định đánh không lại đối phương!

Hướng Vinh thiếu chút nữa ghen chết.

“Cái gì phụ nữ bên ngoài?!” Anh cầm lấy hai tay của cô, dùng sức lay động, nhìn khuôn mặt đang khóc kia gằm lên đứng dậy.

“Là chính anh nói anh đã có người trong lòng!” Hân Hân cắn môi đỏ mọng dậm chân, hai mắt hồng hồng lên án. “Người anh yêu cũng không phải em!”

“Anh —” Anh liên tục hít vào, mới có thể đem lời nói cho hết. “Anh không yêu em thì yêu ai?”

Cô bỗng nhiên khóc lớn lên, giựt mạnh tay ra.

“Em làm sao mà biết anh yêu ai !”

“Anh không phải đã sớm nói cho em sao?”

“Nào có?” Cô khóc kêu.

“Em không biết?!” Anh rống lên.

“Em làm sao mà biết?” Cô càng rống lớn hơn nữa, giống như con mèo bị đập phải đuôi, đối với anh không hề phát ra lực sát thương rít gào.

Ồ ô, anh là có hỏi qua cô có muốn biết hay không, nhưng cô lúc ấy lại không muốn nghe, chuyện đó tới bây giờ lại càng không muốn nghe.

“Em rốt cuộc nghĩ đối tượng anh nói đến là ai?” Hướng Vinh chất vấn.

“Em không biết!” Cô học tập đà điệu, lại lần nữa dùng tuyệt chiêu bỏ trốn, bịt lại hai tai, thân mình nhỏ nhắn không ngừng lui lại. “Anh không cần nói, em không muốn nghe! Em không nghe, em không nghe, em không nghe! Em mặc kệ anh yêu ai!” Cô lui đến sát vách tường, mắt thấy đã không còn đường thối lui, liền ngồi xồm xuống, giống như cây nấm nhỏ tại góc tường khóc lóc thảm thiết.

Hướng Vinh đầu óc thông minh, từ lúc chào đời tới nay chưa khi nào rơi vào tình huống bế tắc. Anh đứng ở chỗ cũ, trợn mắt há mồm nhìn tiểu nữ nhân ở trong góc tường.

Hân Hân, Hân Hân, Hân Hân ngu đến mức không thể tưởng tượng được! (quá đúng ==)

Đột nhiên, cơn tức giận đang sôi trào toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi, Hướng Vinh than nhẹ một hơi, đến gần vài bước, thân hình to lớn ngồi xồm xuống.

“Hân Hân?”

“Anh tránh ra –” Cô nhắm mắt lại, nghẹn ngào nói, hai tay vẫn bịt chặt lỗ tai, kiên quyết không chịu nghe anh nói chuyện.

Anh dựa vào phía trước, hai tay cầm chặt tay nhỏ bé của cô, từ từ kéo ra.

“Không, em không thích nghe!” Hân Hân gấp đến độ vừa khóc, lại không thể kháng cự. Nam nữ trời sinh thể lực chênh lệch, bàn tay cách lỗ tai càng lúc càng xa.

Anh làm sao có thể như vậy? Chẳng lẽ không biết đối với cô như vậy sẽ càng thêm đau khổ hơn sao. Một khi biết ý trung nhân của anh là ai, cô sẽ không ngừng đoán bộn họ ở cùng nhau sẽ làm cái gì, có thể ôm nhau hay không? Có thể hôn nhau hay không? Anh cũng sẽ lấy phương pháp kịch liệt mà ôn nhu như vậy đi yêu cái kia nữ nhân sao?

Hình ảnh Hướng Vinh bỏ đi sẽ mãi mãi tra tấn cô –

“Ồ ô, em không thích nghe, không thích nghe, em không muốn biết người anh yêu là ai –” Cô liều mình lắc đầu, nước mắt bay tán loạn.

“Anh yêu em.”

“Ồ ô, mặc kệ, cho dù người anh yêu là em, em cũng — em cũng —” Tiếng khóc ngừng, Hân Hân đột nhiên ngậy người, cau mày suy nghĩ một chút, ngơ ngác nhìn anh. “Cái gì?”

Hướng Vinh lau đi nước mắt trên mặt cô, kéo cô đứng dậy đến bên ghế ngồi xuống, sau đó mới vô cùng thận trọng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, nhìn cô trợn mắt há mồm lặp lại ba chữ.

“Anh yêu em.” Anh nhấn mạnh từng tiếng nói, xác định cô sẽ không nghe lầm, lại càng lại không thể hiểu lầm. “Hân Hân, ý trung nhân của anh chính là em, cho tới bây giờ vốn không có người khác, cũng chỉ có mình em.”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô khê nhếch, ngơ ngác.

“Từ khi em vào trung học đã bắt đầu.” Hướng Vinh lại bồi thêm một câu.

Cô kinh ngạc đến không thể nhúc nhích, trong đầu trống rỗng, không tự giác lặp lại lời anh.

“Bắt đầu vào trung học?”

“Đúng, là trung học.” Hướng Vinh ở bên cạnh cô ngồi xuống, vén những sợi tóc lòa xòa của cô ra sau tai.

“Kia — kia có mười năm nha —” Cô nhỏ giọng nói, khó mà tin được, chuyện lớn như vậy, anh lại có thể nói nhẹ nhàng như thế.

“Đúng, mười năm.” Anh lẳng lặng trả lời, nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong từng ấy năm.

Chờ đợi một người con gái mười năm, sự kiên nhẫn cần có là rất lớn, mà chờ một cô gái gốc gác nghèo, gian khổ trong đó lại càng khó có thể tưởng tượng.

Hân Hân nhìn anh, khó có thể tin được hỏi: “Như vậy, lúc em đưa thiệp cưới cho anh, sao anh lại không có phản ứng gì?”

“Anh điên.” Hướng Vinh thản nhiên nói, giúp cô mang vào đôi găng tay.

“Anh điên?” Cô thử hỏi tưởng, càng lúc càng hoài nghi, dù sao biểu hiện dờ dẩn ngày đó của anh thật sự không giống như là đang tức giận. “Nhưng sao anh lại buông tay mặc kệ để em đính hôn?” Thật tốt là cái kia Trần cái gì, cùng người khác bỏ trốn, bằng không cô chẳng phải là đã thành vợ người khác?

Anh nhìn cô.

“Anh có.”

“Sao?”

“Là anh cổ vũ bọn họ bỏ trốn.” Anh không chút nào áy náy nói.

“A?”

“Đêm trước ngày em đính hôn, anh đi Trần gia, gặp được Trần Tín Minh.”

Hướng Vinh vốn định không từ thủ đoạn, “khuyên” Trần Tín Minh thay đổi chủ ý, lại không ngờ rằng, đối phương cũng không muốn đính hôn, đang đóng gói hành lý chuẩn bị muốn bỏ trốn, có điều người ở đây lại quá nhiệt tình, vừa định đi thì liền có người vội vã chạy tới muốn giúp đỡ bọn họ, kế hoạch càng khó thực hiện, căn bản không thể rời đi.

Sau khi hỏi rõ nội tình, Hướng Vinh vô điều kiện giúp đỡ, chẳng những suốt đêm đưa bọn họ đi Đài Bắc, còn thay bọn họ an bài chỗ ở, đem hết mọi chuyện xử lý thỏa đáng, mới giống như không có việc gì trở lại thị trấn.

Bây giờ, quả phụ kia đã có thai sáu tháng, đang ở Đài Bắc dưỡng thai, chờ sau khi sinh đứa nhỏ sẽ ôm về Trần gia, chính thức hưởng lão nhân gia thịnh tộ. Cho dù là lúc trước phản đối, vừa nhìn thấy mặt tôn nhi, lão nhân gia khẳng định cũng sẽ mềm lòng.

“Anh —” Hân Hân thật sự sốc đến nói không nên lời, hai mắt mở tròn. “Anh sao lại có thể làm loại chuyện này?” Ông trời, anh hại cô thành nữ nhân vật chính trong vở bi kịch, chẳng những như thế, anh còn ở lễ đính hôn dụ dỗ cô, làm cho cô vô cùng khó chịu!

Hướng Vinh khóe mắt run rẩy một chút.

“Anh không thể để cho em lấy hấn.”

“Vì sao?”

“Chẳng lẽ em muốn gả cho hấn?” Anh không đáp hồi lại.

Hân Hân suy nghĩ trong chốc lát, không quá xác định mở miệng: “Ân, cũng không phải.”

“Gả cho anh không phải tốt hơn không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh yêu em.”

A, anh còn nói, kia — kia là anh nói thật? Không phải đang đùa, không phải cô nghe lầm? Thì ra mấy ngày nay là cô tự ăn dấm chua của chính mình.

Hân Hân vỗ về ngực, cảm thấy tim đập lại trở nên thật nhanh, cả người cô có chút di động, hạnh phúc đến không biết nên như thế nào cho phải.

“Anh yêu em? Anh thật sự yêu em?” Cô nắm chặt cánh tay anh, lần nữa xác nhận, cơ hồ muốn ngắt đứt một cái, xác nhận chuyện này không phải là một giấc mơ.

“Đúng.” Hướng Vinh bực môi cố gắng nín cười cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

“Kia — kia, anh là thật sự muốn kết hôn với em?” Cô nháy ánh mắt, tràn ngập chờ mong hỏi.

“Đúng.”

“Như vậy, sau này em sẽ không cần cùng nữ nhân bên ngoài tranh giành?” Cô vẫn còn có chút bất an.

“Đúng.” Anh lại lần nữa gật đầu, bàn tay thô ráp vuốt nhẹ lên mặt cô, cúi đầu nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không bao giờ có người phụ nữ bên ngoài nào. Hân Hân, ngoại trừ em ra, anh sẽ không bao giờ có người phụ nữ nào khác.” Chỉ mình cô bé ngốc này cũng đã đủ để anh hao tâm tốn sức cả đời rồi!

Hân Hân ngừng thở, hai mắt đỏ lên, lại muốn khóc.

Chỉ có điều, lần này không phải vì đau lòng, mà vì hạnh phúc.

Hướng Vinh yêu cô! Cô cũng yêu Hướng Vinh, anh là thực lòng yêu cô, trên đời này còn có điều gì tuyệt vời hơn điều này sao?

Nước mắt sắp rơi xuống liền bị anh lau đi. Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang rưng rưng nước mắt, môi run run chạm vào trán cô, vừa dịu dàng lại vừa mãnh liệt.

“Như vậy, Hân Hân, nói cho anh biết, em có chịu gả cho anh hay không?”

Cô hít sâu một hơi, nhìn vào gương mặt đẹp trai trước mắt, nước mắt lấp lánh trong mắt như những viên kim cương rơi xuống.

Người con trai này hiểu cô hơn bất cứ ai trên đời, yêu thương cô hơn bất cứ ai. Lúc cô còn chưa biết gì về tình yêu, anh đã luôn bảo vệ bên cạnh cô, trao tình yêu cao quý nhất cho cô, nếu không lấy anh, cô còn có thể gả cho ai?

“Gả! Em gả!” Hân Hân nghẹn ngào một tiếng, dùng sức gật đầu, thân hình nhỏ nhắn nhào vào trong lòng anh.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hoan hô của mọi người, cửa lớn phòng tổ chức tiệc cưới mở ra, mấy trăm người hùng dũng tiến vào, nhóm nương tử quân đi ở phía trước, thỉnh thoảng nhìn họ nhào tới, vội vàng vây quanh bọn họ.

“Đúng rồi đúng rồi, đồng ý là đúng rồi!”

“Đúng vậy, đồng ý khờn phải tốt lắm sao? Làm gì hao tâm tốn sức đi một vòng lớn như vậy a?”

“Sẵn đây nói luôn, Hướng Vinh a, cháu đúng là kiên trì a, ước chừng đợi cũng mười năm nha!”

“Ai a, quả thật là bất thành bệ chờ lâu.”

Các bà lại nói không ngừng, tranh nhau tán thưởng chàng trai này thật si tình, thật sự đáng để trọng phụ của các bà học tập, sau khi về nhà, thế nào cũng phải tìm cơ hội thật tốt dạy bảo lại trọng phụ mới được.

Lý Nguyệt vô cùng vui vẻ, cười đến toe toét, cái băng trên trán cũng không biết đã ném đi đâu. “A, cảm ơn trời đất, a di đà phật, Hân Hân nhà chúng ta rốt cục cũng gả đi ra ngoài! Ba Hân Hân, mau mau mau, đem pháo đến đây, ta nhất định phải phóng pháo chúc mừng một chút —”

Càng ngày càng có nhiều người chạy đến, chúc mừng có, giễu cợt có, Hân Hân nép ở trong lòng Hướng Vinh, chợt nhớ đến hành vi lúc trước của mình, nhất thời xấu hổ mặt đỏ tai hồng.

“Ai a, đồ ăn đều nguội hết rồi!”

“Mau mang đồ ăn lên!”

“Rượu đâu? Nâng cốc chúc mừng thôi, hôm nay thế nào cũng phải không say không về!”

“Đúng đúng đúng, ta trước tiên sẽ góp sức bằng ca khúc ‘Nhiệt tình sa mạc.’” Hướng papa đi đến trước đài, cầm Microphone thử âm, bắt đầu theo khúc nhạc dạo chỉ huy dàn nhạc, vì tân khách mà hát một bài giúp vui.

Phòng tiệc chật ních người, cả trong lẫn ngoài đều vô cùng hỗn loạn, mỗi người tranh nhau nói chuyện, ồn ào vui đùa âm ỉ, náo nhiệt không thể tưởng tượng.

Hướng Vinh đột nhiên cúi đầu đến, thì thầm vào tai cô.

“Muốn bỏ trốn không?”

“A?”

“Chúng ta rời khỏi nơi này.” Anh thì thầm nói.

Hân Hân cắn môi, nhìn nhóm nương tử quân đang ồn ào phía trước, trong lòng giãy dụa không thôi. Cô cũng muốn rời khỏi đây, tìm một chỗ chỉ có hai người, hưởng thụ cảm giác gần gũi với anh, nhưng nếu bọn họ thật sự rời đi, đối với bà con hương thân phụ lão làm sao giải thích?

“Vậy còn hôn lễ thì làm sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Ngày mai anh đưa em đi công chứng đăng ký kết hôn.” Anh nhìn cô, đôi mắt sáng lên. “Trước đó, chúng ta có thể trốn trong ngôi nhà trồng hoa trên núi” Tiếng nói khàn khàn, mang theo hơi thở ấm áp, lướt quá cái cổ mẫn cảm của cô. “Em theo anh, chỉ có hai chúng ta, không có người nào có thể làm phiền chúng ta.”

“Uh –”

Đây là một ý tưởng vô cùng hấp dẫn, Hân Hân cắn môi đỏ mọng, bởi vì ánh mắt của anh mà mặt đỏ.

Thôi, dù sao, có ở lại hay không thì cô cũng đã là “nhân vật huyền thoại” của thị trấn rồi! Một khi đã như vậy, sao cô lại không giúp thêm một chút, để cho bà con hàng xóm có thêm một chủ đề để nói trong bữa trà dư tửu hậu?

Cô lộ ra nụ cười e lệ, nắm chặt bàn tay anh, lặng lẽ gật đầu.

“Được, em đi theo anh.” Cả đời này, bất luận anh muốn đi đâu cô đều nguyện ý vô điều kiện đi theo anh.

Hướng Vinh hai mắt tối lại, cúi đầu tặng cho cô một nụ hôn ngắn ngủi nhưng mạnh mẽ. Tiếp theo liền ôm lấy cô, xuyên qua bức tường người của nhóm nương tử quân, trước mặt mọi người dùng toàn lực chạy ra khỏi cửa.

“A, lại muốn chạy đi đâu?”

“Hân Hân, các người muốn đi đâu a? A, Hướng Vinh? Người mang theo Hân Hân đi nơi nào a?”

“Uy! Uy –”

Nhóm nương tử quân la hét, nhưng căn bản đuổi không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người bỏ chạy. Âm thanh huyền ảo ở phía sau bọn họ càng lúc càng nhỏ dần, rốt cục hoàn toàn không nghe thấy.

Hân Hân thu mình ở trong lòng anh, lắng nghe nhịp tim của anh, hai tay vòng quanh cổ anh, tin cậy nhìn anh, biết bản thân ở trong lòng anh sẽ được yêu thương, được quý trọng. Đây là hạnh phúc của cô!

Chàng trai cao lớn ôm cô gái nhỏ nhắn, bỏ lại sau lưng sự quan tâm quá mức nhiệt tình, chỉ mang theo duy nhất tình yêu của nhau biến mất nơi cuối con đường.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-han-huong-vinh>